

Szeverényi János

Szólj, Uram!

Szeverényi János

Szólj, Uram!

Áhítatok a bibliaolvasó Útmutató igéi alapján

© Evangélikus Missziói Központ – Magyar Evangélikus Rádiómisszió
1164 Budapest, Batthyány Ilona u. 38–40.
Telefon: 06 1 400 30 57, e-mail: evmis@lutheran.hu
misszio.lutheran.hu

Minden jog fenntartva.

Szöveggondozás:
Szeverényi Jánosné

Korrektúra, tipográfia és tördelés:
Erdészné Kárpáti Judit

A borítón, valamint az áhítatok kíséretében a szerző fotói szerepelnek, a 33., 41., 47., 87., 106., 140., 157. és 214. oldalak képeinek kivételével.

Szeverényi János igehirdetései, írásai, előadásai
megtalálhatók a szeverenyijanos.hu honlapon és YouTube-csatornáján:
<https://www.youtube.com/user/SzeverenyiJanos>

A könyv megrendelhető a kiadótól.
Megjelenését az Evangélikus Belmissziói Baráti Egyesület (EBBE)
és a Magyarországi Evangélikus Egyház Evangelizációs és Missziói Bizottsága
támogatta.

Tartalom

Ajánlások / 7

Előszó / 9

Áhítatok / 11

Igehirdetések

Van halálosabb, mint a koronavírus /	215
Isten keres minket /	216
Hallgass az Úr szavára! /	217
A kő el van hengerítve /	218
Kelj fel! /	219
Nem vagyunk árvák /	219
Mint a madarak és Pavarotti /	221
Igazság és kiengesztelődés /	222
Kiút az elveszettségéből /	222
Teherhordozás /	223
Kinek jár a lábcsok? /	225
A szívek köszikléja /	227
Neveden szólított /	228
Vétkeznek-e a keresztyének? /	230
A mélységben is veled /	231
Megerősít és megőriz /	232
Boldog nép /	234
Van-e határa a megbocsátásnak? /	235
Meggyógyítja a megtört szívűeket /	237
Békesség Istentől /	238
Szomjazol? Igyál! /	241
A magban benne van az élet /	242
Erő, szeretet, józanság /	243
Isten patakja /	245
Arccal vagy háttal? /	247
Válaszd az életet! /	252
Férfivá és nővé teremtette őket /	254
Szólj, Uram, mert hallani akarjuk a hangodat! /	255

Deformáció vagy reformáció? /	257
Élők, holtak, szentek /	259
Boldog halottak /	261
Mi a reménység alapja? /	263
A könnyeket törölő Isten /	265
A fű megszárad, az ige megmarad /	266
Megérkezik a szívembe /	268
Elmúlhatatlan élet /	270
Szikla vagy homok /	271
Gyermekké lenni /	273
Vihar, szivárvány, szövetség /	274
Az ige a szívedben és a szádban van /	276
Az élet útja /	278
Tiszta tej /	280
Isten igéje élő és ható /	281
A felülről való bölcsesség /	282
Nem a szegek, hanem a szeretet /	284
Birka vagy bárány? /	286
Az vagy, amire nézel /	288
Kenyér, vakcina, örök élet /	290
Megtisztulás /	292
Diagnózis: pozitív vagy negatív? /	294
Ne félj! /	296
Szenvedés és dicsőség /	298
Hol talállok biztonságot? /	300
Örömünk forrása /	302
Helyreállítás, ördögűzés énekléssel /	304
Bátorítás megfáradtaknak /	306

Ajánlások

Egy gyors, mély levegővétel, és folytathatod a küzdelmet a zavaros árral szemben. Mert a vizek nagyon zavarosak mostanában, és levegővétel nélkül nem tudod átúszni, sem megúszni. Isten rendel minden időben szolgát, aki tiszta levegőhöz jutattja a kereső lelkeket. Mindennapi lélegzetvétel a léleknek – így nevezném Szeverényi János igemagyarázatait. Vagy akárcsak egy korty víz, ami nem sok, de éppen elegendő az életben maradáshoz.

Az e könyvben megjelenő rövid és velős gondolatok tökéletesen alkalmasak a mai rohanó, olykor türelmetlen olvasó megszólítására. A világhálón való megjelenésük idején, amikor a járvány miatt „átköltöztünk” a virtuális térbe, valósággal ittam e szavakat, és a jelzések alapján nem voltam egyedül ezzel. Rövid, de nem csonka írások, mert mindenik tartalmazza a teljes isteni üzenetet. Tömör kapszulák, nem hiányzik belőlük a lényeg, az Isten igazsága mindenikben megtalálható. A lelkész szókimondóan ír korunk visszasságairól, de a megoldást is nevén nevezi – a bűnt *bűnnek* hívja, a megoldást *megváltásnak*, az odavezető utat *Jézus Krisztusnak*. Minden gondolat, minden szó hiteles, átüt a képernyőn, a nyomtatott betűn, mert minden gondolat alapja az Ige, és egyben személyes bizonyágtétel is.

E könyv megjelenése által személyes kívánságom teljesül, de hiszem, hogy többek kívánsága is, és bízom benne, hogy általa még több emberhez eljut az igazi, hamisítatlan örömhír.

Kosza Enikő
brassói evangélikus lelkész
Erdély

Nehéz időszak van mögöttünk. Be voltunk zárva a járvány miatt. Elszigetelten és egymástól távol töltöttük nemcsak a hétköznapijainkat, de még az ünnepeinket is. Egymás nélkül ünnepeltünk, ahogyan egymás nélkül szomorkodtunk is. A bezártságban pedig – ahol szembesülnünk kellett nemcsak a már jól megszokott távolléttel vagy a társas magánnyal, de a saját lelkünk szűkösségével is – a napi áhítatok kitágították a bensőnk terét. Friss, üdítő levegőt hoztak, hogy lélegezni tudjunk. Ezek nélkül megfulladtunk volna.

Szeverényi János evangélikus lelkész pár soros napi áhítatai a maguk rövidségében, mégis súlyos mondanivalójukkal arra hívtak, hogy lélegezzünk Isten Szentlelkével, Isten Szentlelkéből. Akár úgy is mondhatnánk: Isten Szentlelke hadd lélegezzon bennünk.

A mondanivaló, az üzenet Isten mennyei erőterébe állított be bennünket. Kitekinthettünk magunkból. Feltekinthettünk és betekinthettünk „Istenbe”, jó szándékaiba. Adta, árasztotta éppen azt, ami(k)re szükségünk volt. Olyan lett ez sokunknak, mint annak idején az ítélet vizein utazó Noé bárkáján az annak tetején lévő ablak. Ez a kilátás tartotta meg őket. Ez a kilátás megtartó erővé lett számunkra is. Áldott legyen érte az Úr! Neked pedig köszönjük, János! Isten sokszorosan áldjon meg érte!

Szeretettel ajánlom a könyvben olvashatókat mindenkinek lelki táplálékul. Forgassák, emésszék, mert belőlük a jó Pásztor hangja hallható meg. Merjük követni ezt a hangot engedelmes szívvel!

Kolozsy András
nagydobronyi református lelkipásztor
Kárpátalja

Előszó

A járvány megváltoztatta és felborította életünket a családban, munkahelyen és az egyházban is. Bezárultak az ajtók. Az úrvacsora évében nem élhettek gyülekezeteink ezzel a szentséggel. Sok kérdést felvetett a helyzet. Az istentiszteletek, bibliaórák kényszerűségből áttevődtek az online térbe. A negatívumok mellett átéltük, hogy Isten ígéje nincs épületekbe, liturgiákba zárva.

Egy világi internetes újság felkérésre készítettem el életem első mobiltelefonnal felvett, ötperces igehirdetését 2020 nagyszombatján. Meglepődve tapasztaltam, hogy több ezren megnézték. Ettől kezdve szinte minden nap írtam néhány mondatot a bibliaolvasó Útmutató ígéiről, és vasárnaponként pár perces igehirdetéseket vettem fel a telefonommal. Egy barátom készített ezeknek a videóknak egy YouTube-csatornát.

Ez a kötet többek kérésére született a 2020. január és 2021. augusztus között közzétett internetes bejegyzésekből és a videókon elhangzott igehirdetések írásba foglalt változataiból. Nem klasszikus áhítatos könyv, amely a naptári év minden napjára tartalmaz igemagyarázatokat. A dátumokat azért tüntettük fel, hogy az Olvasó el tudja helyezni ezeket az elmúlt másfél esztendő mozgalmas történetében.

Köszönöm Erdészné Kárpáti Juditnak és Feleségemnek, Ludovikának a hanganyag legépelését, a szöveggondozást és a könyv elkészítését.

„Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád!” (1Sám 3,9)

Legyen áldás az Olvasón!

Szeverényi János

Áhítatok

2020. január 4.

„Ne ölj!” (Móz 20,13)

„Szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót azokkal, akik gyűlölnék titeket; áldjátok azokat, akik átkoznak, és imádkozzatok azokért, akik bántalmaznak titeket!” (Lk 6,27–28)

Nincs szó a Szentírásban arról, hogy a bűnnel átitatott világban lehet élni hatalom, katonaság, rendőrség, bíróság és büntetés nélkül. A haza védelme is alapvető feladat.

A törvény Isten ajándéka. A törvény lelki (pneumatikus). A „Ne ölj!” parancs nem vonatkozik a halászatra, vadászatra, állattenyésztésre. Jézus is evett bárányt, halat.

Itt a szívről, belső indulatvilágunkról van szó: ne ölj, ne gyűlölj! Szíveddel és szavakkal sem. Ne ölj magzatot, védteleneket, ne ölj gazdasági és más előnyökért, ne pusztítsd testedet-lelkedet káros anyagokkal, ne irtsd ki a teremtettséget magad körül...

Az ellenséget ne gyűlöld, mert azzal csak növeled a bajt. Imádkozz érte, kérj rá áldást, kívánj neki megtérést, de családod, hazád védelmében állj ellen neki. Ne legyél bamba birka!

Ugyanakkor hitedért vállalnod kell a szenvedést, üldözést. Erre vonatkozhat a „tartsd oda a másik arcod” (vö. Lk 6,29). Martin Luther King szerint az erőszakmentes stratégiának négy alapelvése van:

- az igazságtalanság tényeinek megállapítása,
- ezek elutasítása,
- megtisztulás a gyűlölettől,
- akció.

King fellépett a feketéket ért igazságtalanság ellen, beszélt a vietnámi háború értelmetlenségéről, de nem hirdetett teljes leszerelést.

Január 5.

„Sokan mondják: Bár jó napokat látnánk, és ránk ragyogna orcád világossága, Urunk!” (Zsolt 4,7)

„Jézus mondja: Én vagyok a világ világossága, aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.” (Jn 8,12)

Tűz, te Szeretet
lángszerelmű ölelés
örök nász, egyesülés
gyönyörű repülés
könnyű, szép megérkezés:
Isten
szerelemlángtenger
áldozati lobogás
önemésztő lángolás
embermentő szerelem.
Nincs több, nincs jobb,
mint Te, hatalmas Isten
Te szabad szellem
Életforrás
Életadó teremtés
én Te akarok lenni,
Te pedig én.
Önemésztő vágyódás
beteljesült találkozás
pecsét a karomon
pecsét a szívemen
koporsó-erős szeretet
lobogó láng
halálos szerelem
kék-vörös repülés
jövök, rohanok
szomjasan Terád vágyódva
Isten, Istenem
Itt vagyok!
(1990)

Január 7.

„Én magam oltalmazom [Jeruzsálemet] mindenfelől – így szól az Úr –, mint egy tüzes fal...” (Zak 2,9)

„Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk?” (Róm 8,31b)

Ne legyen félreértés: ha Isten velünk, ellenünk lesz az, aki bolondságnak tartja a Tíz ígét (parancsolatot), az élet törvényét, a hegyi beszédet, Jézus megváltói munkáját. Isten köveit gyűlöli a világ. Az ige hirdetését és megélését provokációként éli meg.

Isten gyermekeinek is vannak bőven hibái, amelyekbe néha joggal bele lehet kötni, de ez sok esetben csak a megtérés, megváltozás kikerüléséhez használt kifogás. Luther szerint életünk végéig harcunk van a világgal, az ördöggel és a testtel.

Ha Isten velünk, ha Szentlelke által bennünk van, akkor a harc nem ellenünk folyik. Mi „csak” harctér vagyunk ilyenkor. Istent nem lehet legyőzni, mert ő az élet forrása, alkotója, fenntartója.

Jeruzsálemet több alkalommal lerombolták, de az egyházat, a Krisztus-testet nem tudják kiiktatni, csupán egyes részeit pusztíthatják el. Ezért kérjük: Jöjj, tedd szívünket a szentek szentjévé, lakozzál bennünk!

Január 11.

„Áradjon a törvény, mint a víz, és az igazság, mint a bővizű patak!” (Ám 5,24)

„De Jézus odahívta őket, és így szólt hozzájuk: Tudjátok, hogy azok, akik a népek fejedeleinek számítanak, zsarnokoskodnak rajtunk, és nagyaik hatalmaskodnak fölöttük. De nem így van közöttetek, hanem aki naggyá akar lenni közöttetek, az legyen a szolgátok...” (Mk 10,42–43)

A korszellem antinomista, törvényellenes. Pedig törvény és igazság nélkül nincs normális élet és jövő. A törvényt a Lélek a szívünkbe írhatja. Önerőből megtartani nem lehet. De még ez is kevés.

Nem az a fontos, hogy mit nem szabad, hanem az, hogy felszabadulhatok a törvény túlhaladására a szeretet által. Így lett a mennyei királyból szolga, hogy a bűn szolgálóinak királyi méltóságot és szabadságot adjon.

Január 14.

„Hiszen, ha jól cselekszel, emelt fővel járhatsz. Ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik, és rád vágyódik, de te uralkodjál rajta!” (1Móz 4,7)

„Ellenben törekedj igazságra, kegyességre, hitre, szeretetre, állhatatosságra, szelídlelkedésre.” (1Tim 6,11b)

Kain iszonyú bűnt követett el: megölte testvérét, Ábelt. Isten látja lelkiállapotát a konfliktus előtt. Megkeresi, megszólítja, lelkigondozza. Beszél a bűn természetéről, erejéről: vagy a bűn uralkodik rajtunk, vagy mi uralkodunk rajta mennyei erő segítségével.

Isten biztatja Kaint a győztes életre. A tragédia után pedig nem kivégzi őt, a gyilkost, hanem a büntetés kiszabása mellett elbeszélget vele. Ráteszi homlokára azt a bélyeget, amely megvédi majd a hozzá hasonló gazemberektől, hogy ne folytatódjon egymás gyilkolása. Ez az a bizonyos „Kain-bélyeg”. Tudjad, hogy ezt Isten védelmül adta?

A bűn fogalmát nem egy öreg, irigy Isten, huncut papok, beteges lelkű fundamentalisták találták ki. Bűn az, ami fájdalmat, sérülést okoz, ami megsérti a szeretetet magunkban, a másokban és Isten atyai szívében. Ahogyan a Biblia írja: hamartia, aminek a jelentése: céltévesztés.

Január 16.

„Uram kegyelmed betölti a Földet. Taníts engem rendelkezéseidre!” (Zsolt 119,64)

„A teljes írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre...” (2Tim 3,16)

Sok ember nehezen tudja elképzelni, elhinni, hogy ezt a sérült bolygót és emberiséget betölti Isten kegyelme, szeretete.

A napokban beszéltem egy asszonnyal, akinek a családja, rokonainak többsége koncentrációs táborokban halt meg. Ma is élő kilencvenkét éves édesanyja tabuként kezelte a vallást. A zsidó identitás és vallás csak így került elő a családban: „Arra kell vigyázni, hogy ne lőjenek a Dunába! Isten, ha lenne, ezeket a szörnyűségeket nem engedte volna meg.” Tökéletesen megértem ezt az állapotot.

Isten saját képére teremtette az embert. Ez annyit jelent, hogy szabadságot, döntési képességet is adott neki. Történt egy hasadás: az ember Isten óvó szava ellenére evett a jó és rossz tudása fájának a gyümölcséből. Olyan isteni tudásra vágyott („...olyanok lesztek, mint az Isten” – 1Móz 3,4), amit nem tud elhordozni, kezelni. Ez olyan, mintha egy gyereknek bemutatnák a világ összes bűnét, szörnyűségét: aberrációk, háború, kínzások, pornó... Az ember nem tud ezzel a tudással jól élni. Kiesett a teljességből, a „paradicsomból”.

Ez ma is így van. Játsszunk a tűzzel, a természettel, az idegrendszerrel, a magzatokkal, a nemiséggel, az élelemmel, a testünkkel, a jövőnkkel. Istennek gondolja magát az ember, földi paradicsomot akar létrehozni, de a Teremtő nélkül. Így teszi pokollá a földet.

Isten ezt az engedetlen, mínuszba süllyedt közösséget akarja megmenteni a törvénnyel, a prófétákkal és főleg Jézussal, a Szabadítóval. Isten kegyelme úgy veszi körül a földet, mint az oxigén. Akkor vesszük észre, ha elfogy. Néhol már nagy a „légszomj”.

Viszont az ő szava, ígéje is mindenütt hangzik. Soha nem tapasztalt keresztyén ébredést, növekedést él át az egyház. Soha nem látott üldözést is szenved Isten népe. A gonosz nem adja fel ezt a kozmikus harcot. De a győzelem megszületett azon a nagypénteken és „nagyvasárnapon”.

Január 19.

„Ha pedig a bűnös megtér, és nem követi el többé a bűneit, hanem törvény és igazság szerint él, akkor megmenti az életét.” (Ez 18,27)

„Pál írja: igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse, akik közül az első év vagyok.” (1Tim 1,15)

Bármit is olvasunk a Bibliában, csak Jézuson keresztül értelmezhetjük azt. Ha az Ószövetség vagy az Újszövetség törvényről szóló részeinél ezt elfelejtjük, akkor nem keresztyénként gondolkodunk. Az egész Ószövetség Jézusra mutat, őérte kiált, benne teljeseedik ki. Káros kegyesség az, amely még a kegyelem üzenetét, az evangéliumot is törvényként értelmezi.

Két út van: Az egyik embercentrikus, izzadságszagú, törvényeskedő erőlködés, ami akár a lelki skizofréniáig, lelki halálig is elvihet. Az ilyen kegyesség, gyülekezet rosszabb a ravatalozónál. A halottas háztól egy óra után meg lehet szabadulni, de a törvényeskedés, a farizeusság lelkiületét némelyek egy életen át képviselik, és fertőznek, rombolnak vele. „A betű megöl, a Lélek pedig megelevenít” (2Kor 3,6).

A másik út a Krisztus- és kegyelemközpontú hit és élet. Ennek is része a törvény, de az életet, a reményt a kegyelem adja. Bukás után megerősít, lábra állít. Nem tervezzük az elesést, nem akarunk kiegyezni a bűnnel, de nincsenek illúzióink magunk felől. Aki mást mond, hazudik, Pálnál is jobbnak gondolja magát.

A Lélek világossága, tüze, szeretete és vigasztalása nélkül nincs helyes bűnismeret, törvénytudás; képtelenség megtérni, újjászületni és az új életben megmaradni. Ő munkálja bennünk az akarást is.

Január 22.

„De ha nem hisztek, nem maradtok meg!” (Ézs 7,9b)

„Harcold meg a hit nemes harcát, ragadd meg az örök életet, amelyre elhívattál, amelyről vallást tettél szép hitvallással sok tanú előtt.” (1Tim 6,12)

Önmagában a hit nem érték. Lehet káros a vakhit, a fanatikus vallásosság. Nagy bűnök mögött sok esetben nagy hit van. Ez igaz a vallások világán kívüli jelenségekre is, például a politikára, társadalomra.

A hit ajándék. Forrása az Örökkévaló. Nem a madarak éneke hozza el a hajnalt, hanem fordítva. Nézz a fényre és fénnyé válsz!

A hitet a szeretet hitelesíti: „Gyümölcseikről ismeritek meg őket” (Mt 7,16a).

Február 11.

„Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért.” (Zsolt 23,3)

„Jézus mondja: Én vagyok a jó pásztor, én ismerem az enyéimet, és az enyéim ismernek engem...” (Jn 10,14)

A te nevedért történt mindez, Jézusom. A te nevedért, amely erő és hatalom, üdítő szellő és gyógyító balzsam. A te nevedért igaz ösvényen, úton járhatok. Te vagy ez az út! Ha benned vagyok, nem tévedhetek el.

Add, Uram, hogy ezt az utat, ezt az igaz ösvényt mások is megismerhessék. Annyi a céltalan, eltévedt ember. Sokan már minden reményüket elveszítették. Adj nagyobb felelősséget azoknak, akik megismerték már ezt az utat, hogy környezetükben másokat is visszavezessenek hozzád.

Mert tudod, Uram, milyen nehéz az, amikor egy családban mindenki más úton jár. Hogy érthetnék meg egymást igazán?! De ha mindenki a te utadon járna, feléd igyekezne, az megadhatná a napi problémák ellenére is az egységet.

A te utadon járni sokszor nehéz, de csak így érdemes élni. De nemcsak nehéz ez, hanem megadod a felüdülés, a vidámság alkalmát is. Te nem kesergő keresztyéneket akarsz belőlünk formálni, hanem olyanokat, akik tudnak felszabadultan örülni, és ismerik a vidámságot. Jó a benned való öröm, nem is kell más! A legigazibb, a legnagyobb öröm a bűnbocsánat, a szabadulás öröme. Ezt add meg nekem és minden embernek! Köszönöm, hogy lelkemet megvidámítottad, és igaz ösvényen vezetsz a te nevedért. Ámen.

Az ima 1982-ben íródott. A képet a nagyszénási pusztán készítettem 1980-ban.

Február 14.

„Tegyük le minden ránk nehezedő terhet és a bennünket megkönyékező bűnt, és állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát. Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére...” (Zsid 12,1–2)

Sokan élnek olyan terhek alatt, amelyektől szabadulni kellene, lehetne. Lelkiismeretfurdalás, frusztráció, kisebbségi érzés, önmegvetés és -utálat, magzatkortól elszenvedett sérülések, abúzusok, megaláztatások; rossz döntéseink, magunk és mások ellen elkövetett gonoszságaink, szégyellnivaló gondolatok és tettek...

Tegyük le minden ránk nehezedő terhet! Mond ki, „köpd ki”! Sírj, kiálts, valld meg, engedd el, add oda a Megváltónak! Ő azért jött, hogy átvegye, hordozza terheinket, bűneinket.

Az esetleges következmények ellenére is van gyógyulás, szabadulás, bocsánat. Dolgod van, feladatod van. Például mindezt hirdetni másoknak.

Mázsás terhekkkel nem lehet futni. Teljesedj be mennyei erővel, derűvel, reménnyel, Lélekkel!

Nézzünk fel Jézusra!

Február 29.

„Ezt mondja a Seregek Ura: ...én megsegítelek benneteket, úgymint áldássá lesztek.” (Zak 8,9a.13a)

„Hálát adok Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, aki megerősített engem, mert megbízhatónak tartott, amikor szolgálatra rendelt. Jóllehet előbb őt káromló, az övéit üldöző és erőszakos ember voltam, mégis irgalmat nyertem...” (1Tim 1,12–13)

Az irgalom teremtő erő: átokból áldás, mínusból plusz, vallási fanatizmusból élő hit, destrukcióból értelmes szolgálat, mások halála kínzásából lelkek gyógyítása.

Az antikrisztusi gyűlölködőt körülvette a fény, amely nem megölte, hanem megszólította, meggyógyította, küldetést adott neki. A legnagyobb ellenségből lett a legnagyobb hatású krisztuskövető. Ennek köszönheti az emberiség többek között a szeretethimnusz (az első korinthusi levél 13. fejezetét).

Március 2.

Isten nem csoki-, kóla-, ima- és csodaautomata. Ő Isten, nem ember, nem mi alkottuk őt, hanem ő minket. Nem tulajdonunk, nem előkapható bálvány, nem joystickkal irányítható varázsló bácsi. Nem gyülekezetünk berendezési tárgya, teológiai tétele. Jób, Keresztelő János, István vértanú és sok millió üldözött keresztyén szenvedése és kínhalála cáfolja a naiv, szimpla hitet. Nem a jézusi gyermeki hitre gondolok. A naiv hit összetörhet, kiégphet,

lázadássá változhat. A naiv hívő üzenet akar kötni Istennel: én adok imát, jó cselekedeteket, gyülekezeti aktivitást, te pedig, Istenem, őrizz meg, gyógyíts meg, és úgy általában adj meg nekem minden jót. Ha ez nem így történik, elbizonytalanodunk hitünkben.

Sokan félreértik az ígében található isteni ígéreteket az imameghallgatásról: „...amit csak kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek.” (Jn 16,23) Leginkább az „amit csak”

lehetősége hoz sokakat izgalomba, és könnyen átsiklanak afelett, hogy Jézus azt, hogy bármit kérhetünk, összeköti az ő nevében való kéréssel. Ez nyilván nem csupán a szavak kimondását jelenti, hanem a Jézus tanításával, akaratával, Lelkével való alázatos azonosulást. Ez vonatkozik a többi kérő imával kapcsolatos ígére is. Isten hall minden imát, de nem teljesít minden kérést. Istent nem lehet számonkérni. Az ő útjai nem a mi útjaink. Amit ma nem értünk, később érthetjük meg, vagy talán csak a színről színre látáskor.

„Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál.” (Róm 8,28) Ez az íge nem azt jelenti, hogy ami velünk történik, az mind jó. Nem!

Átéldhetünk gonosz támadásokat, szenvedéseket, természeti katasztrófákat, alapvető értékeket megkérdőjelező diktatúrát, családi tragédiákat. Értsük meg, ezeket nem Isten küldi ránk! Ezek a bűnbe esett, bűnben élő világ kiszolgáltatottságából fakadnak. Isten tud róluk, meg is akadályozhatná ezeket, de ilyen alapon folyamatosan beavatkozhatna minden ember minden döntésébe. Ugyanakkor láthatunk, átéldhetünk különleges csodákat is.

A gondviselés lényege, hogy ő tud rólam, ismeri fájdalmaimat, övé vagyok, testem a Szentlélek temploma. „Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára megáll a por fölött, s ha ez a bőröm szertefoszlik is, testemben látom meg az Istent.” (Jób 19,25–26)

Ha mindent és mindenkit elveszítek is, őt nem. „Kincset, életet, / Hitvest, gyermeket / Mind elvehetik. / Mit ér ez önnek?! / Mienk a menny örökre!” (Luther) Ő az átkot áldásra tudja változtatni itt a földön vagy majd a nagy találkozáskor. Jób szenvedésére Krisztus keresztje a válasz.

Az írás megjelent a *Tükör* című protestáns cigánymissziós lapban 2019-ben.

Március 5.

„Tartsd meg tehát Istenednek, az Úrnak a parancsolatait, az ő útjain járj, és őt féld!” (5Móz 8,6)

„De te maradj meg abban, amit tanultál, és amiről megbizonyosodtál.” (2Tim 3,14)

Amiből Isten népe nem engedhet: az élet törvénye, a Tíz ige, a teremtetési, természetes rend, a megtérés szükségessége, a „szeretet által munkálkodó hit” (vö. Gal 5,6). A korszellem ezeket kérdőjelezi meg, negligálja, vagy éppen céltáblaként használja.

Az ősi rendet felrúgni büntetlenül nem lehet. A kegyelmes és irgalmas Jézus, aki életét adta az emberekért, nem eltörölni, hanem betölteni jött a törvényt. Minden másban lehet, sőt kell változnia az egyháznak, hogy érthető legyen korában, kultúrájában.

Március 6.

„Akkor majd kinyílnak a vakok szemei és megnyílnak a süketek fülei.” (Ézs 35,5)

„Szegényeknek hirdettetik az evangélium.” (Mt 11,5b)

Messiási jelként néhány vak szemét meggyógyította Jézus, de nem nyitott csoda-szemészetet. Feltámasztott három halottat, de nem lett ebből vállalkozás. Imádkozunk gyógyulásért, időnként csodákat átélve, de ez nem automatizmus. Isten szentjei néha rendkívüli szenvedéseket is átélnek.

Fókuszáljunk a megváltás céljára: Isten megnyitja lelki látásodat, hallásodat, új szívet kapsz a régi, fáradt, több „infarktust” átélt helyére, kezedet, lábadat rehabilitálja, hogy jó irányba menj és karod áldást jelentsen másoknak, különleges nyelvterápiát is átélhetsz, aminek következtében szavaid vigasztalnak, gyógyítanak, mennyei erők a gondolkodásodat, „agyadat” is helyre teszik.

Meggyógyulsz a legnagyobb betegségből, lelki rákból: a bűn kényszeréből, az istennélküliség árvaságából, a reménytelenségből.

„Ébredj fel, aki alszol, támadj fel a halálból, és felragyog neked Krisztus.” (Ef 5,14b) Ez az evangélium, a jó hír, örömhír a „szegényeknek”.

Március 7.

„Mondjatok igazat egymásnak! Hozzatok igaz és békét szerző ítéletet kapuitokban!”
(Zak 8,16)

„[A szeretet] nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal.” (1Kor 13,6)

A Széchenyi fürdő gyógymedencéjében beszélgettem egy nyugdíjas tanárral, aki azt bizonygatta, hogy ő azért ateista, mert nem hiányzik neki Isten. Szíven ütött ez a mondat. Többek között azért is, mert az ateizmushoz erős hitre van szükség.

Átjárja, átítatja életünket, kultúránkat a hamisság, csúsztatás, mellébeszélés. A történelemben talán először jön létre egy kultúra, amely vallástalan, amely Isten nélkül szeretne élni. A mai vallástalanság előzménye Isten trónfosztása. Az ember magát tette istenné. Úgy él, beszél, gondolkodik, ahogy neki tetszik. Ebből következik a zűrzavar, értékvesztés. Ez a fajta liberalizmus, az ősbűn tombolása, amely lejárhatja, tönkreteszi a szabadságot. „Csakugyan azt mondta az Isten...?” (1Móz 3,1b)

Az Örökkévaló féltve szeret minket. Őv a céltévesztéstől és annak következményeitől, fájalmaitól. Ezért mondta a prófétán keresztül: „Jaj azoknak, akik azt mondják a rosszra, hogy jó, és a jóra azt, hogy rossz, akik a sötétséget világosságnak, a világosságot pedig sötétségnek mondják, akik azt állítják a keserűről, hogy édes, az édesről pedig azt, hogy keserű!” (Ézs 5,20)

Ideje lenne felébredni, mert a bűnnek nincs határa, a lejtőn nem lehet megállni. Jézus a szabadító, de senkit nem fog berángatni az üdvösségbe.

Drága Uram, te látod szívemet. Hiszek benned. Megkeresztelték, konfirmáltam, időnként templomba is járok, olvasgatom a Bibliát, de néha összezavarodom, bukdácsolok. Erőmet

meghaladó nyomás alatt tartja hitemet a világban működő istentelenség, szabadosság, hamisság. Uram, könyörülj rajtam, bűnösön! Ne hagyj elveszni! Önts szívembe Szentlelkedet, az erőnek, józanságnak, szeretetnek Lelkét! Adj megtérést, megújulást, aki magad vagy az út, az igazság és az élet. Ámen.

Március 9.

„Vétkeitek miatt elestek e javaktól!” (Jer 5,25b)

„Hiszen nem azt teszem, amit akarok: a jót, hanem azt cselekszem, amit nem akarok: a rosszat.” (Róm 7,19)

Ezt nem egy gazember írta, hanem a legnagyobb apostol. Kihúzta a talajt minden perfekcionizmus, farizeusság, szenteskedés, hívő gőg alól.

Az újjászületett ember megkapja a lehetőséget a tisztaságra, lelki győzelemre, de a harc a megtérés pillanatától az „utolsó kapavágásig” tart. Nem akar vétkezni, ismeri a szabadság ízét. Ha mégis bukdácsol vagy elesik, van kihez fordulnia: a bűnösök barátjához. SDG.

Március 10.

„Életemnek ereje az Úr, kitől rettegnék?” (Zsolt 27,1b)

„Mert nem a félelem lelkét adta nekünk Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.” (2Tim 1,7)

Természetes emberi érzés a félelem, a féltés. Ezt nem elfojtani kell, hanem szembenézni vele, kimondani, lehetőség szerint az okokat megelőzni, kivédeni; és legfőképp az Úrnak adni. A kezeletlen félelem „megeszi a lelket”. Esztelenség, amit a felelőtlen, buzgó hit mond: velem nem történhet meg. Add, Uram, minden értelmet meghaladó békédet, az erő, a szeretet, a józanság lelkét!

Március 11.

„[A mennyei Király] minden tette helyes, eljárása igazságos, és meg tudja alázni azokat, akik kevélyen élnek.” (Dán 4,34)

Jézus mondja: „Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek.” (Mt 11,29)

Jó lenne, ha a világot folyamatosan érő megpróbáltatások, csapások kijózanodásra, megtérésre vezetnének. Az egyetemessé vált kevélység összeomlásához elég egy láthatatlan vírus. A Megváltó receptje: alázat.

Március 12.

„Pereld peremet, [Uram,] és válts meg, ígéreted szerint tartsd meg életemet!” (Zsolt 119,154)
„Amikor Fülöp odafutott, hallotta, hogy Ézsaiás prófétát olvassa, és megkérdezte tőle: Érted is, amit olvasol? Erre az így válaszolt: Hogyan érthetném, ha valaki meg nem magyarázza? És megkérte Fülöpöt, hogy szálljon fel, és üljön mellé.” (ApCsel 8,30–31)

„Mindnyájan elfordultak tőle, egyaránt megromlottak. Senki sem tesz jót, egyetlen ember sem.” (Zsolt 14,3) Ha Isten perelne ügyünkben, mehetnénk a „levesbe”. A Bárány, akiről Fülöp beszél az etióp főembernek, azért jött, hogy átvegye, hordozza, megbocsássa vétkeinket.

A vírus miatt sok templom bezár. Vegyük észre, hogy a legtöbb történet az evangéliumokban és a Cselekedetek könyvében nem hasonlít a mi istentiszteleteinkhez. Jézus – és itt Fülöp – nem liturgizált, nem prédikált, hanem beszélgetett a Lélek vezetésében. A legkülönbözőbb helyszíneken, helyzetekben.

Ezekből a természetes párbeszédemből vesszük a prédikációs igéket. Legyünk a templomban is természetesek, egyszerűek, érthetőek, mint Jézus volt, vagy ebben az esetben Fülöp apostol. Erre is taníthat minket ez a fránya járvány.

Március 14.

„Mert nálad van az élet forrása, a te világosságod által látunk világosságot.” (Zsolt 36,10)
„Akié a Fiú, azé az élet.” (1Jn 5,12)

Több vélemény látott napvilágot a járvány mögöttes okáról: véletlen mutáció, titkosszolgálat vagy háttérhatalom akciója, az ördög műve, Istentől jövő figyelmeztetés vagy ítélet...

Nem tudom, mi az igazság. Azt viszont gondolom, hogy ez egy egyetemes megrázó tapasztalat, egy különös fék a pusztulásba rohanó világnak. Nincs jövő megtérés, metamorfózis nélkül.

Isten a Bibliában nem vallásról, felekezetekről, intézményekről beszél, hanem az *élet*ről. Ő alkotott minket, ő az élet forrása, maga az élet. Jézusban mindezt elérhetővé tette minden embernek. Az emberiség megsértette az isteni teremtettségben kapott életet. „...az Úr szól, és hívja a földet...” (Zsolt 50,1)

Néhányan haragudtak rám, és gúnyolódtak pár évvel ezelőtt, amikor egy írásomnak és egy könyvecskémnek ezt a címet adtam: „Megtérsz vagy meghalsz”. Nem lenéző fenyegetés motivált, hanem a féltő szeretet. Ma is így gondolom.

Március 15.

„Azért ezt mondta neki [Salamonnak] Isten: Mivel ezt kérted, és nem kértél magadnak hosszú életet, nem kértél gazdagságot, és nem kérted ellenségeid életét, hanem értelmet kértél, hogy törvényemnek engedelmeskedve tudj kormányozni, ezért teljesítem kérésedet...” (1Kir 3,11–12)

„Keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és mindezek ráadásként megadottnak majd nektek.” (Mt 6,33)

Salamon Betsabé és Dávid fia. Az előtte született „szerelemgyerek” meghalt. Bűnbánat, megtérés után új kezdetet kaptak a szülők.

Ennek egyik gyümölcse Salamon volt, akit „az Úr szeretett”. Pedig ő sem volt egy puritán szent. Nagy karakter volt, szeretett élni, sokat hibázott. De a legfontosabbat tudta: Istentől kapott bölcsesség nélkül minden értelmetlen.

Talán rátalálunk erre az igazságra a mai krízisben: „Keressétek először Isten országát...”

Március 16.

„A felséges Istenhez kiáltok, Istenhez, aki mellém áll.” (Zsolt 57,3)

„De aki mindvégig kitart, az üdvözülni fog.” (Mt 24,13)

Egy ismert celeb megnyalt egy fémkilincset, bizonygatva, hogy neki nem árt a vírus. Az emberi idiotizmusnak nincs határa. Az is egy vírus...

Hallva, látva a fokozódó helyzetet, sokunkban kialakulhat egy belső szorongás, ha a világra, az országra, barátainkra, családjainkra gondolunk. Ezt én is ismerem.

A szuperhívók legyenek kicsit csendesebbek, akik most „megdorgálják”, elűzik ezt a betegséget, és azt hirdetik, hogy aki „halálosat iszik, annak nem árt”. Imádkozzatok, kérjétek, dorgáljatok, higgyetek, de alázatban, tudva azt, hogy Isten nem ugráltatható. És igen, hiszünk a csodákban is.

Ugyanakkor mi, egyszerű keresztyének se engedjünk a gyöttrő félelemnek. Isten erősítse meg lelki-szellemi immunrendszerünket!

Jézus olyan békességet ígért az övéinek, amelyet a világ nem adhat. Minden krízis lehetőség egy egészséges számvetésre, váltásra. Megláthatjuk, hogy mi az érték az életben.

„Az vagy, amire nézel” – hirdette Gyökössy Bandi bácsi. Emeljük fel tekintetünket a fényre, a szépre! És örüljünk a mai biztató ígéknek.

Március 17.

„[Parancsolataid] szolgádat is figyelmeztetik.” (Zsolt 19,12)

„Gyakorold magad a kegyességben.” (1Tim 4,7b)

A koronavírusnál van egy veszélyesebb, halálosabb vírus, betegség: az istennélküliség.

„Mi, hívő emberek, gyakorlatilag mennyire ateisták vagyunk! Mert mi is az ateizmus? Nem istentagadás. Az »a« fosztóképző; tehát a jelentése: Isten-nélküliség, Isten hiánya, Isten kihagyása a gondolkozásból, cselekvésből, tervekből, mindennapiságból, a tulajdonképpeni életből.” (Joó Sándor)

Az elmúlt évtizedekben elszabadult a pokol: háborúk, terror, gyűlölködés, a nemzet, a család, a házasság szétverése, megvetése, abortuszok milliói, hedonizmus, materializmus, libertinizmus, egyebek mellett a szülői tekintély lerombolása, önpusztítás a legkülönbözőbb módon: alkohol, drog, nikotin, szexizmus, pornó, szerencsejáték, netfüggőség... Ilyenek miatt omlottak össze a történelem folyamán nagy birodalmak.

Bűnbánattal, szégyenkezve kell kimondanunk: az egyházak, lelkészek, hívők, én is a kor-szellem hatása alá kerültünk. Megfertőztük egymást. Mai ige: „Parancsolataid szolgádat is figyelmeztetik”. A világrengető járványhelyzet adjon alkalmat személyes és közösségi eszmélődésre, megtérésre.

Nem az a fájdalmas elsősorban, hogy bezártak a templomok és nem vehetünk együtt úrvacsorát; lehet élni mozgalmas egyházi életet Isten nélkül is.

Uram, ígéd engem is figyelmeztet ma. „Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád!” (1Sám 3,9b)

„Ha majd bezárom az eget, és nem lesz eső, vagy parancsolok a sáskáknak, hogy tarolják le a földet, vagy ha dögvészt bocsátok népemre, de megalázza magát népem, amelyet rólam neveztek el, ha imádkoznak, keresnek engem, és megtérnek gonosz utaikról, én is meghallgatom a mennyből, megbocsátom vétküket, és meggyógyítom országukat.” (2Krón 7,13–14)

Március 19.

„[Az Úr] feléjük fordult az Ábrahámval, Izsákkal és Jákóbbal kötött szövetségért. Nem akarta őket elpusztítani, és nem vetette el őket maga elől mindeddig.” (2Kir 13,23)

„Mert megbánhatatlanok az Isten ajándékai és az ő elhívása.” (Róm 11,29)

Sokan töprengenek Isten szerepéről a mai helyzetben. Isten büntetése a járvány? Ha ez természetes jelenség, akkor miért nem állítja le? Miért halnak meg a rászorultakat segítő orvosok, papok is? Ők bűnösebbek voltak nálunk?!

Többen idéznek a 91. zsoltárból: „Tollaival betakar téged, szárnyai alatt oltalmat találsz, pajzs és páncél a hűsége. Nem kell félned a rémségektől éjjel, sem a suhanó nyíltól nappal, sem a homályban lopódzó dögvézsztől, sem a délben pusztító ragálytól. Ha ezren esnek is el melletted, és tízezren jobbod felől, téged akkor sem ér el.” És mégis elér, mégis megbe-tegszenek és meghalnak hívő emberek is.

A Szentírásban olvashatunk arról, hogy a jókat, a hívőket nem érheti baj. Ez sok esetben így is van, de a bűnök következtében szenvedő világban időnként fordítva mennek a dolgok: a „gonoszoknak” jól megy, a hívők pedig szenvednek. Dániel megmenekült az oroszlántól, sok ezer hívő zsidó és keresztyén viszont mártírrá lett.

Elfelejtjük, hogy Jézus sokszor és egyértelműen beszélt a követőit érő megpróbáltatásokról, üldözésekről, gyűlöletről. A hívők is osztoznak a vajúdo világ sorsában: katasztrófák, háborúk, járványok. Ahogy a „bűnösök” is élvezik ma még Isten jóságát: napsütés, víz, megélhetés...

Hiszünk a gondviselésben, de tudjuk, hogy törékeny világunkban minden mulandó, bármit elveszíthetünk. A legfontosabbat viszont nem: az Istennel való kapcsolatot, az üdvösséget, az örök életet, a belső békét, az élő hitet, Isten országának jelenvalóságát. Isten az élet Istene.

Március 20.

„Megóv engem [az Úr] sátrában a veszedelem napján. Elrejt sátra mélyén.” (Zsolt 27,5)
„Ezért Krisztusért örömöm telik erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldöztetésekben és szorongatásokban, mert amikor erőtlen vagyok, akkor vagyok erős.” (2Kor 12,10)

Ezek a bibliai idézetek a bibliaolvasó Útmutatóból valók. Nem tudom, Isten ezt hogyan csinálja. Hogy lehet ennyire aktuális egy előre szerkesztett anyag?!

Az Isten sátra az ő jelenléte. Itt nem valami transzcendens varázslatról van szó, hanem a nyomorúságban, erőtlenségben is működő kapcsolatról. A szent sátorban, a szentek szentjében, az ő jelenlétében nincs helye a bűnnek. A megtérés, megtisztulás következménye, ajándéka ez az elrejtettség.

Nagyszerű, hogy sok ezren imádkoznak az országban és a világban. Üresek a templomok, de a lelki-szellemi templomok, sátrak élénkek. Legyen ez a nagy nyomorúság a lelki ébredés kezdete!

Március 21.

„Így szól az Úr: Békességet adok az országban: ha lefeküsztek, senki sem riaszt föl benneteket.” (3Móz 26,6a)

„Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat Krisztus Jézusban.” (Fil 4,7)

A „minden értelmet meghaladó” békét nem lehet kimentálni, ehhez nem elég a mentális gyógyítás, a nyugtató és más egyéb eszköz. Akkor sem nyugszom meg, ha bespájolok maszkból, kézfertőtlenítőből, konzervből. Ezeknek a maguk helyén lehet pozitív szerepük.

A mai csodálatos áldások, igék az élő Istentől kapott békességről szólnak. A bűn, a bűnös élet miatt megszakadt kapcsolat helyreállítása a cél. Megbékélni Istennel Jézus által. Ő a „béke fejedelme”. A békesség a Szentlélek gyümölcse. Ebből következik az emberek közötti béke.

Ha Isten kegyelméből elvonul ez a járvány, nem térhetünk vissza a régi életünkhöz. A meg-
rázkództatás hozzon megújulást!

Március 22.

„Ha a földbe vetett búzaszem nem hal meg, egymaga marad; de ha meghal, sokszoros termést hoz.” (Jn 12,24; a hét igéje)

A járványesemény mindent megváltoztat. Nemzedékünk, a jóléti társadalom ilyen egyetemes drámát még nem élt át. Akár akarjuk, akár nem, mindenki megváltozik. A búzaszem nem azért bújik meg a földben, hogy elvonuljon föltötte a csapás, hanem a változásért, a metamorfózisért.

Általánossá vált az individualizmus és az egoizmus. Ez teszi romlottá és reménytelenné a közösséget.

A mag halálából fakad az élet. Jézus ilyen maghalált halt. Az Atya szíve hasadt meg az emberért. Halálából élet fakadt. Adja Isten, hogy vele haljunk, és vele éljünk!

Március 24.

„Az Űrnak minden útja igaz, és minden tette jóságos.” (Zsolt 145,17)

„Ezért... szüntelenül imádkozunk és könyörgünk értetek, hogy tökéletesen megismerjétek az ő akaratát minden lelki bölcsességgel és belátással...” (Kol 1,9)

Sokan idézik a Szentírás őrizetre, védelemre vonatkozó részeit ezekben a napokban. Mint például: „Eredj, népem, menj be szobádba, és zárd magadra az ajtót! Rejtőzz el egy rövid pillanatra, míg elmúlik az Úr haragja.” (Ézs 26,20)

Nem jó a Biblia egyes részeit kiragadni a teljes összefüggésből. Ennek a mondatnak is van aktualitása, de Isten ígéje annál többet üzen nekünk, mint hogy a WHO tanácsára néhány hétre bújjunk el, mossunk gyakrabban kezet, nézzünk televíziót és rettegjünk a fulladásos haláltól...

Nem gondolom, hogy bárkinek ezen a földön pontos tudása lenne arról, hogy mi Isten szerepe ebben a krízisben: adta, hagyta; az apokalipszis eleje, közepe, vége...? Abban viszont biztosak lehetünk, hogy az ilyen helyzet rávezethet minket életünk átgondolására. Amiért Pál is imádkozik: „...hogy tökéletesen megismerjétek az ő akaratát, minden lelki bölcsességgel és belátással.” A rejtett szobában, de a templomban is megbújhatunk Isten elől, a megtérés elől.

Az elmúlt években és hónapokban sokan éreztük, hogy így nem mehet tovább a világ sora, valami változás készül, ami mindent megmozgat, átalakít. Ez most itt van.

Ne a járvány okait kutassuk elsősorban. Majd meghallgatjuk a tudósokat erről. Lássuk meg ennek a nagy nyomorúságnak a lehetőségeit. Átokból áldás fakadhat.

Március 25.

„Micsoda fonákság! Egyenrangú talán az agyag a fazekassal? Mondhatja-e az alkotás alkotójának: Nem ő alkotott engem!? Mondhatja-e a fazék a fazekasnak: Nem ért a dolgához?!” (Ézs 29,16)

„Egymás iránt pedig valamennyien legyetek alázatosak...” (1Pt 5,5)

Becsülöm, szeretem az élő hitűeket. Szíven üt az olasz pap áldozata, aki egy fiatalabbnak adta át a továbbélés lehetőségét a napokban.

Azokkal óvatosabb vagyok, akiknek olyan nagy a hite, hogy mindent tudnak. Mindenre van egy bibliai ígéjük, pontosan megmondják, hogy Isten most mit tesz, mit fog tenni. Úgy tudják, hogy a hívők nem lehetnek betegek, nincsenek kérdéseik, kételyeik. Kihagyják a Bibliából Jóbot és tragikusan meghalt gyermekeit. Észre sem veszik, hogy az „asszonytól születettek közül a legnagyobbaknak” – ahogy Jézus beszélt Keresztelő Jánosról – a fejét vágták le, Istvánt megkövezték.

Az első három évszázad egyházi vezetőinek nagy része nem „természetes” halállal halt meg. Sorolhatnám ezrek, milliók életét, szenvedését, halálát napjainkig, azokét, akik keresztyének voltak szív szerint.

A remegő szívűeken nem úgy segítünk, hogy kioktatjuk őket (lásd Jób barátait), hogy nem engedjük őket még kérdezni sem, hiányoljuk a hitüket...

Érthető, hogy sok fájó, néha botrányosnak tűnő kérdés is elhangzik ilyen időkben: Van Isten? Ha van, miért engedi a rosszat? Miért nem hatékony a keresztyének imája...?

A krisztusi ember tud csendben lenni, ki tudja mondani: ezt most nem tudom, nem értem; tud együtt sírni és szenvedni a sírókkal és a szenvedőkkel. Alázatos szeretetével tanúskodik az Örökkévalóról, aki szuverén úr, teljhatalmú „fazekas”. Aki Krisztusban eljött közénk, hogy „megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabok voltak” (Zsid 2,15), hogy „az ördög munkáit lerontsa” (1Jn 3,8), és megszabadítson a bűn kényszeréből. Hogy teljes katarzist, bűnbocsánatot, újjászületést adjon, betöltsön a fénylő, lángoló mennyei szeretettel, a Lélekkel. Hogy értelmet, célt adjon életünknek, és ha különböző módon innen kilépünk, örök, teljes, betegségtől és könnyektől mentes életet adjon.

Addig pedig úton kell lenni, ki kell lépni a vallásos burokból. Meg kell keresni az elvesztetteket, alá kell szállni életük poklaiba, és ellenállhatatlan szeretettel bevonzani őket a „házba”, az „asztalhoz”.

„Egymás iránt pedig valamennyien legyetek alázatosak...” (1Pt 5,5)

Március 25.

Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepe

A kertünkben nyíló sárgabarackvirág juttatta eszembe, hogy az egyház bizonyos felekezetei ezen a napon adnak hálát a világ Megváltójának fogantatásáért.

Akkor egy kis faluban kezdődött minden. És ez ma is így van, így lehet. Természetesen egyedi és különleges az, ami Máriában végbement, de lelki-szellemi értelemben hasonlót élhetünk át. Adja Isten, hogy a Szentlélek szálljon ránk, ne féljünk, foganjon meg bennünk az Ige!

„A hatodik hónapban pedig Isten elküldte Gábriel angyalt Galilea egyik városába, Názáretbe egy szűzhöz, aki a Dávid házából származó József jegyese volt. A szűznek pedig Mária volt a neve. És hozzálépve így szólt az angyal: Üdvöz légy, kegyelembe fogadott, az Úr veled van! Mária megdöbbsent e szavakra, és fontolgatta, mit jelenthet ez a köszöntés. Az angyal ezt mondta neki: Ne félj, Mária, mert kegyelmet találtál Istennél! Íme, fogansz méhedben, és fiút szülsz, akit nevez Jézusnak. Nagy lesz ő, és a Magasságos Fiának nevezik majd; az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak a trónját, ő pedig uralkodik a Jákób házán örökké, és uralkodásának nem lesz vége. Mária megkérdezte az angyalt: Hogyan lehetséges ez, mivel én férfit nem ismerek? Az angyal így válaszolt neki: A Szentlélek száll reád, és a Magasságos ereje árnyékozik be téged, ezért a születendőt is Szentnek nevezik majd, Isten Fiának.” (Lk 1,26–35)

Március 26.

„Bizony, megvallom bűnömet, bánkódom vétkeim miatt.” (Zsolt 38,19)

„Mert az Isten szerinti szomorúság megbánhatatlan megtérést szerez az üdvösségre...” (2Kor 7,10)

A megtérés szónak több értelme, tartalma van. A metanoia görög kifejezés jelentése: a gondolkodás megfordulása, korrekció, helyesbítés, véleményváltoztatás, megváltozás, megtérés, életátgondolás, a gondolkodás megváltozása, a gondolkodásmód átalakítása, átfordulás, átalakulás.

No, ez az, amire ma szüksége van hívőnek, szkeptikusnak, ateistának, jobb- és baloldalinak, egyházi és világi embereknek, politikusoknak, gazdasági vezetőknek, liberálisoknak és konzervatívoknak, amit nem úszhatunk meg, ami nélkül nincs jövő!

Az előbb hívott egy zsidó barátom, egyik kórházunk igazgatója. Ezt mondta: „János, ha túléljük ezt a járványt, jöjjünk össze! Legyen ez a témánk: Állj meg öt percre!”

Vele több jó közös rendezvényen vagyunk túl. Például, amikor az ő szervezésében két évvel ezelőtt együtt gyújtottuk meg a hanuka gyertyát. Zsidó szertartás volt, de én voltam az egyik szereplő, és utánam következett egy muszlim szír orvos, aki húsz éve gyógyít hazánkban. A felesége hívó keresztyén. Betegeinek azt szokta mondani: „Gyógyulásod érdekében járj templomba, imádkozz!”

A megtéréssel ne várjuk meg a járvány végét. Sok okunk van erre.

A rabbihoz elmegy valaki azzal a kérdéssel, hogy mikor kell megtérni. A válasz: „Halálokl előtt egy nappal”. Emberünk megnyugodva megy haza. Másnap visszamegy a rabbihoz és megkérdezi: „De mikor halok meg?” Válasz: „Ez az, amit nem tudhatunk!”

Egyik nagyapám szív szerinti kommunista volt. Hitt az eszmében. Nagymamám igaz hívőként élt mellette. Nagytata halálos ágyán tért meg, fogadta el Jézus rá vonatkozó áldozatát, kérte bűnei bocsánatát. Szép befejezés, de testvér, te ne várj!

Isten szeret, ezt a sérült bolygót körülöleli, a magát és környezetét tönkretévő embernek megtérést, megújulást, jövőt akar. A keresztyénség nem vallás, hanem élet.

Március 27.

„Csalárdabb a szív mindennél, javíthatatlan; ki tudná kiismerni?! Én, az Úr vagyok a szívek ismerője, a vesék vizsgálója, mindenkivel úgy bánok, ahogyan élete és tetteinek gyümölcse szerint megérdemli.” (Jer 17,9–10)

„Ebből tudható, hogy az igazságból valók vagyunk. És akkor az ő színe előtt azzal biztatjuk a szívünket, hogy bár a szívünk elítél, Isten mégis nagyobb a mi szívünknel, és mindent tud.” (1Jn 3,19–20)

Ha nem is kell ma orvoshoz menni, ezekben az igékben eljött hozzánk a mennyei kardiológus, az áldott orvos.

Továbbra sem gondolom, hogy a járványt szellemi szempontból minősítenünk kellene: természetes biológiai jelenség, isteni vagy ördögi büntetés vagy támadás. Utólag, az örök-kévalóságban ez világosabb lesz.

Ami viszont lehetőség, hogy a gyökeresen megváltozott életünkben elcsendesedhünk, és ezeket a napi igei üzeneteket akár Istentől jövő konzíliumnak, „lelkigyakorlatnak” vehetjük.

Az emberi szív, személyiségünk központja igénk és tapasztalatunk szerint csalárd, gonosz. „Az ember az egyetlen élőlény, aki el tud pirulni, de meg is van rá az oka.” (Mark Twain) Égbekiáltó korunk istentelensége és embertelensége. Ez a megállíthatatlannak tűnő folyamat végső pusztulást hozott volna a földre.

Az élet, igazság, szentség, szeretet Istene él, nem ment nyugdíjba, nem szenilis, nem lépett be egyik pártba sem. Ő tudja, mi történik ma, és ennek időt és teret engedett.

Első igénk szerint ő a szívek vizsgálója, és neki van hatalma, joga a teremtetési rendet helyreállítani, akár ítélettel is. Ez előbb vagy utóbb meg is fog történni.

A kegyelem korszakában élve tudjuk, hogy Isten „hosszan tűr érettünk” (2Pt 3,9 – Károli), és „nagyobb a szívünknel” (1Jn 3,20), bűnünknel, törvénytelenységünknel, szeretetlenségünknel, hitetlenségünknel.

Engedjük, hogy a drága Doktor megvizsgáljon: ultrahang, vérnyomásmérés, szívkatéter, beszélgetés... „Vizsgálj meg, Istenem, ismerd meg szívemet!” (Zsolt 139,23) Ő jobban ért a szívünkhöz, mint bárki más a földön.

Kérhetjük: Tisztítsd meg szívemet, Uram, mert sok a lerakódás benne. Sokszor felelőtlenül éltem, értek időnként infarktuszok, és elhaltak szívem egyes részei, a sok rohanásban elfáradtam, néha nem kapok levegőt, Lelket.

Odaadom neked a szívemet, életemet! Gyógyítsd meg, újítsd meg, ha kell, tisztítsd meg a lelki ereket, vagy cserélj ki egyes szakaszokat, „billentyűket”. Ha már haldoklik a szívem, amely talán „engem is elhagyott” (vö. Zsolt 40,13), akkor cseréld ki, adj új szívet, Uram, és töltsd be az élet Lelkével!

Március 29.

„Amikor elcsügged a lelkem, te akkor is ismered utamat.” (Zsolt 142,4a)

„Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban...” (2Kor 1,3–4)

Micsoda böjti időnk van! Egy héttel virágvasárnap előtt kint robban a tavasz, ugyanakkor a templomok és szinte minden üzlet és intézmény zárva.

Európában évek óta nonstop buli volt. Most nincs. Nincs színház, mozi, koncert, meccs, „burgi”, wellness, Kanári-szigetek...

Eszembe jut Vörösmarty sora: „Most tél van, és csend, és hó, és halál”. És félelem, bizonytalanság, halálisan fáradt eladók, gyógyszerészek, orvosok, nővérek, önkéntesek, politikusok.

Fogadott és fogadatlan próféták nyilatkoznak. Egyik így: itt a vég, másik úgy: elfújjuk ezt a vírust... Híradó után már köhögünk, fulladunk és kilincset fertőtlenítünk.

A mai vasárnap ősi neve Judica: „Ítéld meg, Istenem...!” (Zsolt 43,1)

A Megváltó idejében is turbózott az istentelenség. A világban és az egyházban egyaránt. Róma volt a globalista hatalom: egy nyelv, egy pénz, egy ideológia, elnyomás, hedonizmus, parázñaság, közben látványos fejlődés, produkciók.

Jeruzsálem, Isten városa, amely megöli a prófétákat, a vallásból is üzletet, intézményt csinált, megtérés nélkül. És megérkezett számárháton az Isten Fia. Sírt a városon, és azután meghalt érte.

A mai biztató igék nem csupán a „koronás gyilkostól”, a vírustól félőknek írtak meg, hanem a töviskoronás királyra hittel tekintőknek is. A bűneik miatt csüggedőknek, akik szomjaznak az irgalomra, akik vágnak az Isten vigasztalására minden nyomorúságukban.

Március 30.

**„Ha elesik valaki, nem kel-e föl? Ha helytelen útra tér, nem fordul-e vissza?” (Jer 8,4)
Jézus mondja: „Aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el...” (Jn 6,37)**

A lejjebb olvasható szöveggörnyezetével együtt jobban értjük a Jeremiás könyve 8. fejezetéből kiemelt 4. verset. A bibliaolvasó Útmutató szerkesztői mindig találnak egy újszövetségi biztatást is az ószövetségi ige mellé: „Aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el...”

Bármi volt eddig életedben, ő nem küld el, sőt hív: „Jöjjetek énhozzám, akik megfáradtatok!” (Mt 11,28a)

„Mondd meg nekik, hogy így szól az Úr: Ha elesik valaki, nem kel-e föl? Ha helytelen útra tér, nem fordul-e vissza? Miért tért tévútra ez a nép, miért tévelyeg állandóan Jeruzsálem? Miért ragaszkodik a családsághoz, és miért nem akar megtérni? Figyeltem, és hallottam, hogy nem őszintén beszélnek. Senki sem bánja gonoszságát, és nem mondja: Mit tettem?! Mindenki összeviszsa futkos, mint a csatában száguldozó lovak. Még a gólya is, az égen, tudja költözése idejét, a gerlice, a fecske és a daru is vigyáz, mikor kell megjönnie, csak az én népem nem ismeri az Úr törvényét. Hogyan mondhatjátok: Bölcssek vagyunk, nálunk van az Úr tanítása. Hiszen hazugsággá tette ezt az írástudók hazug tolla! Szégyent vallottak a bölcssek, megrettentek, zavarba jöttek. Mit is ér a bölcsességük, ha megvetették az Úr igéjét?!” (Jer 8,4–9)

Március 31.

**„Eljönnek azok is, akik távol lagnak, és építik az Úr templomát.” (Zak 6,15a)
„[Krisztus Jézusban] ti is együtt épültök Isten hajlékává a Lélek által.” (Ef 2,22)**

Megható ez a 777blog.hu-n közzétett fotó. Ezen a helyen sok áldott tapasztalata volt ennek az asszonynak, ezért nem tud, nem akar elszakadni a templomtól.

Most a templomi istentiszteletek is elérhetetlenek. Ez a „távoktatás” egyik tantárgya. Nagy leckét kapott az egyház is.

Tisztelve, szeretve azokat az épületeket, amelyekben Isten népe találkozik, hangsúlyoznunk kell: Jézus óta egy templom létezik, testünk, szívünk, amelyben vagy ott lakik az Úr,

vagy kereshetem Jeruzsálemben, Rómában, Genfben, Wittenbergben – nem fogom megtalálni. Fogadd be őt, a hozzád érkezőt!

Ő akkor is veled és benned lesz, ha sötét az éj, ha nem tudsz imádkozni, ha minden és mindenki elhagy. Addig is huszonnégy órás a vele való közösség.

Április 1.

„Örvendezni [fogok] népemmel. Nem hallatszik ott többé sírás és jajkiáltás hangja.” (Ézs 65,19)

„Jézus mondja: Így most ti is szomorúak vagytok, de ismét meglátlak majd titeket, és örülni fog a szívetek, és örömtöket senki sem veheti el tőletek...” (Jn 16,22)

Minek örülhetek ma? Volt hol aludnom. Felkeltem, lábra álltam. Működik az anyagszere. Tudok imádkozni, szól Isten szava. A reggeli kávé, napfény, ébredés hasonlít a feltámadáshoz.

Vannak testvéreim, barátaim, akikkel most pótolhatom az elmaradt beszélgetéseket. Szortírozom, takarítom fiókjaimat, a dossziékat. Elengedem a múlt harcait, fájdalmait.

Több időm van a testi-lelki-szellemi karbantartásra. Láthatom, hogy nem halt ki az emberekből a szeretet.

A nagy „fékezés” miatt megelevenedik a természet: az ózonlyuk szűkül, a növények, állatok, tengerek, folyók fellélegeznek. Sokan átértékelik életüket.

Felelős gondolkodók végre hangosabban kimondják, így nem mehet tovább: a korlátlan fogyasztás, individualizmus, antinomizmus a sír széléig tolta a civilizációt.

A bezárt templomok hatására sok ezren hirdetik az élő igét a neten. Megerősödik egy láthatatlan, világviszonylatban sok milliós lelki közösség. A százhusz fős gyülekezet istentiszteletét tízezren nézték meg, egy hétperces beszédet hetvenezren.

Tudhatom, hogy ennek a bűnös, megtört, öngyilkos világnak a sorsa és jövője az irgalmas Istennél van. A sírás, jajkiáltás, szomorúság megtérést, megújulást hozhat.

Minden aggodalmam mellett és ellenére ma ezeknek örülök.

Április 2.

„Istenem, te tanítottál ifjúkorom óta, mindmáig hirdetem csodáidat.” (Zsolt 71,17)

„Akkor [Simeon] karjába vette [a gyermek Jézust], áldotta az Istent, és ezt mondta: Most bocsátd el, Uram, szolgádat beszéded szerint békességgel, mert meglátta szemem üdvösségedet...” (Lk 2,28–30)

Sok felesleges, értelmetlen, káros dolgot megtanultunk ifjúkorunk óta. Eszembe jut egy a sok közül.

Kisiskolások voltunk. A békéscsabai Luther utcán mentem osztálytársammal. Az ebéd-hordó ember égő cigarettáját letette az óvoda sarkán, amíg bevitte a szállítmányt. Mi Oliverrel kipróbáltuk életünk első cigarettáját. Több szempontból is izgalmas akció volt.

Utána jutott eszembe, hogy Anyám megérzi majd rajtam a füstszagot. Barátom tutira tudta, hogy a málnaszörp a legjobb hatástalanító. Ezért a Hunyadi téri büfében nyeltük a szörpöt, öblögetve... Bárcsak ez lett volna életem legkárosabb stiklije!

Az öreg Simeon derűs békével beszél arról, hogy akár ki is léphet ebből a világból, mert látta azt, amit mindenkinek meg kellene látnia: Isten ajándékát, az üdvösséget, ami azt jelenti: megváltás, megtartás, szabadítás.

Globális marhaságok, destrukciók, értelmetlen tapasztalatok után hátha rátalálunk az üdvösség útjára. „Nincs más út, csak az Isten útja.” (*István, a király* rockopera)

Szerintetek lehet más út, mint a Tíz ige, a bűnbocsánat örömhíre, a gyümölcstermés (a lélek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, hosszútűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás), a hegyi beszéd és a szeretethimnusz?

A Fecske cigi helyett fogyasszunk élő vizet, szívjuk magunkba Isten erejét, szépségét, Lelkét. Gyógyuljon az a „lelki tüdő”!

Április 4.

„Miért mondanák a pogányok: Hol van az ő Istenük? A mi Istenünk a mennyben van, megalkotott mindent, amit akart!” (Zsolt 115,2–3)

„Láthatatlan valóját, azaz örök hatalmát és istenségét meglátja alkotásain az értelem a világ teremtésétől fogva.” (Róm 1,20)

Nem az egyetlen érdekes megnyilvánulása ma az emberek egy részének – azoknak, akik ateistáknak tartják magukat, Isten nélkül élnek –, hogy most számonkérik Istent és a keresztényeket: Hol van a ti Istenetek? Mai igénk szerint ez sem új jelenség.

Ismerjük a mondást: zuhanó repülőgépen nincs ateista, de intenzív osztályon is alig kimutatható százalékban vannak jelen. Semmiképpen nem szeretném őket bántani, hiszen a hit ajándék, nem emberi produkció. Az is igaz, hogy egy jó szándékú ateista néha megszégyeníti a képmutató vallásost.

Egy fiatal lelkész ment Lutherhez: „Nagyon szégyellem, de néha magam sem hiszem azt, amiről prédikálok.” Márton válasza ez volt: „Megnyugodtam, azt gondoltam, hogy ezzel csak én vagyok így.” Szóval, kedves „hitetlen” embertestvéreim, megsúgom, egy becsületes hívő is tudja, mi az a kételkedés, hinni nem tudás.

Második ígénkben arról olvasunk, hogy az Örökkévaló, aki nem megfogható, definiálható, nem zárható templomokba, teológiai rendszerekbe, felekezetekbe, mégis megszólal, kijelenti magát: a természetben, történelemben és a lelkiismeretben.

Isten leginkább a Názáreti Jézusban szólt és szól az emberiséghez. Ma az egész világon ismerik az ő tanítását, életét.

„Ország, ország, ország! Hallgass az Úr szavára!” (Jer 22,29)

Április 5.

„Áldjátok Istent a gyülekezetekben...!” (Zsolt 68,27)

„Másnap, amikor az ünnepre érkező nagy sokaság meghallotta, hogy Jézus Jeruzsálembe jön, pálmaágakat fogtak, kivonultak a fogadására, és így kiáltottak: Hozsánna! Áldott, aki jön az Úr nevében, Izráel Királya!” (Jn 12,12–13)

Jézus nincs karanténban. Bármi is történik gyökeresen megváltozott életünkben, a világban vagy az egyházban, Jézus jön.

Kimondatott felette, hogy fertőző a tanítása, lakóhely-elhagyási tilalom vonatkozott rá. Megállíthatatlan volt a szeretet és az áldozat útján. Barátjára, a szóvivő Péterre rászólt, amikor vissza akarta tartani: „Távozz tőlem, sátán!” (Mt 4,10) Édesanyja, Mária könnyei, emberi ösztönei, az egyházi harag, a besűgőhálózat, semmi és senki nem tartotta őt vissza, hogy végigmenjen az úton.

Virágvasárnap, *Palmarum* napján sokan örültek, táncoltak, nevettek, hozsannáztak, csak az ő szemében ült könny. Isten ma is sír.

Naponta tanított, gyógyított, ördögöt űzött, azután számaron bevonult ebbe a furcsa kutyvaszba, turmixkultúrába. Tanítványa beköpte. Erre mindig van vállalkozó.

Megkötözték, arcul csapták, megkínózták, és légszomjban meghalt. Érted és értem. Zsidókért, pogányokért, hívőkért és tagadókért, cédákért, csalókért, maffiózókért, depressziósokért, szenvedélybetegekért... Mindenkiért.

Agonizálása közben legalább ketten felismerik a megtépett, véres kivégzettben az Isten Fiát. A százados és a jobb oldali lator megtér.

Ő, Uram, bárcsak lehetnék ez a jobb lator, aki felismer téged szenvedések közben is, és ki tudja mondani: „én ugyan méltán”, és hallhatnám a te teremtető szavadat: „ma velem leszel a paradicsomban” (vö. Lk 23,39–43). Uram, boldog latorként a paradicsomban, veled. Igen.

Április 6.

„Előírhatok nekik ezernyi törvényt, azt gondolják, nem tartozik rájuk.” (Hós 8,12)

„Én azért születtem, és azért jöttem a világba, hogy bizonytságot tegyek az igazságról: mindenki, aki az igazságból való, hallgat az én szavamra.” (Jn 18,37c)

Van még tavasza Isten népének!
Igen, „az Ige kőszálként megáll”!
Nincs kicsinyes manipulációkra utalva,
mert már elvégeztetett!
A „Koponya” szerelemextázisa,
a sír meghasadása
berobban a világba,
elgyötört,
halálos alvilágunkba.

Isten törvénye az életről, az élet védelméről szól. Ehhez nincs köze a vallások, felekezetek, szekták ezernyi előírásának, szabályának. Gyermekeként, tanulva a Tízparancsolatot, nem

volt szimpatikus számomra a sok „Ne...!” Arra gondoltam, hogy ez nem nekem való, a legjobb dolgokat tiltják...

A törvény lényege nem a tiltás, hanem a védelem. Óvja, védi, helyrerakja a családi viszonyokat, a szexualitást, szerelmet, tulajdont, életet, jó hírt; a Forrással, a Teremtővel való kapcsolatot.

Mindezt félretenni büntetlenül nem lehet! Az egyén, a házasság, a család, az egyház, a társadalom, a világ Isten törvénye nélkül védtelen, önmaga ellensége. Kiszolgáltatottja a gyűlöletnek, hűtlenségnek, mohóságnak, anyagiasságnak, pletykának, tiszteletlenségnek. Az egyetemes emberiség nagy leckét kapott napjainkban. Van min töprengeni, van mit átgondolni.

Jézus azért jött, hogy az élet rendjét helyreállítsa, hogy az igazságról szóljon. Ő így foglalta össze a parancsolatok lényegét: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.» Ez az első és a nagy parancsolat. A második hasonló ehhez: „Szeresd felebarátodat, mint magadat.» E két parancsollal függ az egész törvény és a próféták.” (Mt 22,37–40) A szeretetre mutatott rá, amit Istennel és embertársunkkal élhetünk meg.

Most talán jobban ráérünk. Először vagy újra olvasd el a hegyi beszédet a Máté evangéliumából, olvasd el János evangéliumát, és a szeretethimnuszt az Első korinthusi levél 13. fejezetéből. Bizonyos vagyok abban, hogy Isten szólni fog hozzád!

Április 7.

„Veled van az Úr, Izráel Királya: nem kell többé veszedelemtől tartanod.” (Zof 3,15b)
„[Jézus] ezt mondta nekik [a tanítványainak]: Miért féltetek ennyire? Még mindig nincs hitetek?” (Mk 4,40)

Jólesnek ezek a biztató mondatok: Veled van az Úr; nem kell veszedelemtől tartanod; miért féltetek?... Fontos tudni, hogy Zofóniás prófétán keresztül Isten keményen beszélt a közösség hűtlenségeiről és a bekövetkező ítéletről, a „harag napjáról”. Az ígéret a megtérő „maradéknak” szól.

A második igében Jézus akkor szólal meg, amikor a tanítványok halálfélelmükben felébresztik őt a viharba került kis hajón, amely már kezd megtelni vízzel. Van alapja a félelemnek, Jézus mégis a hitet kéri számon. Ő a viharban, a halál partján is velünk van, és megerősít.

Ma pedig nem hagyhatjuk ki harmadikként Jób megtérő imáját. Ő hívó emberként élt át rendkívüli csapásokat. Egy nap alatt mindent elveszített: gyermekeit, alkalmazottait, jószágait, épületeit, vagyonát.

Az elmúlt években sokszor jutott eszembe az a mondat, amely ismétlődik ennek a leírásában: „Még beszélt, amikor érkezett egy másik, és így szólt...” (Jób 1,18) Egyik csapás éri a másikat, mint ma: földrengések, tűzvész, terror, éhezés, járvány, éghajlatváltozás...

Jób is nyomorúságos betegségben szenvedett. Cseréppel vakarta bőrét kínjában. Fele-
sége ezt látva így szólt: „Átkozd, meg az Istent, és halj meg!” (Jób 2,9) Jób hívó volt, mégis
érték traumák és szenvedések.

Ez a bűnbe esett, szépségében is törekény világ nem a mennyország. Itt relatív hatalma
van a gonosznak. Isten ennek kifutást enged. Ezért imádkozzuk: Úgy érvényesüljön aka-
ratod a földön, mint a mennyben! Istent nem vonhatjuk felelősségre.

Jóbot nem kell térítgetni, evangelizálni. Ő szereti az Urat, hisz benne, kegyesen él, de
nem érti, hogy miért jutott neki ez a sors. Jób könyvének fő üzenete: a szenvedőnek szere-
tetre van szüksége (vö. Jób 6,14). Ezt kapta meg a világ a keresztt Krisztusában.

Jób imája: „Tudom, hogy mindent megtehetsz, és nincs olyan szándékom, amelyet meg
ne valósíthatnál. Ki akarja eltakarni örök rendemet tudatlanul? – kérdelek. Valóban olyas-
miről szoltam, amit nem érthetek: csodálatosabbak, semhogy felfoghatnám. Hallgass
meg, hadd beszéljek! – kértem. Én kérdezlek, te meg oktass engem! – felelted erre. Eddig
még csak hírből hallottam rólad, de most saját szememmel láttalak. Ezért visszavonok
mindent, bűnbánatot tartok porban és hamuban.” (Jób 42,2–6)

Április 8.

**„Vidámíts meg újra szabadításoddal, támogass, hogy lelkem egészséges legyen...”
(Zsolt 51,14)**

„Szomorúságotok örömmre fordul.” (Jn 16,20b)

Az 51. zsoltár írója, Dávid nagy karakter volt, szerette az Urat, mégis elbukott. Nem kicsit,
nagyon... Rendezni akarja ügyeit Istennel, a közösséggel, a családjával. Isten elküldi hozzá
újjáteremtő igéjét. Szabadulásért kiált.

A bűnbocsánat, szabadulás, újjászületés, az Istennel való kapcsolat és a lelki immun-
rendszer helyreállításának öröme erőt ad. Erről van itt szó ma reggel. „Ne örülj..., ellensé-
gem, mert ha elestem is, fölkelek.” (Mik 7,8)

Április 9.

**„Gyertek, menjünk el, könyörögjünk az Úrhoz, folyamodjunk a Seregek Urához! Én is
megyek!” (Zak 8,21b–c)**

„Miután elénekelték a zsoltárokat, kimentek az Olajfák hegyére.” (Mk 14,26)

Az ő asztalánál mindenkinek helye van. Azon az estén megmosta a tizenkettő lábát. A pészah-
vacsora két pontján kimondta: ez az én testem, és ez az én vérem.

Azóta milliók kaptak így helyet az Isten országában. Az ő asztalának nem látjuk a végét.
Ott ő osztja a névkártyát. Elsősorban a fáradtaknak, kétségbeesetteknek, a bűneik miatt
roskadóknak.

Az úrvacsora nem a hívők zártkörű rendezvénye, hanem a messziről érkezők boldog közössége a bűnösök barátjával és megváltójával. Nem fegyelmi, hanem kegyelmi eszköz. Isten hívott meg minket, nem egy óracsára, egy misére vagy úrvacsorás istentiszteletre, hanem örök együttlétre, ünnepre.

Sokaknak hiányzik a templomi közösség. Ez érthető. De ő kijelentette a frissen megtért samáriai asszonynak, hogy az Istennel való kapcsolat nem függ helytől. Lélekben és igazságban szeretjük és imádjuk őt. Sok millióan élik ma ennek igazságát.

Ne félj, helyed van Isten asztalánál! A látható jegyek – kenyér és bor – nélkül is átélheted Isten szeretetét, bűnbocsánatát.

Április 10.

„Boldog ember az, aki az Urat féli, sok örömet talál parancsolataiban.” (Zsolt 112,1b)
„Az ő sebei által gyógyultatok meg. Mert olyanok voltatok, mint a tévelygő juhok, de most megtértetek lelketek pásztorához és gondviselőjéhez.” (1Pt 2,24b–25)

Hogyan lehet sebek által meggyógyulni?

Orvosok, nővérek, papok és mások hálnak meg embertársaikért a mostani járvány idején. Több százan. Tudatában voltak a veszélynek, mégis vállalták. Nem fizetésért, elismerésért, kötelességből. Az áldozatos szeretet, irgalom tartotta ott őket.

A szívük hasadt meg ebben a küzdelemben. Megsebesültek. Az ő belső sebeik által sokan meggyógyulnak, vagy irgalmas kezekben haldokolnak.

Így jobban megérthetjük, hogy a bűn és elveszettség halálos vírusából hogyan mentette meg Isten a világot. Sebei által van gyógyulás az árvaságból, kaphatunk bűnbocsánatot, szabadulást megkötöttségekből; és örök, teljes életet.

Április 13.

Tavaly egy bagoly család örvendeztetett meg minket, most pedig egy cinkepár alapított családot az ősszel kihelyezett odúban, közel a teraszunkhoz. Télen kaptak eleséget, talán ez is növelte bizalmukat.

Az élet csoda, becsüljük meg! Az emberiség minden baja orvosolható lenne, ha elfogadná mesterének például ezt a kis madárpárost. Szinte minden megtanulható tőlük.

„Nézzétek meg az égi madarakat: nem vetnek, nem is aratnak, csűrbe sem takarnak, és mennyei Atyátok eltartja őket. Nem vagytok-e ti sokkal értékesebbek náluk?” (Mt 6,26 – hegyi beszéd)

Mit tanulhatunk a cinegétől? Mi az, ami orvosolná az emberiség szinte minden baját?

– Szabadok, de szabadságukkal nem hivatkoznak, nem veszélyeztetik környezetüket és saját létüket.

– Önzonosak, nem akarnak mások lenni, mint amik.

– Alkalmazkodnak a természet ritmusához: éjjel alszanak, nappal dolgoznak, a maga idejében szerelmeskednek.

– Családpártiak, monogám életet élnek, együtt készítik a fészket, az otthont. Az utódokat vállalják, egy nyáron akár kétszer 5-12 fiókát. Gondosan felnevelik, védik őket a környezet ártó hatásaitól.

– Hasznosak; összeszedik a kártevőket, például a gyümölcsösökben. Megélhetésükért keményen megdolgoznak.

– Annyit fogyasztanak, amennyire a fennmaradásukhoz szükségük van.

– Röptük, színük, énekük, szépségük, egész létük hirdeti az egészséges életet, a harmóniát, a teremtettségben kapott szerepüket.

– Létükkel dicsőítik Teremtőjüket, betöltik hivatásukat.

Többek között ilyesmiket lehet tőlük tanulni.

Április 18.

„Még a gólya is az égen tudja költözése idejét, a gerlice, a fecske és a daru is vigyáz, mikor kell megjönnie, csak az én népem nem ismeri az Őr törvényét.” (Jer 8,7)

„[Jézus Krisztus] önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden gonzságtól, és megtisztítson minket a maga népévé, amely jó cselekedetekre törekszik.” (Tit 2,14)

„Több mint egy évtizede, óraműpontossággal érkezik haza párjához Klepetan, a hűség gólya. A hím minden évben egyedül repül el Horvátországból Afrikába, mivel társa,

Malena nem képes megtenni a hosszú utat sérült szárnya miatt. A tojót húsz éve ugyanis annyira megsebesítette egy vadász, hogy szinte egyáltalán nem tud repülni, a hosszú vándorutat pedig képtelen lenne megtenni. A sérült gólyára egy út szélén talált rá a Brodski Varoš falujában élő Stjepan Vokić. A korábban iskolai karbantartóként dolgozó férfi hazavitte magával Malenát, és a folytonos gondoskodásának köszönhetően megmentette a gólya életét.” (A szöveg és a fotó forrása: www.erdekesvilag.hu)

No, erre a szintre kellene eljutnia az emberiségnek. Stjepan Vokić ezt megértette. Isten tanít, prédikál, szívünkhöz szól az állatvilág által is.

Ne szidjuk, ne bántsuk az állatokat azzal, hogy az emberhez hasonlítjuk őket: részeg disznó, buta szamár... Az ember az általunk ismert egyetlen teremtmény, aki tudatosan okoz fájdalmat és kárt másoknak.

Nem a koronavírus a mi igazi ellenségünk, hanem saját magunk. Elég csak a Facebookon látni a gyűlöletáradatot vagy hallgatni egyes politikusokat, újságírókat. Az ember Isten nélkül sokkal veszélyesebb a világra, mint a Covid-19.

Prédikáljon csak nekünk a gólya, a fecske, a cinke, a puli, a ló és a többi csodalény. Hátha így meghalljuk az Élet beszédét!

Április 20.

„Az Úr ezt mondta: Mert őt [Ábrahámot] választottam ki arra, hogy megparancsolja maga után fiainak és háza népének is, hogy őrizzék meg az Úr útját, cselekedjenek az igazságnak és jognak megfelelően...” (1Móz 18,19)

„Most azonban, miután a bűntől megszabadultatok, és Isten szolgálói lettetek, már ez meghozta nektek gyümölcsét, a megszentelődést, amelynek vége az örök élet.” (Róm 6,22)

Honnan, hová, miért? – életünk alapkérdései. Az Életre egy út vezet. Hová tartasz? Az élet értelme maga az út, annak tudata, hogy jó úton haladok, és célba érek.

„Én vagyok az út, az igazság és az élet” – mondja Jézus (Jn 14,6).

Részletekről itt a recept a napi igékben, és megkérdezheted „házi orvosodat” és egyben „gyógyszerészedet”, az orvosok orvosát, a világ gyógyítóját. Ő ismer és szeret.

Április 21.

„Ki is húzták Dánielt a veremből, és egyetlen sérülést sem találtak rajta, mert hitt Istenében.” (Dán 6,24b)

„Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek!” (1Kor 16,13)

Akik nem ismerik a Szentírást, azok is hallottak Dániel történeteiről. Isten embere volt, aki kiállt az igaz hit és saját meggyőződése mellett. Az akkori globalista hatalom üldözte ezért. A ma idézett történetben kiéheztetett oroszlánok vermébe dobták, mégis sértetlenül húzták ki reggel. A szentíró ezt jegyzi meg: „...mert hitt Istenében.”

Ebből nem az következik, hogy akinek szenvedései, próbái, sérülései, betegségei vannak, az nem hisz az Istenében. Mintha az elmúlt napokban elcsendesedtek volna azok az interneten sokat hallott üzenetek, amelyeket a járvány közeledésekor olvashattunk. Sokan idézték a 91. zsoltárt: hozzád nem is közelíthet, nem kell félned semmitől!

Tudni kell, hogy ez egy bűnbe esett világ, ahol Isten gyermekeit is érik szenvedések. Gondoljunk csak egy vulkánkitörésre, háborúra, földrengésre. A hívők háza is összedől, és őket is beviszik katonának.

Osztozunk a világ sorsában, de vannak egyedi helyzetek, amikor azt látjuk, hogy Isten különleges módon megőriz embereket. Ilyet én is tudnék említeni. Balesettől menekültem meg, és átéltem testi gyógyulást is, amire orvosilag nem találtak magyarázatot.

A második ige így hangzik: „Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek!” Higgyetek Istenben, éljete a bűnbocsánat, a szabadulás, az életrendezés ajánlékával és lehetőségével.

Ha látjuk a szenvedést, megindul a szívünk, és cselekszünk. Akik terepen vannak – most már ezerszámra betegszenek és halnak meg orvosok és nővérek is –, megsérülhetnek, de a lényeg a belső hit, hogy Isten szeretetétől senki és semmi el nem választhat, még ez a betegség és a halál sem.

Ha odáig jutok, akkor azt mondom: Atyám, a te kezébe teszem le életemet, lelkemet.

Április 22.

„Megesküdtem neked, és szövetségre léptem veled – így szól az én Uram, az Úr –, és az enyém lettél!” (Ez 16,8b)

„Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusba vetett hit által.” (Gal 3,26)

Mi, keresztyének, elég profik vagyunk a világ kritizálásában. Az egyház könnyen hárítja a maga felelősségét, és rákeni a politikusokra, a világra, az Isten nélkül élőkre, akik nem járnak templomba...

Engem izgat az a kérdés, hogy mi a felelősségünk abban – és most nem csak a járványra gondolok –, hogy ilyen helyzetbe került a nyugati világ. Ezt Isten előtt kell végiggondolnunk.

Kérdés, hogy hirdetjük-e a klasszikus evangéliumot. Húsvét ünnepén hallottam olyan egyházi beszédet, amelyet el lehetett volna mondani az ENSZ-ben is. Egy becsületes humanista is meg tudja fogalmazni ezeket a gondolatokat a teremtsévédelemről kezdve a személyiség tiszteletben tartásán át a menekültek befogadásáig.

Annyi mindenről beszélünk – és sok esetben értelmesen, értékesen –, de arról szól-e a mi üzenetünk a szószékeken és a televízióban, amit csak az egyház mondhat el? Amit csak ránk bízott az Isten: a megtérés evangéliumáról?

Amikor az egyház behúzza a nyakát, és kiegyezik a világgal – sőt a nyugati egyház egy része átveszi azokat a törvényeket, szokásokat, amelyek ellentétesek a Szentírással –, az az egyház bűne. A keresztyének és az egyház mulasztása érhető tetten a világ mai állapotán.

Hirdetnünk kell az evangéliumot, akkor is, ha mi magunk is esendők vagyunk. Mert azok vagyunk, de tudnunk kell, hogy mi az, ami eltér az élet törvényétől.

A magzatvédelem, a házasság, a család és sok minden más ügyében szót kell emelnünk. Ki kell mondanunk, hogy bűnben élünk, meg kell térni a bűnökből, meg kell bánni ezeket az elhajlásokat, mert a bűn céltévesztés.

Hirdetnünk kell az Istenhez való visszatérést. Ezt Isten rajtunk fogja számonkérni. Lesz, aki meghallja, és lesz, aki nem. Isten áldjon meg minket, az egyházat, megtéréssel!

Április 23.

Azoknak küldöm, akik úgy érzik, nem bírják tovább...

Ez a vers a Híd magazin félelemről szóló számában jelent meg 2007-ben.

Nem bírom már.
Eddig békén viseltem.
Most leroskaszt keresztem,
rabságba zár.
Elhagy minden reményem,
s az Isten is egészen.
Lelkem hiába vár.
Nem bírom már.
De bírod még.
Istennel győztes lehetsz.
S ha leroskaszt a kereszt,
az sem a vég.
Bánatot öröm követ.
Ne félj, ha Isten veled,
derül újra az ég,
és bírod még.
Nem bírom már.

Isten keze elejtett.
 Mind mélyebbre süllyedek,
 elnyel az ár.
 Halálos ínségben
 elepedt testem-lelkem,
 Jézus, csak téged vár.
 Nem bírom már.
 De bírod még.
 Vége lesz nemsokára.
 Isten kinyújtja már a
 kezét feléd.
 Kérd Őt kitartó hittel!
 Melléd áll, nem veszít el!
 Övé legyen a hála
 és dicsőség!

Joseph Schaitberger (1658–1733), a hitükért hazájukból kiűldözött salzburgi evangélikusok egyik vezetőjének verse

Április 23.

„Én formáltalak, az én szolgám vagy te, Izráel, nem feledkezem meg rólad!” (Ézs 44, 21b)

„Ne veszítétek el tehát bizalmatokat, amelynek nagy jutalma van.” (Zsid 10,35)

Minden önvizsgálat, rágódás mellett észre kell venni, hogy mennyei erők mozdultak meg ezekben a hetekben.

A járvány kezdete óta érkeznek a biztató, erősítő, megújító igék. A maiak is azok.

Mi lenne, ha ma csak úgy csendben örülnénk ennek, befogadnánk, és engednénk, hogy ereje, igazsága átjárjon?

Uram, szabadíts meg a gonosztól, a depressziótól, a félelemtől, a reménytelenségtől! Hadd érezzem, hogy a tiéd vagyok most és mindennap! Szereteted, fényed járjon át, tisztítson és újítsa meg!

A fotót Gyimesbükkön készítettem.

Április 24.

„Ki tudja, talán felénk fordul és megszán az Isten, megfékezi izzó haragját, és nem veszünk el!” (Jón 3,9)

„Nem késlekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzátok.” (2Pt 3,9)

Az ember gonoszságával magára vonja Isten haragját. Megérett a világ az ítéletre. Fokozhatatlannak tűnik a gőg, az erőszak, a gyűlölet, az abnormális viselkedés, a kapzsiság. A bűnök következményei kezdik utolérni az emberiséget. A föld, a teremtettség is szenved, nyög, sír, és egyre nagyobb erővel visszavág.

Ma mégis felébredtünk, van otthonunk, élelmünk, ruhánk, és szól az ige. Még mindig tűr és vár az Isten.

Április 25.

„Mert újra örömet leli majd az Úr abban, hogy jót tegyen veled, ahogyan örömet lelte atyáidban...” (5Móz 30,9b)

„Jézus mondja: Ha parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok a szeretetemben, ahogyan én mindig megtartottam az én Atyám parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében. Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömeitek teljes legyen.” (Jn 15,10–11)

Mit tanulhatunk a cinegétől? Második lecke.

Néhány nappal ezelőtt írtam a teraszunk mellett fészket rakó cinkepárról. Azóta felgyorsultak az események. Kikeltek a fiókák, nagy a rajcsúr. Egész nap (!) mindkét szülő folyamatosan hordja az élelmet.

Tisztán tartják a fészket, kihozzák csőrükben kicsinyeik ürülékét. Amikor közelítenek az odúhoz, leszállnak egy ágra, körülnéznek, nincs-e a környéken valamilyen zavaró tényező. Egyik nap egy nagy szürke macska

ült a fa alatt. Elzavartuk a fenevadat, és akkor azonnal berepültek az odúba a megrémült madárcáák.

Dróttal, szűrös gallyakkal próbálom távol tartani az énekesmadarakat világszerte milliós számra pusztító macskák e példányát. Cinkevacsorára vágyott...

Jézus szerette a madarakat. Példaként állította elének őket: „Nézzétek meg az égi madarakat: nem vetnek, nem is aratnak, csűrbe sem gyűjtenek, és a ti mennyei Atyátok táplálja őket. Nem vagytok-e ti értékesebbek azoknál?” (Mt 6,26)

Hogyan tartja el őket? Életet adott nekik, és életösztönt, szárnyakat a repüléshez és terített asztalt: a természetet. Nem úgy gondoskodik róluk, hogy angyalokkal fogatja a legyeket, hernyókat, és odaviteti a fészekbe.

Ebből következik a jézusi tanítás az ember számára: Kaptál értelmet, lelket, szellemet, kezeket, lábakat. Él velem, használd a teremtetési rendnek, célnak megfelelően! Ne élj vissza ezekkel az ajándékokkal! Élj harmóniában a fénnel, a levegővel, a vízzel, a táplálékkal, a szerelemmel. Minden a tiéd. Isten szeretetből adta neked ezeket.

A mai igék erről szólnak. Isten örömmel alkotta az embert. Elveszíthetjük a tisztát, örök, teljes boldogságot, ha visszaélünk a teremtetési renddel, a „parancsolatokkal”. Napjainkban ez nem szorul különösebben magyarázatra.

Minden lényeges tudást megszerezhetünk egy tízgrammos kismadártól.

Április 27.

„Az ember és a felesége elrejtőzött az Úristen elől a kert fái között.” (1Móz 3,8)

„Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: »Abbá, Atyám!«” (Róm 8,15)

Ha nincs rendben a szénánk, életünk, akkor feszültek vagyunk, vádolunk, projektálunk, szégyenkezünk, háritunk, elfojtunk.

A bűn és a szégyen párban járnak. Mégis azt mondom, a szégyenkezés az élet jele, vágyakozás a szabadságra, tisztulásra, új kezdetre.

Ma rosszabb a helyzet, mint a bűneset után: „Szégyenkezniük kellene, mert utálatos, amit tettek. De nem akarnak szégyenkezni, és már pirulni sem tudnak. Azért elesnek az összeomláskor, elbuknak a megtorlás idején! – mondja az Úr.” (Jer 6,15) Ne így legyen!

Isten jelenléte, szeretete kiszorítja, kiűzi a félelmet szívünkéből, és szabaddá tesz.

Április 28.

„Most azért keressétek szívvel-lélekkel Isteneteket, az Urat!” (1Krón 22,19a)

„Ügy fussatok, hogy elnyerjétek [a versenydíjat].” (1Kor 9,24b)

Az örömhír nem „töröm-hír”, ahogyan Gyökössy Bandi bácsi mondogatta. A keresztyén üzenet alapvetően nem negatív tartalmú. Nem tudsz olyan fáradt, beteg, bűnös lenni, hogy ne kapnál Istentől biztatást, lehetőséget.

A gonosz fordítva dolgozik. Ő a legjobb hírre is tud valami elkedvetlenítőt, dehonesztálót, kritikát mondani. Sok történelmi megpróbáltatásunk, szenvedésünk miatt ez a mentalitás beivódott népünk lelkébe.

Némely igehirdetés is negatív karakterű, kisugárzású. A mai két ige látszólag ránk helyezi a felelősséget, terhet: keresd az Istent, fuss a célig, pont. Ha nem találsz, nem győzöl, te vagy a hibás, megszívtad.

Emberek, ezeket nem a kisujjukból szopták a szentírók! Isten Lelke ihlette őket, ő szólt általuk.

Akkor is, és most is az Örökkévaló biztat: „Keress engem, mert én kereslek, válaszolj a hívásra, itt vagyok, tudok rólad, ismerem kétségeidet, fájdalmaidat. Megváltottalak, enyém vagy, senki és semmi nem ragadhat ki szeretetemből! Fuss a győzelemig! Én már előtted végigfutottam a pályát, tudom, milyen embernek lenni, tudom, mit jelentenek ezek az érzések: nem bírom, nem értem, az Isten is elhagyott, félek. Látlak, ismerlek, hívlak, szeretlek, válaszolj, válaszolhatsz.”

Április 29.

„Tedd meg mindazt, ami a kezed ügyébe esik, és amihez erőd van...!” (Préd 9,10)

„[Legyetek] a szolgálatkészségben fáradhatatlanok, a Lélekben buzgók: az Úrnak szolgáljatok.” (Róm 12,11)

Nincsenek szavak a magukat odaáldozó segítők munkájára: orvosok, ápolók, bolti eladók, ebédet kihordó önkéntesek, lelkészek, szociális munkások, rendőrök és sokan mások.

Glória és angyalszárnyak nélkül teszik azt, ami a „kezük ügyébe” kerül. Hétköznapi szentek. Hiszem és tudom, hogy azok is, akiknek nincs Istenbe vetett hitük, ezt az elkötelezettséget, áldozatot mégis tőle kapták.

Az irgalom, a tapintat, a kreativitás, a szeretet nem a matéria terméke. A teremtettségben belénk kódolt szellemi képesség, üzenet ez.

Létezik a nagy szellemi központ, Isten könyörülő szíve, ahonnan táplálkozik az emberi jóság. A másik oldal, a gonosz is így működik, központtal, végrehajtókkal...

Legyetek áldottak, akik a veszélyt, fáradtságot, kimerültséget, több esetben a halált is vállaljátok embertársaitokért!

Május 1.

„Talán kevés ehhez az Úr ereje?” (4Móz 11,23a)

„Figyeljétek meg a mező liliomait, hogyan növekednek: nem fáradoznak, és nem fonnak, de mondom nektek, hogy Salamon teljes dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek közül akár csak egy is... Ne aggódjatok tehát, és ne kérdezzétek: Mit együnk? – vagy: Mit igyunk? – vagy: Mit öltünk magunkra?” (Mt 6,28–29.31)

Istenem, segíts, hogy megálljak; ne nyüzsögjek, kapkodjak, aggódjak! Legyek csendben benned, a „szent semmittevésben”.

Így meghallhatom az örök ritmust, a mennyi szümfóniát (együtthangzás) és harmóniát; életető, célt adó szavadat.

Május 4.

„[Akiket] összegyűjtött a különböző országokból; keletről, nyugatról, északról és délről... Adjanak most hálát az Úrnak szeretetéért, az emberekkel tett csodáiért...” (Zsolt 107,3.8)

„A szolga aztán jelentette: Uram, megtörtént, amit parancsoltál, de még van hely. Akkor az úr ezt mondta a szolgájának: Menj el az utakra és a kerítésekhez, és kényszeríts bejönni mindenkit, hogy megteljen a házam.” (Lk 14,22–23)

Egyik mai tanulság: nem a kőtemplomok tartják meg az egyházat. Sőt egyes esetekben búvóhelyként is használják ezeket. Elrejtőzhetünk Isten elől a „vallásba”. Szeretjük a templomot, de tudjuk, hogy Isten országa annál nagyobb.

Az Úr ma hallhatóan hívja az embereket az ő országába. Ott minden célba jutott győztes megkapja az élet koronáját, koszorúját. Ahol mindenki elkapja a szeretet, fény, békesség „vírusát”, nem lesz szükség karanténra és lélegeztetőgépre.

Halld meg az ő szelíd, ellenállhatatlan hívását: „Jöjjetek énhozzám, akik megfáradtak!” (Mt 11,28) „Aki hozzám jön, én azt nem küldöm el.” (Jn 6,37) „Térjete meg, mert elközelített a mennyek országa!” (Mt 3,2)

Az ő országába nem a halálunk után lehet bejutni, hanem ma. A belépőkártya fedezete a Megváltó bűnt, átkot, kárhozatot eltörlő halála és feltámadása. Kérd és fogadd el ezt az ajándékot!

A kilépés, exit után jön a kiteljesedés, ahol már nem lesz jelen a „rossz”, Isten lesz minden mindenkben. Fény és folyamatos megújulás, kreatív létezés.

Tuti, hogy nem lesz unatkozás.

Május 5.

„[Isten] egymaga feszítette ki az eget, lépdél a tenger hullámhegyein. Ő alkotta a Nagy Medvét és a Kaszácsillagot, a Fiastyúkot és a Dél csillagait.” (Jób 9,8–9)

„[Krisztus] a láthatatlan Isten képe, az elsősülött minden teremtmény előtt. Mert benne teremtett minden a mennyen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok...” (Kol 1,15–16)

Az isteni hasonlatosság, a döntésképeség, a szeretet kockázattal jár.

Szeretetből szeretetre teremtettünk. Ez magában hordozza a tagadás esélyét is. A szeretet nem lehet kötelező. Ezt a szövetséget büntetlenül nem lehet megszegni.

A hasadás, szakadás, zuhanás után Isten mégis utánunk jött. A megcsalt fél kereste a hűtlen cédat. Forró, szentlelkes szerelemmel újra magához vonta.

Új világot teremt bennünk: tengert, Dél csillagait, a fény galaxisait a fekete, hideg kozmoszban, Krisztus arcát, az új embert, Ádámot, aki újra szereti Istent, az embert és saját magát. Ez a teljesség.

Május 6.

Karanténos rendrakás közben találtam Anton Kner versét:

A szegények,
a gyengék,
a betegek,
a tanácstalanok,
a gyámoltalanok,
a védtelenek,
a kudarcot vallók
és az elcsüggedtek,
a csődöt mondók
és a bajba jutottak,
mind, akikre rá sem hederítenek,
akik másképp látnak,
akik igyekeznek, noha nincs már erejük:
Isten szeretetének célpontjai.

Május 7.

„De te bűnbocsátó Isten vagy, kegyelmes és irgalmas, akinek türelme hosszú, és nagy a szeretete...” (Neh 9,17b)

„Ha hűtlenek vagyunk, ő hű marad, mert önmagát meg nem tagadhatja.” (2Tim 2,13)

A nagy „turmixmester”, a diabolosz (összezavaró, összekeverő) mai világunkban gátlástalanul dolgozik az isteni életprogram negligálásán, tönkretételén, az alapvető értékek relativizálásán.

Nagy a nyomás az egyházon is, hogy feladja az alapokat. A kísértő kérdése ma is hallható: „Csakugyan azt mondta az Isten?” (vö. 1Móz 3,1). Megbolondult világunkban a jót rossznak, a rosszat jónak mondják. Ha engedünk ennek, erőtlenné válik az egyház küldetése: a bűnbocsánat, újjászületés, örök élet, üdvösség evangéliumának hirdetése.

Enélkül a keresztyénség célját, ízt veszíti, humánus, a világszellemet kiszolgáló klubbá válik. Ízetlen sóvá, amelyet „eltaposnak az emberek” (vö. Mt 5,13). Ha nincs bűn, értelmetlenné válik a bűnbocsánat.

Isten jóságával, türelmével, kegyelmével nem szabad visszaélni. Némelyek azt hirdetik, nem eshetünk ki a kegyelemből, bármit is teszünk. Igen, a kegyelem a legnagyobb megtartó erő, de Isten egyszer lezárja a világ és az egyház történetét, és mérlegre kerül minden.

Május 8.

„Teljesedjék be rajtam irgalmad, hogy éljek...” (Zsolt 119,72)

„Simon anyósa lázasan feküdt, és azonnal szóltak felőle Jézusnak. Ő pedig odalépve megfogta a kezét, és talpra állította, úgyhogy az asszonyt elhagyta a láz...” (Mk 1,30–31)

Néhány észrevétel:

- Péternek, az első „pápának” volt anyósa, felesége és vélhetően gyermekei. Tudta, mi a szerelem, szexualitás, családi élet. Feleségét több esetben magával vitte szolgálati útjaira.
- Hívó ember családjában is lehetnek lázas állapotok.
- Jézussal nem csupán egyes szent helyeken lehet találkozni, hanem a konyhában, a betegszobában, a karanténban is. Be lehet őt hívni a családokba.
- Péter közbenjárt Jézusnál anyósáért. Nem arra gondolt, hogy a „drága mama izzadjon egy kicsit...”
- Testi-lelki-szellemi lázaink, betegségeink összefüggnek, hatással vannak egymásra.
- A terápiát és a rehabilitációt is mindhárom területen kell végezni.
- Világunk lázas, beteg. Holisztikus, testi-lelki-szellemi gyógyulásra van szüksége.

Május 9.

„Mert megáldotta kezed minden munkáját Istened, az Úr...” (5Móz 2,7a)

„Márpedig a sáfároktól elsősorban azt követelik, hogy mindegyikük hűségessé nyilvánjon.” (1Kor 4,2)

Időnként szükségünk van karanténos nyugalomra, elvonulásra, csendre, feltöltekezésre, kijózanodásra. Kegyelemből ezt most megkaptuk.

Annyira pörögtünk, rohantunk, hogy a Fennvaló megengedte ezt a „kényszerpihenőt” életünkben. Az ijedelem, aggodás, „elvonási tünetek” ellenére számtalan jót, áldást kaptunk.

Ha majd kiszabadulunk, mint a „fogásból” („Úgy ugrándoztok majd, mint a hizlalóból kiszabadult borjak” – Mal 3,20b), rá kell találnunk egy értelmebb, normálisabb életvitelre.

Mindannyian sáfárok vagyunk. Mindenkire bízott valami, valaki. Nagyobb hűséggel, értelmesebben, a prioritásokat megtalálva lehet folytatni földi utunkat.

Ugye szeretnéd, hogy életeden, munkádon áldás legyen? Különleges belső békét, boldogságot ad, ha érzed Isten mosolyát tevékenységeiden, legyen az takarítás, fűnyírás, főzés, büfiztetés, mosogatás, vécétisztítás, sorban állás a patika előtt, telefonos vagy netes beszélgetés, lelkipozítás, veszekedés utáni békülés, irodai vagy kerti munka, ágytálazás, bármi.

Várjuk, hogy újra legyen templomi istentisztelet. Remélem, lesz, de testvér, a fent felsoroltak is istentiszteletként végezhetők. Legyen egész életünk azzá!

Május 11.

„Isten, saját fülünkkel hallottuk, elbeszélék nekünk apáink, mit vittél véghez napjaikban, a régi időkben.” (Zsolt 44,2)

„Mária... leült az Úr lábához, és hallgatta beszédét.” (Lk 10,39)

Nem a te felekezeteddel és hitre jutásoddal kezdődött a keresztyénység. Alázat és figyelem szükséges ahhoz, hogy meglássuk Isten több ezer éven át tartó munkáját. „Akik

Istent szeretik, minden javukra van” (vö. Róm 8,28), tanulnak a múlt hibáiból és pozitívumaiból is.

Apám nem volt hívő ember fiatal korában. Testvére halála és a háború mélyen érintették. Akkoriban sokan megtértek, ő is. Békéscsaba bombázásakor kollégái az óvóhelyen kérték: „Gyuri, imádkozzon értünk!” Iparos ember volt, de százaknak prédikált, szervezte a házi bibliaórákat, nyaralásnak álcázott nyári táborokat. A templomon kívül tilos volt a keresztyéneknek összejönni. A rendőrség évtizedeken át figyelte, időnként behívták, megfenyegették.

Meg kell hallgatnunk a régieket. Az egyház megtépett állapotában is él. A pokol erői sem győzik le, mert alapítója, fenntartója, célba segítője az Élet Fejedelme.

Május 13.

Különös úrvacsora a „dögletes mirigy” (pestis) idején Békéscsabán, 1738-ban. Dr. Oláh Andor könyvéből.

„Júniusban pedig pestis dühösködött, de megyei jó rendelkezések következtében abban csak 65 személy halt el. A betegek a posta tájékán felállított contumationalis házba záratlak, a megholtak pedig minden szertartások nélkül eltemetettek.

A múlt században még a szájbeli hagyomány szerint 1738. eszt. Csabán a végső ház ott állott, hol jelenleg a gymnasium áll. Ezen túl egy mély sánc húzódott s a sáncon túl, ott hol most a főszolgabíró lak van, volt fölállítva a contumációs ház. Az akkori evang. lelkész Burián Sámuel naponkint kijárt oda, s a vesztegházban levő pestises betegeknek kiszolgáltatta az Úr vacsoráját, úgy hogy az ostyát és a bort a sánc innenső partjáról egy hosszú póznán nyújtotta át nekik a túlsó partra.”

Május 13.

„Egyedül te ismered minden embernek a szívét...” (Kir 8,39)

„Maga pedig a mi Urunk Jézus Krisztus és Isten, a mi Atyánk, aki szeretett minket, és kegyelméből örök vigasztalással és jó reménységgel ajándékozott meg, vigasztalja meg a ti szíveteket, és erősítsen meg titeket minden jó cselekedetben és beszédben.” (2Thessz 2,16–17)

Igen, jobban ismeri szívünket, mint mi magunk. Nekem még mindig okoz meglepetést a szívem.

Én úgy hallgattam mindig, mint mesét,
a bűnről szóló tanítást. Utána
nevettem is – mily ostoba beszéd!
Bűnről fecseg, ki cselekedni gyáva!

Én nem tudtam, hogy annyi szörnyűség
barlangja a szívem.
(...)

(József Attila: Én nem tudtam – részlet)

Isten Lelkének egyik legszebb, leginkább reménykeltő neve: Vigasztaló. Ő ismeri, érti, szereti legjobban az emberszívét. Tudja, mikor mire van szüksége: pihenés, mozgás, katéters értégtájtás és más beavatkozás, karbantartás vagy éppen csere.

Add oda szívedet a mennyei kardiológusnak, a szívek vigasztalójának!

Május 14.

„Becsaphatjátok-e [Istent], ahogyan becsapjátok az embereket?” (Jób 13,9b)
„Önmagatokat tegyétek próbára, hogy hitben jártok-e! Önmagatokat vizsgáljátok meg! Vagy nem ismeritek fel magatokon, hogy Jézus Krisztus bennetek van?” (2Kor 13,5 a–c)

Hát persze hogy becsaptuk Istent, és kétségeink támadtak, hogy egyáltalán keresztyének vagyunk-e. Mert esendő, kísértésekkel küzdő és időnként elbukó emberek vagyunk. Nem lehetünk büszkék erre.

A mai igékkel nem maradhatok egyedül, mert akkor könnyen kétségbe esem, vagy újabb zsákutcába jutok, ha megjátszom az önerős megtérést. Az ilyen ígék Szentlélek nélkül a skizofrén törvényeskedés táptalajai.

Csalásaimat, identitászavaramat, megfáradásaimat vele beszélem meg. Bűnről, bukásról töprengeni Isten szentsége és kegyelme nélkül: pokol.

Itt vagyok, Uram. Kérem bocsánatodat, a mennyei erőt, drága, fénylő, forró Lelkedet! Uram, irgalmazz!

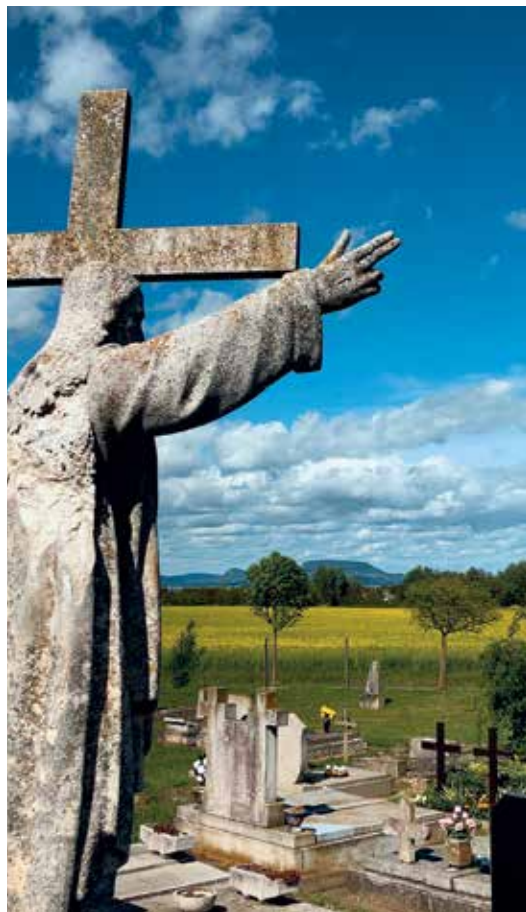

Május 15.

„Az Úr pedig meghallotta szavunkat, és meglátta nyomorúságunkat, gyötrelmünket és sanyarú sorsunkat.” (5Móz 26,7)
„Vajon Isten nem szolgált-e igazságot választottainak, akik éjjel-nappal kiáltanak hozzá? És várakoztatja-e őket?” (Lk 18,7)

„Egyiptomból”, a bűn rabszolgaságából nem lehet csak úgy megszökni. Nem engedi el foglyait.

A bűn olyan, mint a vírus: kicsiben indul, elszaporodik, átjár mindent, legyengít és megöl. A bűn nem elvont, középkori fogalom, maradvány. Bűn mindaz, ami megsérti a teljességet, a méltóságot, a szeretetet, ami fájdalmat okoz.

Vakcina a mennyei gyógyszerertárban van. Ez Isten jelenléte, szabadító szava, a bűnbocsánat és a Szentlélekkel való beteljesedés. Ez ad gyógyulást és védettséget.

A fotó ezt jelképezi: mintha a Feltámadott mondaná a halottaknak: Eljött a szabadulás, ébresztő, kifelé!

Nem az ima, a kiáltás hozza el a szabadulást, hanem az isteni irgalom.

„Titeket is életre keltett, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt.” (Ef 2,1)

Május 16.

„Az ég szétfoszlik, mint a füst, és a föld szétmállik, mint a ruha, lakói pedig úgy elhullnak, mint a legyek. De az én szabadításom örökre megmarad...” (Ézs 51,6)

„Jézus mondja: az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el.” (Lk 21,33)

Az anyagi világ végeessége nem hitkérdés. Ateista tudósok is ezt állítják. A Covid-19 bemutatót, intenzív tanfolyamot tart ebből a tárgyból. Globális tapasztalat ez, akkor is, ha most a helyzet javulni látszik mifelénk.

A jóléti világ pár hét alatt térdre kényszerült. Üdvös lenne, ha nem állnánk fel lelki-szellemi metamorfózis nélkül.

Térdmeditáció:

- A világ az anyagiassága, önistenítése, szabadossága miatt a halál kultúráját építi.
- Egy láthatatlan vírus mindent megrengetett, viszonylagossá tett.
- Mélyreható változás, megtérés nélkül nincs jövő.
- A természet fellélegzett az ember visszahúzódása miatt.
- A világnak van gazdája, aki nem szenilis nagypapa, aki nem tűrheti az égbekiáltó bűnöket.

– „...eljön ítélni élőket és holtakat...”

– Jézus a világ Megváltója, tanítója, gyógyítója, aki által örök életünk van.

– Nem a „világvéget” várjuk, hanem Jézus Krisztust és az ő országát.

Május 17.

„[Az Úr, a mi Istenünk] fordítsa oda magához szívünket, hogy mindenben az ő útjain járjunk...” (1Kir 8,58)

„Mivel tehát már elfogadtátok Krisztus Jézust, az Urat, éljete is őbenne. Gyökerezetek meg és épüljete fel őbenne, erősödjete meg a hit által, amint tanultátok, és hálaadásotok legyen egyre bőségesebb.” (Kol 2,6–7)

Mi lehet a pipacs titka? Végtelenül törekeny, sérülékeny, lágy. Néhány nap a létezése. Nincs ember, aki ne gyönyörködne mélyzöld, vékony szárában, levelében és főleg transzcendens érzéseket keltő, tűzpirosan égő virágában.

Nem haszonnövény, csupán megszépíti életünket, felvidít, megmozgatja elfáradt szívünket. És tanít a napból élni.

Az imádság (Rogate jelentése: Imádkozzatok!) húsvét ünnepe utáni vasárnapján jobban érthetjük így az igét: „Fordítsa oda magához szívünket!”

Az Isten, mint a nap, adja erejét, melegét, tűzét. A mennyei D-vitamint. Fogadd magadba! Ez a kapcsolat, az ima lényege. Eljut – talán sérülékeny, fáradt, csalódott, összetört, sötét, kemény, bűnös – szívemig Isten szeretete.

Átutazók vagyunk. Néhány sóhajtasnyi idő a földi életünk. Miért ne élénk úgy, mint a pipacs?

Május 18.

„[Urunk,] jóságos lelkedet adtad [atyáinknak], hogy értelmessé tegye őket.” (Neh 9,20a)
„Jézus mondja: A Pártfogó pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, ő megtanít majd titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek.” (Jn 14,26)

Tartok a mindentudó, mindent és mindenkit helyretevő keresztyénektől, akik elfelejtik, hogy itt „tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre” (1Kor 13,12). A jézusi ígélet nem okostojásokká, mindenkinél mindent jobban tudó „gőgös gúnárokká” tesz minket. Ha alázat és szeretet nincs bennem, semmi vagyok.

A Lélek megtanít minden lényegesre, amit megérthet gyermek, öreg, írástudatlan, munkás, professzor, bárki: Isten szeretett teremtménye vagyok, Jézus megváltott bűntől,

haláltól, gonosz hatalmától, örök életem van. Életem értelme, tartalma és célja Isten és ember szeretete, tisztelete és szolgálata.

Az alapismereteken kívül kaphatok aktuális vezetést, gondolatokat, látást. Felfoghatatlanul nagy ajándék, hogy az élő Isten Lelke bennünk lehet, aki tanít, vezet, vigasztal, erőt ad.

Május 19.

„Térjete meg gonosz utaitokról! Miért hálnátok meg?” (Ez 33,11b–c)

„Zákeus pedig odaállt az Úr elé, és ezt mondta: Uram, íme, vagyonom felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit törvénytelenül vettem el, a négyszeresét adom vissza annak.” (Lk 19,8)

Zákeusnak és környezetének sztorija ráillik a mai helyzetre is: jómód, hazugság, lopás, gyűlölködés, pénzimádat, irigység, kiszolgáltatottság, globális hatalom elnyomása... Tény, hogy a városban Zákeust utálták a legjobban. Olyan helyzetbe került, amiből nem lehet kimászni, és ő nem is akart.

Idiótának tartotta volna azt, aki előre megmondja neki, hogy mi fog vele történni aznap. Változása, megtérése úgy kezdődik, hogy Jézus megjelenik ott, ahol az emberek élnek. Meglátja a legreménytelenebbnek tűnő embert. Odamegy hozzá, nevéen szólítja és jelzi, hogy szívesen elmenne otthonába. No, ezen mindenki kiakadt.

Ez ma is így van. Jézus él, úton van, keresi az elveszetteket, meglátja és megszólítja őket. Az isteni szeretet intenzív osztályán a legjobb kezelést adja: szentségröntgen, fényterápia, bűnbocsánat-infúzió, Szentlélek-lélegeztetés, igei vitaminok, nyomelemek, új ember rehabilitáció.

Recept: huszonnégy órás kapcsolat, élő gyülekezet, lelki barátságok, a régi bűnök elrendezése, a jézusi program folytatása. Azt teszem másokkal, amit ő tett velem. Nincs más út. „Ami lehetetlen az embereknek, az Istennek lehetséges.” (Lk 18,27)

Május 20.

„Az igaz megérti a nincstelenek ügyét...” (Péld 29,7)

„Mert nem igazságtalan az Isten, hogy elfeledkeznék cselekedeteitekről és arról a szeretetről, amelyet az ő nevében tanúsítottatok, amikor a szenteknek szolgáltatok és most is szolgáltok.” (Zsid 6,10)

Mindenkinek van valamiből hiánya és többlete. Mindenkinek. Legyen ez anyagi, lelki, szellemi hiány vagy többlet. Istennek az az akarata, hogy ezek a különbségek egy közösségben – család, gyülekezet, egyház, társadalom, világ – kiegyenlítődjenek.

Nem erőltetett, kommunisztikus modellre gondolok. A kommunizmus elvei a Bibliából származnak: szabadság, testvériség, egyenlőség... Földi paradicsomot hirdettek, de Isten

nélkül. Nélküle pedig a paradicsom is pokollá válik. Ebben az esetben százmillió áldozat, számtalan elferdülés és értékvesztés az eredmény.

Hosszan tudnám sorolni azoknak a neveit, akik életem során önzetlenül segítettek nekem. Pont akkor és úgy érkezett a segítség, ahogyan szükségem volt rá.

Lehet, hogy egyszer ezeket le kellene írnom tanúságtételként. Talán te is, aki most olvasol, összeszedheted ezeket a történeteidet, mert reményt adnak, hálára és szolgálatra készítetnek.

Május 21.

„Ti, akik szeretitek az Urat, gyűlöljétek a gonoszságot!” (Zsolt 97,10a)

„Az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől őhozzá, aki a fej, a Krisztus...” (Ef 4,15)

Ma, mennybemenetel ünnepén az egyház arra emlékezik és azért ad hálát, hogy a feltámadt Jézus nem maradt Galileában.

Átment abba a dimenzióba, ahonnan Lelke által velünk lehet, bárhol is legyünk ezen a bolygón: „...veletek vagytok minden napon a világ végezetéig!” (Mt 28,20)

A menny véges, tér-idő-anyag gondolkodásunknak nehezen érthető, befogadható fogalom. Ezért sokan földi módon tudják csak elképzelni. Talán jobb, ha arra gondolunk, hogy a menny minőséget jelent. Nem fönt, itt-ott, egyes szent helyeken, hanem a szívünkben.

„...ha felemeltetem a földről, magamhoz vonzok mindeneket.” (Jn 12,32) Isteni minőségre, szintre, jellemre, világosságra, szeretetre emel fel minket Jézus.

Testvér, ne várj valami „halálközeli élményre”, hanem nézz fel lélekben, szellemben a Megváltóra, hallgasd őt, engedd, hogy életet adó szava megváltoztasson. Látásod kitisztuljon, a mikrovilágodon kívül meglásd az egész közösséget, és Isten Szentlelke által te is vonj másokat a mennyei szintre, minőségre.

Boldog mennybemenetelt itt, a földön!

Május 22.

„Hát nem az én drága fiam Efraim? Hát nem az én kedves gyermekem? Valahányszor megfenyegetem, végül mégis elfog a szájalom iránta: megremeg érte a bensőm, irgalmaznom kell neki – így szól az Úr.” (Jer 31,20)

„[A fiú] még távol volt, amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott, nyakába borult, és megcsókolta őt.” (Lk 15,20b)

A szeretet nem zárja ki a szigort, a rendet, a büntetést. Némelyek Istent egy tutyimutyi, a mi látásunkat, véleményünket minden esetben elfogadó, az anomáliákat is jóváhagyó, sőt megáldó, házi, felekezeti, jól irányítható, kaporszakállú bácsinak képzelik.

Prédikációkban is hallom, hogy azt hirdetik, Isten nem ijeszt meg minket, a járvány tuti nem az ő büntetése... Tényleg? Honnan tetszik ezt tudni? Én sem tudom, de nem zárhatom ki.

Ez a mentalitás jellemzi a nyugati gyermeknevelést is: mindent szabad, mindent megengednek, majd a gyerek eldönti, melyik istent akarja, milyen nemet választ magának, dolgozik, avagy nem... Semmiben nem korlátozhatjuk a kölköt. Tragédia.

Testvérek, az Isten jó, irgalmas, halálosan szereti a bűnös embert, de nem debil. Remeg a szíve értünk, de a bűneinket kívül kell hagyni. Az „atyai ház” nem kupi.

Csodálatos Istenünk van, akinek a lényege a szeretet. A rend, a józanság, tisztaság, boldogság ebből a szeretetből fakad.

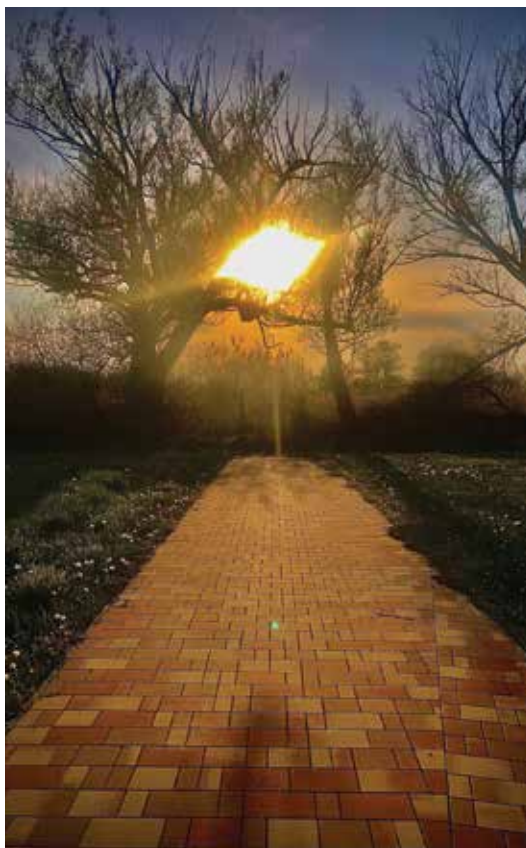
Május 25.

„Hallgasd meg szavamat reggel, Uram, reggel eléd készülök, és várlak.” (Zsolt 5,4)

„Minden imádságotokban és könyörgéseitekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által, és legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve valamennyi szentért...” (Ef 6,18)

A Lélek kitöltése után Istennel nem randevúzunk sem reggel, sem templomban vagy online közvetítés közben. A Szentlélek által ő a szívünkben él; mozgat, látást, szavakat, programot ad. A keresztyén ember „istentisztelete” állandó, nincs vége. Ez a „liturgia” akkor is tart, amikor alszunk, nászi ágyban vagyunk, focizunk, eszünk, műtenek, vagy éppen rosszul vagyunk, haldoklunk.

Isten velünk (karácsony), Isten értünk (nagyhét), Isten bennünk (pünkösöd). Örökre. Soha ne elégedj meg azzal, hogy néha benézel kőépületekbe egy órácskára. Ez nem elég. Ha szerelmes vagy, megelégszel azzal, hogy hetente ötven percet legyetek együtt?! Kapcsolat az egyáltalán? Mire való akkor a gyülekezet? Például arra, hogy ezt hirdessék, hogy hangozzék az evangélium, és erősödjünk az íge és a szentségek által.

Az életünk lehet megvalósult, megtestesült ige: „Szívembe zártam beszédedet...” (Zsolt 119,11). Létezés, történés, cselekvés. Az egész életem – szó, gesztus, cselekedet – ima.

A keresztség egy életen át működő erő- és kegyelemforrás: alámerülés az Atya, Fiú, Szentlélek valóságába naponta. Folyamatos megújulás, napi megtérés.

Az úrvacsora szintén életprogram: a bennem élő Krisztus osztja szét magát. Magam is megtört kenyérré és kiöntött borra leszek vele, benne, általa.

A közösség fontos. Találkozunk, barátkozunk, kiegyenlítődnek életünk hiányai és többletei. A jól működő gyülekezet a világ legjobb csapata. Tényleg. Nonstop közösség az Örökkévalóval és embertársainkkal.

Május 26.

„Ne igazodjatok a világhoz, hanem változzatok meg értelmek megújulásával, hogy megítélhessétek, mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.” (Róm 12,2)

A menny, az Isten világa, országa nem helyhez kötött. „Az Isten Lélek, és akik imádják őt, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk.” (Jn 4,25) Az ő személye és országa: világosság, tisztaság, béke, szeretet, alkotás, teremtés, megújulás; mindaz, ami jó, amire a legtöbb ember vágyódik, amire teremtettünk. Ezt keresi mindenki, amikor pótszerekre talál tárgyakban, pénzben, személyekben, munkában, szenvedélyekben, fájdalomcsillapítókban, tudatmódosítókban, bármiben.

Istent senki és semmi nem pótolja. Ezért gondolja meg jól minden keresztyén, hogy a világ szót hogyan, milyen összefüggésben használja. Prédikáció hallgatásakor nagyon zavar, amikor némely „szentek” árnyalás nélkül, akár pokollal is fenyegetve szólítják fel a hallgatókat: „Gyertek ki a világból!” Arról nincs statisztika, hogy a törvényeskedő gyülekezetek mennyi fiatal taszítottak ki magukból a veszélyes világba.

A világ szónak sok jelentése van. Itt most kettőt említek. Az egyik valóban szörnyű, riasztó, démonikus, pokoli. Ez az, amit az ember Isten és törvénye nélkül tesz magával, környezetével, a természettel. Gonoszságok, háborúk, embertelenségek, törvénytelen, életellenes cselekedetek. Igen, ebből jöjjünk ki! Tagadjuk meg! Ezt ne szeressük!

A másik értelme a világ szónak pozitív: minden, ami ezen a bolygón és emberközösségben szép, jó. És ez nem csak a direkt vallásos élet. Minden, amit az embernek adott a Teremtő: színek, ízek, illatok, fények; a víz bársonya, a körte zamata, a rózsza illata, az ének és zene, a magzat lebegése anyja méhében, a testi-lelki-szellemi szerelem, szeretet két ember között, az alkotás öröme. Minden, ami gyönyörködtet, finom, szép, értelmes, épít. Ezt ne szidd, ebből ne gyere ki, hanem menj bele! Vigyél másokat is, hogy lássák, a keresztyén ember normális, nem életidegen, szeret élni.

És végül: Ezt a gyönyörű és egyben szörnyű világot Isten úgy szerette, hogy életét adta érte.

Május 27.

„Az Úr javamra dönti el ügyemet.” (Zsolt 138,8a)

Pál írja: „Éppen ezért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi Krisztus Jézus napjára.” (Fil 1,6)

Különböző alkatúak vagyunk. Másképpen éljük meg a sikert, a kudarcot, a szégyent, a kísértést, a bukást, az újrakezdést. Arról is tudunk, hogy Isten nagyszerű tanúi, szentjei milyen esendőnek, méltatlannak, bűnösnek érezték sok esetben magukat. Lehet, hogy ez a szentség egyik jele?

Élég, ha Pálra gondolunk, aki a Lélek fényében így lát: „Hiszen nem azt teszem, amit akarok: a jót, hanem azt cselekszem, amit nem akarok: a rosszat. Ha pedig azt teszem, amit nem akarok, akkor már nem én teszem, hanem a bennem lakó bűn. Azt a törvényt találok tehát magamban, hogy – miközben a jót akarom tenni – csak a rosszra van lehetőségem. Mert gyönyörködöm Isten törvényében a belső ember szerint, de tagjaiban egy másik törvényt látok, amely harcol az értelmem törvénye ellen, és foglyul ejt a bűn tagjaiban lévő törvényével. Én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg ebből a halálra ítélt testből? Hála legyen Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által!” (Róm 7,19–25).

Nyugodjunk meg abban a tudatban, hogy a kísértés, bukás, gyengeség, önvád, önbizalomhiány még nem a vég. Isten harcol értünk, az elkezdett jót teljességre viszi.

Ezt mondja teremőd és formálód: Tudok rólad, ismerem felmenőidet, génjeidet, neveltetésedet, követlek fogantatásod óta. Akkor is szerettelek, amikor nem tudtál rólam, vagy tudatosan kerültél. Vártam rád. Neveden szólítottalak. Tenyerembe véstem nevedet. Enyém vagy. Megváltásod, szabadulásod, üdvösséged, örök boldogságod készen van. Ez elvehetetlen ajándék! Elvégeztetett! Senki és semmi nem szakíthat el szeretetemtől!

Május 28.

„Fordulj felém, és könyörülj rajtam, mert magányos és nyomorult vagyok.” (Zsolt 25,16)

„A beteg így válaszolt neki [Jézusnak]: Uram, nincs emberem, hogy amint felkavarodik a víz, beemeljen a medencébe. Amíg én odaérek, más lép be előttem. Jézus ezt mondta neki: Kelj fel, vedd az agyadat, és járj!” (Jn 5,7–8)

Az újjászületett ember szívében jelen van Isten országa, a „liturgia” nonstop, ha minden és mindenki el is hagyja, az Úr vele van.

Mi van akkor, ha ezt nem érzem? Ha tényleg elfáradok, elkeseredek, ha meghalnak körülöttem szeretteim, ha valamiért mégsem tudok imádkozni, hinni, ha nem tudok szabadulni csahos kutyaként újra belém maró bűneimtől? No, akkor mi van?

Buzgó hívők, mint Jóbot a barátai, „evangéliumi” módon kioktatnak, biztatnak: semmi baj, jó az Úr, imádkozunk érted, de éreztetik, hogy veled van a baj, te rontottál el valamit,

neked kell lépned. A nehéz az egészben, hogy én is így gondolom. Sőt, környezetem csak egy kis részét látja a fájdalmamnak.

Hívó ember is lehet fáradt, depressziós, elkeseredett? Érezheti házasságban, családban, gyülekezetben, hogy magányos, nyomorult? Hogy ebben a felfoghatatlan méretű sötét kozmoszban egyedül vacog?

Némely gyülekezetben ez minimum gyanús, hiszen az Úrban minden tökéletes. Hibátlan a fogsor, állandósult az üdvözült mosoly, rendben a bankszámla. Nincs a közeli és távoli rokonok között, akit ne térített volna meg (ha valaki mégsem tért meg, megszakította vele a kapcsolatot), már csupán az elragadtatásra vár, hogy a mennyben is ossza az ész és evangelizálja az angyalokat. Talán még a Fennvaló is tőle kér tanácsot...

A zsoltáros igazán hívó ember volt, mégis azt érzi: magányos és nyomorult. (A százötven zsoltár Jézus imakönyve is volt.)

Isten népe közösségében, szent helyen, csodák forrásánál valaki mégis azt tapasztalja, hogy „nincs emberem”. Nagy a tülekedés a szakrális események körül is. És egyszer csak meghallom annak a hangját (talán egy ilyen reggeli poszton keresztül is), aki a megváltó agónia közben ezt kiáltotta: „...Istenem, miért hagytál el engem?” (Mk 15,34).

Megérkezik, megszólít, lábra állít: „Kelj fel, vedd az ágyadat, és járj!”. Néha hosszú a kátrányfekete az éjszaka, de eljön a hajnal. „Én vagyok [...] a fényes hajnalcsillag.” (Jel 22,16)

Május 29.

„Nyelvem hirdeti igazságodat és dicséretedet mindennap.” (Zsolt 35,28)

„[A tanítványok] nagy örömmel visszatértek Jeruzsálembe; mindig a templomban voltak, és áldották Istent.” (Lk 24,52–53)

Isten igazságát és dicsőségét hirdetni, megélni azt jelenti, hogy helyére kerülnek a dolgok. Egyszerűen csak ennyi a program: légy jó mindhalálig! Légy ember! Jobb szülő, gyermek, magyar, cigány, mérnök, szobafestő, zenész...

Pünkösöd a helyreállítás ünnepe, eseménye. A tanítványok jártak templomba, de nem mint fogyasztók csupán, hanem mint akik átérték az új teremtetést. Az élet alkalmazottai lettek. Ez boldogságuk, örömük forrása. Azután kijöttek a templomból, vagy kidobták őket, és mentek az emberek közé, falvakba, városokba; fáradtak, betegek, bűnösök közé. Ahogy látták ezt három éven keresztül.

Jöjj, Szentlélek, tégy emberré!

Május 30.

„Bálám ezt felelte...: Ha nekem adja Bálák a házát tele ezüsttel és arannyal, akkor sem szeghetem meg Istenemnek, az Úrnak a parancsát...” (4Móz 22,18)

„Mi nem olyanok vagyunk, mint sokan, akik nyerészkednek Isten igéjével, hanem mint akik tiszta szívből, sőt Istenből szólunk Isten előtt Krisztusban.” (2Kor 2,17)

A kor változik, ezért az egyháznak is változni kell. A mózesi hatszáztizenhárom rendelkezésnek csak a töredéke aktuális ma, pedig a többi is „Isten igéje.” Nem úgy öltözünk, étkezünk, nincs több feleségünk (férfitestvéreim, néha egy is sok?), nem áldozunk gerlicét (ennek igazán örülhetünk), nem kövezzük meg a nagy bűnösöket (vagy szóban igen?)...

A társadalom, a korszellem bármennyire változik is, léteznek olyan értékek, amelyek nem változnak. Ezek örök értékek. Az elhajlás, a céltévesztés, a destrukció, a bűn a kegyelem korszakában is bűn.

A házasságtörőt Jézus nem kövezte meg. Pedig akkor az a törvény érvényben volt. Hirdette neki a bocsánatot, de azt is mondta: „Többé ne vétkezz!” (vö. Jn 8,11)

Olyan igehirdetőkre, krisztuskövetőkre van szüksége nem mindig jó irányba mozgó világnak, „akik tiszta szívből, sőt Istenből szólnak” (vö. 2Kor 2,17). Ők is esendők, törekények, de tüzet fogtak, lángol a szívük Istenért és az emberekért. Ők „pünkösdi” keresztyének.

A keresztyénség, ha nem szentlelkes, nem lelkes, nem tud szeretni. Nem tud lángra gyújtani fagyos szíveket.

Jöjj, mennyei láng!

Június 1.

„Istenem, ha kiárasztod Lelkedet, élet támad.” (Zsolt 104,30a)

Sokakhoz szólt az elmúlt hetekben az Örökkévaló. Nem felejtjük el az első döbbenetet, a karanténos nagyhetet, a sok töprengést, szorongást, könnyet, imát, belefáradást, reménykedést. Ennyire talán még nem érintett minket a tavaszi újjáéledés; a pünkösdi, a lélekáradás ünnepe.

Bármi is jön, ne felejtünk. Test- és lélekközelből éltük át a világ, egyház, család törékenységet, drámáját. Ez váratlan és nagy lecke. Nincs még vége.

Élet, gyógyulás, helyreállítás ott van, ahol Isten Lelke/Szelleme kiárad.

Június 3.

„Az Úr szeme látja az igazakat, füle meghallja kiáltásukat.” (Zsolt 34,16)

„Kérjete, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitják nektek.” (Mt 7,7)

A leginkább félreértett igék közé tartozik a fenti kettő. Az ima nem online vásárlás: írok, szólok, kiáltok, és hipp-hopp megérkezik az igényelt tárgy, gyógyulás, lelkiállapot. Azoknak szólnak ezek a biztatások, akik meghallották Isten hívó kiáltását, akiket ő keresett és megtalált, zörgetett szívük ajtaján, és az belülről megnyílt.

Az övéi pedig nem kérnek akármit, akkor sem, ha arra találnak példát a Szentírásban. A bibliai korban sem teljesítette Isten gyermekeinek minden kérését. Egy szülő sem szolgáltató vállalat, ahogyan ma a korszellem ezt diktálja.

Isten nem üzlettárs. Ő Atya, aki tudja, mire van, és mire nincs szükségünk. Az övéi az ő Lelke szerint éreznek, látnak, kérnek, örülnek vagy szenvednek.

Ez a világ még nem a mennyország. Jelen van Isten országa, de egy másik hatalom is dominál. Tehát harctéren vagyunk. A lényeg a kapcsolat, az összhang: én benne, ő bennem. Így esélyem van érezni, érteni az ő akarátát.

Imaéletem ereje, hogy ő mint mennyei főpap, közbenjár értünk (vö. Zsid 7,17–25), és „maga a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan foháskodásokkal” (Róm 8,26).

Június 5.

„Könnyem lett a kenyerem éjjel és nappal, mert egész nap ezt mondogatják nekem: Hol van a te Istened?” (Zsolt 42,4)

„Elég neked az én kegyelemem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” (2Kor 12,9a)

Az emberi lét része a törekénység, megfáradás, kételkedés. A környezet néha inkább növeli beszólásaival a terhet: „Hol van a te Istened? Minek hiszel? Te tartod magad keresztyénnek? Ha van is Isten, nem segít rajtad!” Ráadásul némely irányzatok mintha keresnék és dicsőítenék is a szenvedést, erőtlenséget, mártíromságot. Jézus is szenvedett, úgy illik, hogy én is így éljem végig az életem.

A szenvedés, erőtlenség nem jó, nem Isten akarata, de földi életünk velejárója. Számptalan példa igazolja, hogy a kegyelem által megélt erőtlenség mégis áldást eredményezhet.

Egy asszony bénán feküdt éveken keresztül ágyában. Felnőtt korában tört el a gerince. Mégis rendszeresen jártak hozzá beszélgetni fiatalok és mások, mert jó volt a közelében lenni. Nagyszerű lelkigondozó lett. Voltam nála, láttam.

Nem keressük és dicsőítjük a szenvedést, jó lenne nélküle, de „...akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál” (Róm 8,28). „Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy ezt a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk, és ne magunknak.” (2Kor 4,7)

Június 6.

„Mily nagyok az ő [Isten] jelei, mily hatalmasak csodái! Az ő királysága örök királyság, és uralma megmarad nemzedékről nemzedékre!” (Dán 3,33)

„Ezért tehát mi, akik rendíthetetlen országot kaptunk, legyünk hálásak, és azzal szolgáljunk Istennek tetsző módon...” (Zsid 12,28)

Nagy a tülekedés a hatalom körül. Kiskirályok, nagykirályok, guruk, diktátorok, kárhozatot, üdvösséget osztogató prédikátorok, önkontrollt elvesztő apák, rendőrök, kórházportások, egész családot ugráltató néhány éves neveletlen kölykök, fékezhetetlen kamaszok...

Isten a hatalmából kihelyez egy részt az embereknek. Mindenkinek van valamilyen hatalma. Aki tartósan visszaél vele, attól visszaveszi azt az Úr. Hol van a milliókat manipuláló, megfélemlítő és gyilkoló Néró, Hitler, Sztálin, Lenin, Rákosi, Ceaușescu, Mao Ce-tung?

Jézus neve minden lejáratás, üldözés, negligálás ellenére fénylik, ragyog. Isteni hatalmát a megváltásra használta. Övé az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Június 8.

„Beszéljetek szívhez szólóan Jeruzsálemmel, és hirdessétek neki, hogy letelt rabsága, megbűnhődött bűnéért...” (Ézs 40,2)

„A teremtett világ maga is meg fog szabadulni a romlandóság szolgaságából Isten gyermekeinek dicsőséges szabadságára.” (Róm 8,21)

Ki kinek a bűnéért bűnhődik? Ádám és az első generáció vétké nem a miénk, mégis szenvedjük a következményeit. Örököltük.

Örököltük a bűnre való hajlamot is. Ahogy felmenőinktől is örököltünk jót és rosszat, úgy utódaink is öröklik jó és rossz génjeinket, jó és rossz cselekedeteink hatását.

Ádámot és Évát nem ítéltetjük el, hiszen naponta milliószámra ismétlődik az „eredendő bűn”: lázadás Isten ellen, a törvény ellen. Az ember akarja megmondani, mi a jó és mi a rossz.

Az egész világ lelki rabságban él, a „romlandóság szolgaságában”. Minden szabadulást, megváltást kiált. Jézus (Jesua: Szabadító) azért jött, hogy megtörje az ősi átkot.

A bűn világa olyan, mint a hajszálgökök. Kibogozhatatlan. Ki, kinek, mikor, mit okozott személyes és közösségi szinten...?

Mai üzenet: A bogozgatás, hárítás, vádaskodás sehova nem vezet. Fogadd el szíveddel, elméddel: eljött szabadulásod, odaadhatod Jézusnak a múltadat, a terheidet, a bűneidet. Tényleg van hófehér, tiszta lap. Éljen Isten jóságából, kegyelméből! A többit bízd rá.

Június 9.

„Ne lopj!” (2Móz 20,15)

„Ne keresse senki a maga javát, hanem a másét.” (1Kor 10,24)

Ironikusan értelmezve: sokan keresik a másik javát, meg is találják, és el is veszik... A klaszszikus eseteken túl számtalan módja van a lopásnak. Például a nyugati világ testi túlsúlya nagyjából annyi, mint amennyi hiányzik a csontsovány, éhező emberek súlyából.

A legtöbb családi, társadalmi és világi konfliktus, háború mögött irigység, kívánság, harácsolás található. Megkívánjuk a másik társát, és elveszük. Meglopjuk a mellettünk élő idejét, energiáját, türelmét...

A teremtsi rend komolyan vétele erre is megoldás. Aki szereti Istent, a másikat és önmagát is, az hivatásszerűen végzi munkáját, rendezi kapcsolatait, megismeri a derűs megelégedettség érzését. Örülünk annak, ha sikerül jobb körülményekhez jutnunk, de ahogy Pál írja: „tudok szűkölködni, és tudok bővölködni” (Fil 4,12).

A másokért való élet megtisztít, meggyógyít, karbantart. Rátalálok a teremtés céljára: szeretetet kapok és adok.

Június 10.

„A lisztes fazék nem ürült ki, az olajos korsó sem fogyott ki az Úr ígérete szerint, ahogy ígéjében, Illés által, megmondta az Úr.” (1Kir 17,16)

„Jézus pedig vette az öt kenyeret és a két halat, feltekintett az égre, megáldotta és megtörte a kenyereket, majd átadta a tanítványoknak, hogy tegyék eléjük; és a két halat is elosztotta mindnyájuknak. Miután mind ettek, ...jóllaktak.” (Márk 6,41–42)

Minden csodás és igaz ige mellett nem hallgatjuk el, hogy van szívszorító szegénység, éhezés, nyomor a világon. Hazánkban, a jóléti Nyugaton, és még inkább a szegény országokban. Közöttük, sajnos, keresz-

tyének is vannak bőven. Sok oka lehet ennek: háború, üldözés, gonosz társadalmi struktúrák, katasztrófák, betegség, öregség, egyéni felelőtlenség...

A megtérés, a hit intim, személyes tapasztalat. Ha igazi, akkor kihat mindenre. Nem természetes, nem normális a mélyszegénység. Annak mindig oka és felelőse van. Amíg nem jön el a „Kánaán”, bőven van dolgunk. Igazodás az isteni rendhez, becsületes munka, családok összefogása.

A gyülekezet ne csak igegyár legyen. A sok ezer igehirdetés töredékének megvalósulása ezen a téren is nagy változást hozna.

Végül: az utolsó asztalközösség ajándéka, a korty bor, falat kenyér elég az egész útra.

Június 11.

„Lelkünk megmenekült, mint a madár a madarász töréből. A tör összetört, és mi megmenekültünk.” (Zsolt 124,7)

„És íme az Úr angyala odalépett hozzá, és világosság támadt a cellában; oldalát meglökte felébresztette Pétert, és így szólt hozzá: Kelj fel gyorsan! És lehulltak a bilincsek Péter kezéről.” (ApCsel 12,7)

Egyszer Kanadában bementem ismerőseimmel egy játékbarlangba, hogy lássak ilyet is.

Ez a világ soha nem vonzott. Limuzinok jöttek-mentek a nyolcvanemeletes épület erősen kivilágított bejáratánál. A kaszinó olyan volt, mint egy nagyváros. Termek sokasága, elegánsan öltözött fiatal segítők, süppedő szőnyegek, halk zene, bárpultok, pénzváltók.

Az első szakaszban csak centekkel, kicsiben játszanak, ahogy haladsz beljebb a labirintusba, emelkednek a tétek. Óriási termek következtek. Mindegyikben más gépek, játékok.

Megrázó volt látni a sok-sok embert, akik itt töltik idejüket, semmi másra nem figyelnek, csak a gépre, rulettre, kártyára. Feltűnt, hogy sok az idő is.

Ahogy körülnéztem, sehol nem láttam exit, kijárat táblát. A fények, a kaland- és nyerési vágy bevisz, de kijönni szinte lehetetlen. Ez a gonosz dramaturgiája. Egyik társunk kétségbeesetten fordult hozzám: „János, innen nem fogunk kijutni!” Pánik jött rá, mert valamikor ő is rabja volt ennek a szenvedélynek. Másik társunk száz dollárral ki akarta próbálni a „játékot”. Lebeszéltem róla.

Sokan egy este elveszítik a lakásukat, mindenüket. Egy életre eladósodnak. A külföldi is, a bankon keresztül. Turistaként érkeznek, és talán soha nem megy haza. Többen a város alatti alagutakban drogosként, prostituáltként, reménytelenül tengődnek. Vannak közöttük pedagógusok, művészek, munkások, nyugdíjasok.

Ez a lényege, jellemzője minden ördögi csapdának: alkoholizmus, nikotinizmus, netezés, pornográfia, drogozás, evés, nem evés, gyűlölködés, felekezeti, politikai sovinizmus, rajongás, bármi, ami rabságban tart. Természetesen kísértáltunk a barlangból. Mélyebben megértettem a rabság és szabadság világát.

Szinte mindenkinek vannak kisebb-nagyobb csapdái. Az Úr keres, mint a jó természet-őr, aki a madarat kiszabadítja a fogságból, ahogy az angyal kihozta Pétert a börtönből.

Ne add fel, kiálts, kérj emberi segítséget is! Az Urat nem tudod meglepni, megbotráncoztatni. Alászállt a mélységbe, hogy onnan foglyokat hozzon ki! Halleluja, dicsőség Istennek!

Június 12.

„Te ismersz engem, Uram! Látod, mert megvizsgáltad, hogy tied a szívem.” (Jer 12,3a–b)
Jézus mondja: „Ahogyan engem szeretett az Atya, úgy szeretlek én is titeket: maradatok meg az én szeretetemben!” (Jn 15,9)

Ez a lényeg. Szeretetből szeretetre teremtettünk. Az igazi, tartós, hiteles szeretet nem a matéria véletlen terméke. Isteni eredetű. Bárki is vagy, bármi történt az életedben, ismétlem, *bárm*i, Isten szeret téged.

De nem tudok hinni. – Isten szeret.

Borzalmas dolgok történtek velem. – Isten szeret.

Szörnyű dolgokat műveltem. – Isten szeret.

Depressziós vagyok, öngyilkossági szándékain vannak. – Isten szeret.

Hányok magamtól és másoktól. – Isten szeret.

Kinevettem, szidtam a Bibliát, a hitet. – Isten szeret.

Nem hiszek Istenben. – Ő hisz benned.

Hidd el, ő nagyobb! Nagyobb a hitetlenségnél, bűnnél, gyásznál, a gonosz hatalmánál. Nagyobb a szívünknel.

Fogadd be szívedbe ezt a legnagyobb erőt, ajándékot! Fogadd el Jézust, mint személyes megváltódat! Ő téged már régen elfogadott és szeret.

Június 13.

„Dávid házára és Jeruzsálem lakóira pedig kiárasztom a könnyörület és a könnyörgés lelkét.” (Zak 12,10a)

„Ugyanígy segít a Lélek is a mi erőtlenségünkön. Mert amiért imádkoznunk kell, nem tudjuk úgy kérni, ahogyan kell...” (Róm 8,26)

Az egészséges, élő hit öntudatlan ellenségei, akik...

- erőltetik az imádságot;
- a körben ülős, egyéni, hangos imádkozást a hit mércéjeként értelmezik;
- azt hiszik, hogy Isten stopperrel méri a szöveg hosszúságát és méricskéli, hogy mennyi benne a dicsőítés, kérés, közbejárás, hála...;

- attól ájulnak el, ha valaki már hajnalban imádkozik vagy heteken keresztül böjtöl;
- csak a kötött szövegű imát preferálják;
- csak a szabadon megfogalmazott imát tartják igazán „hívőnek”;
- csak kiabálva tudnak imádkozni, mintha Isten nagyothalló lenne;
- csak csendesesen, tökéletes irodalmi formában szólnak a Fennvalóhoz;
- testhelyezethez (állva, ülve, térden, kitárt karral) kötik a hatékonyságot.

(Amit például én szeretek: úszás közben, természetes vízben vagy vízparton. Tényleg, ebből szabályt, dogmát kellene gyártani!)

Az ember eszméletlenül kreatív a szabályrendeletek meghozásában, a vallásépítésben, mások kioktatásában, kiskorúsításában, megfélemlítésében és persze az öngyötrésben.

Az ima nem más, mint kapcsolat, levegővétel, életközeg, oxigénsátor. Akiket nagyon szeretünk, azokkal nem úgy kommunikálunk, ahogy sok esetben Istennel szoktunk. Ő él, jelenvaló, Lelke által szívünkben van. A fenti formákat is használhatjuk Lélek által, szabadon.

Nem mi keressük őt, hanem ő minket. A mi kis imáinkat beborítja, motiválja, élteti, működteti, átjárja az Élet Lelke.

Június 14.

„[Az embert] úrrá tetted kezed alkotásain, mindent a lába alá vetettél...” (Zsolt 8,7)

„Legyetek tehát Isten követői mint szeretett gyermekei, és éljetez szeretetben, ahogyan Krisztus is szeretett minket...” (Ef 5,1–2)

Isten a világot az embernek adta, szeretetből. Amikor – világnézettől függetlenül – gyönyörködünk a növények, állatok, hegyek, tengerek, folyók szépségében, színeiben, formáiban, Isten kreativitását, szeretetét éljük át.

A romlott, önző ember az életellenes szellemi hatalom hatására visszaél mindezzel. Attól kezdve, hogy a gyerek eltapossa a rovarokat, elzavarja a hatyút, szülei „szeretettből” kismadarat adnak neki mini kalitkában, amelyben csak egy rúd van... Egy méteres láncon tartanak még mindig kutyákat. A felnőttek szétvegyeszerezik a földet, gátlástalanul kizabálnak mindent a teremtettségéből, tetézve mindezt pazarlással. A delfinek gyomrában gumikesztyűt és maszkokat találtak. A pandémia idején is világossá vált, hogy a legkártékonyabb élőlény az ember.

„Legyetek tehát Isten követői mint szeretett gyermekei, és éljetez szeretetben, ahogyan Krisztus is szeretett minket...”

A Biblia, és ezen belül Jézus is végtelen érzékenységgel tanít a tengerről, folyóról, hegyről, halról, delfinről, számról, lóról, gólyáról, fecskéről, hangyáról, verébről, virágról, szántóföldről, gabonáról, az égboltról, csillagokról, égi jelenségekről, napról. Az egész teremtettségről. Úgy bánunk embertársainkkal, ahogyan a környezetünkkel.

Olvassuk el a 8. zsoltárt, ahonnan való ez a mai idézet is. Olvassuk el a hegyi beszédet (Máté evangéliuma 5–7)!

Kérjük Isten bölcsességét, lelkiületét mindezekhez!

Június 15.

„De a te halottaid életre kelnek...!” (Ézs 26,19a)

„Mert tudjuk, hogy aki feltámasztotta az Úr Jézust, az Jézussal együtt minket is feltámaszt...” (2Kor 4,14)

Kedvenc szavaim a Szentírásban, a *de, mégis, ámde*.

Pénteken „temettem”. Az elhunyt hamvai kis dobozban. Sokan eljöttek, mert szerették. A 90. zsoltár mellett idéztem a szeretethimnusból „A szeretet soha el nem múlik” mondatot (vö. 1Kor 13). Álltunk a szabad ég alatt, körben hatalmas fák, tuják, bokrok, éneklő madarak sokasága. Az egész temető tiszta, rendezett, zöld, mint egy liget. Minden az élet-ről szólt. (A temető szinte mindent elmond az előkről, a településről.)

Még a kommunizmusban tanították nekünk az iskolában, hogy „az energia nem vész el”. Az ember senkivel össze nem téveszthető személyiség, egyéniség, energia. Nem csupán anyag, marék hamu. Ezért idegen a halál évezredek után is. Nem lehet hozzászokni. Minden sejtünk a teljességért kiált, arra vágyódik. Hiányzik az örök otthon.

Hiszek az életben, az örök, teljes, el nem múló harmóniában. A színről színre való találkozásban. Ez az élet itt kezdődik el, amikor befogadjuk szívünkbe.

Boldog feltámadást és hazaérkezést mindenkinek! „De a te halottaid életre kelnek...!”

Június 16.

„Te magad okoztad ezt magadnak, mert elhagytad Istenedet, az Urat, amikor a helyes úton akart vezetni.” (Jer 2,17)

„Ha ti megtartjátok az én ígémet, valóban tanítványaim vagytok...” (Jn 8,31b)

A szabad akaratról évszázadok óta folyik a vita. Miről döntök én, mekkora a felelősségem, mennyiben határozza meg az életemet a környezetem, a neveltetésem, a kultúráim? Mindezekben milyen szerepe lehet Istennek és a gonosznak? Itt is két szélsőség vívja – szerintem értelmetlenül – a harcát. Mindkettő megjelenik a vallási, felekezeti, lelkeségi területen is.

Az egyik szerint nincs szabad akaratom, hiszen nem te döntöttél a fogantatásodról, a születésedről. Tudatra ébredésed idejére, három-négy éves korodra már majdnem minden eldőlt. Amit addig átéltél, a síríg kísér, meghatároz. A környezetemen kívül a nagy döntéseket amúgy is Isten hozza. Ő keres, megszólít, megtérít, megvilágosít, őriz, vezet, hitet, erőt, üdvösséget ad, vagy netán kárhozatot. A porszem ember mit tehet mindezekhez?

A másik megközelítés szerint szinte minden rajtad múlik. Egyes vallási irányzat szerint még a földre születésedről is te döntöttél. Rajtad áll, hogy engedelmes vagy-e szüleidnek, tanáraidnak, hogyan tanulsz, szorgalmas vagy-e, keresed-e Istent, megbánod-e bűneidet.

A te döntésed a lényeges. Ez határoz meg mindent. Te választasz párt, munkát, világnézetet, életet vagy halált, üdvösséget vagy kárhozatot.

Úgy gondolom, hogy mindkét irányzatban vannak igazságmotívumok, de így önmagukban egészségtelenek, károsak. Ne gondold, kedves olvasó, hogy most ez az okostojás lutheránus megírja itt a tutit.

Néhány szempont:

- Isten örökkévaló. Ő a teremtető. Nem mi alkottuk őt, hanem ő minket.
 - Fogantatásról, halálról, megváltásról, üdvösségről ő döntött.
 - Isten jó, nem szadista, aki élvezi a szenvedésünket.
 - Relatív szabad akaratunk van. A helyzeteken belül hozhatunk döntéseket, abban a tudatban, hogy az ő jó döntése felőlünk már megszületett.
 - Elfogadhatatlannak tartom, hogy egyik törékeny, esendő ember a másiktól ki merje mondani a végső ítéletet. Főleg Isten nevében. Ezt nevezném istenkedésnek, amely az egyik legnagyobb bűn.
 - Egy értelmes, hívő, keresztyén ember nyugodtan gondolhatja időnként: ezt most nem értem, nem tudom megmagyarázni, találhatnék, de nem keresek rá valamilyen varázsigét. A Fennvalóra bízom, csak jussunk el a célba, a lepel lehullása után megértem.
 - „Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim – így szól az Úr. Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az én utaim a ti utaitoknál, és az én gondolataim a ti gondolataitoknál.” (Ézs 55,8–9)
- Az Úr él, ő jó, és szeret. Ez a hitvallásom.

Június 17.

„Szolgáljatok az Úrnak örömmel, vigadozva járuljatok színe elé!” (Zsolt 100,2)
„Adjatok hálát az Atyának, aki alkalmassá tett titeket arra, hogy a szentek örökségében, a világosságban részesüljete.” (Kol 1,12)

Identitást, életcélt kereső kamasz koromban a templomba járás nem tartozott a kedvenc programjaim közé. A falakon kívül szinte minden fekete volt körülöttem, a lelkész, az öregek, a szent könyvek. Az éneklés nem hozott izgalomba. Inkább ravatalozós hangulata volt. A prédikációk nem jutottak el hozzám. Érhetetlen vallásos beszédeknek tündek, nem rólam és hozzám szóltak.

Azt a 25-30 percet valahogy el kellett ütni: néztem a mennyezeten az odaerősített csillagokat, fantáziáltam arról, hogy milyen jó lenne a hét méter magas szószék fényes oszlopait átölelve lassan lecsúszni. Türelmetlen lelkiállapotomban még az is eszembe jutott, hogy a karzat szélére állva bekiáltom Közép-Európa legnagyobb evangélikus templomának terébe: „Hazudik a pap, ne higgyetek neki!” Mindez a mai vigadozó, öröms ígéről jutott eszembe.

Amikor 1978 karácsonyán egy békéscsabai házban tiszta szívű keresztyének körében Isten rám talált, kiöntötte szeretetét szívembe a Szentlélek által (vö. Róm 5,5), egy másodperc alatt minden megváltozott. Átélttem, hogy Isten nem a savanyú uborkás, múzeumos, törvényeskedő világ tartozéka, hanem maga az Élet. Az élet forrása.

Akkoriban is sokat jelentett a 16. zsoltár, és annak különösen is ez a mondata: „Mégis-merteted velem az élet útját, teljes öröm van tenálad, örökké tart a gyönyörűség jobboldon” (Zsolt 16,11).

Ez az öröm a találkozás, az örök, teljes szerelem, szeretet, a bűnbocsánat, szabadulás, a kreativitás és a hazatalálás el nem vehető öröme. Azóta még a templomban is jól érzem magam, mert a lényeg belül van.

Június 18.

**„Noé így is tett: mindenben úgy járt el, ahogyan Isten megparancsolta neki.” (1Móz 6,22)
„A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés.” (Zsid 11,1)**

Tegnap posztolt valaki egy viccet az esőzésre utalva: „Stoppoltam, és Noé vett fel...” Amikor ő elkezdte építeni a bárkát, nem esett. Ezért mindenki örültnek, rajongó szektásnak tartotta. Amikor már úszott a bárka a vízen, az ajtókat nem nyitogathatták stopposoknak.

Ma is bolondnak tarják azt, aki a világtrenddel, a szabadossággal, az individualizmussal szemben fogalmaz meg véleményt. Aki azt képviseli, hogy a Tíz igének, az élet törvényének hatályon kívül helyezése ítéletet von maga után, hogy az örök renddel nem lehet büntetlenül visszaélni. Az özönvíz Isten könnye volt.

Nem Noé jelölte ki magát a hajóépítő próféta szerepre, nem ő volt az ötletgazda. Az egészséges, biblikus hit nem az emberi odaszánásról, koncentrációról, képességekről, döntésekről, elhatározásokról szól. A hit akkor születik, amikor a Fennvaló megszólal, kijelenti magát.

Nem a hívő nyüzsgés, tervezés, stratégia, böjt, imaözön segít, hanem az ő teremtető, megújító szava: Legyen! Legyen világosság! Legyen bárka! Legyen megváltás!

Ma is van bárka, Jézus teste, az egyház. Igen, kicsit kopott, lékeket kell befoltozni rajta, néha nagy a ricsaj, a személyzet nincs mindig a helyzet magaslatán, de a kapitány a helyén van. Az ajtó nyitva áll.

Június 20.

**„[Az Úr] munkája fenséges és ékes, igazsága örökre megmarad.” (Zsolt 111,3)
„Hagyja el a gonoszt mindenki, aki az Úr nevét vallja!” (2Tim 2,19b)**

A török nyomulása idején Luther egy időszakban azt hangoztatta, hogy ne a törökkel foglalkozunk elsősorban, hanem Róma és az egyház megtérésével, megújulásával. Romlott-nak látta az egyház és általában a társadalom állapotát. „A török vessző Isten kezében” – jelentette ki.

Természetesen a töröknek is ellen kell állni, ezt nem tagadta, de nekünk is meg kell változni, meg kell térni. Ha elveszíti az egyház, a nemzet identitását, lényegét, akkor elgyengül az immunrendszere és bármilyen külső hatás, támadás, „vírus” megbetegíti. Jézus fogantatásától kezdve ez a gyilkos erő, szándék végig jelen van.

Isten igazsága örök, teljes, megdönthetetlen. Egyházán a pokol erői sem vesznek diadalt. A helyi közösségek viszont elszáradhatnak, eltűnhetnek, ahogy a történelem során láthattuk. Bibliai korban alakult gyülekezetek is szűntek meg.

„Hagyja el a gonoszt mindenki, aki az Úr nevét vallja!” Egyház, gyülekezet, lelkészek, presbiterek, szülők, gyermekek, itt a megújulás ideje!

Június 21.

„Milyen jó hálát adni az Úrnak és zengeni neved dicséretét, ó, Felséges, hirdetni reggel szeretetedet, hűségedet minden éjjel...” (Zsolt 92,2–3)

„A türelem és vigasztalás Istene pedig adja meg nektek, hogy egyetértés legyen közöttetek Jézus Krisztus akarata szerint, hogy egy szívvel, egy szájjal dicsőítsétek a mi Urunk Jézus Krisztus Istenét és Atyját.” (Róm 15,5–6)

Szeretjük a sokszínűséget a kultúrákban, a természetben, az emberek között. Nem szeretjük a szürkéséget, a monotonitást, a természetellenes egységesítést.

Nem értem a mai tervezők és fogyasztók egy részének igényét a szürkére és a rozsdára. Felzaklat, hogy sokan a házukat szürkére, feketére terveztetik. A budapesti metróaluljárók, villamosmegállók, de még a Vár egyes részei is szürke betonnal készültek el, és rozsdás fémekkel egészítik ki, „díszítik” ezeket, töménytelen mennyiségű pénzt áldozva rá. Némely épület olyan, mint egy ravatalozó. Ezeknél ezerszer szebb és jobb Matula bácsi kunyhója.

Mai igényekben hangsúly kerül az egységre, az „egy szívre”. Relativizáló, széteső, „mindenkinek igaza van”, „mindent engedni és hitelesíteni kell” világunkban mégis van egy biztos pont: „A türelem és vigasztalás Istene”. Ő az, aki alkotott minket, utunkra bocsátott, és ő az, aki vonz, összegyűjt, hazavár, asztalhoz ültet bennünket.

Így ültem egy asztalnál tegnap a karanténos elzártaság után testvéreimmel, sógornőimmal, azután egy csodálatos, örömteli esküvői asztalnál is átéltük a sokféleségben való egységet.

Hiszem, tudom, hogy ezek az asztalok, együtt az úrvacsorai közösséggel, a mennyország előképei.

Június 22.

„Megkoronázod az évet javaiddal...” (Zsolt 65,12)

„Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék onnan felülről, a világosság Atyjától száll alá...” (Jak 1,17)

Nem bántom a kételkedőket, a hinni nem tudókat, a tudatos ateistákat, akiket csak felzaklatnak az ilyen igék.

Talán születtek olyan emberek, akik már anyjuk méhében szuperhívők voltak, és azóta csak fokozódnak...

Az én utam, és a többségé, nem ilyen egyszerű. Az Istenben hinni nem tudókat egy valami biztos nem győzi meg: a „papolás”, kioktatás.

Figyeljünk a mai igékre! Isten gyermeke mindent ajándékként él meg: a kényelmes ágyat, egy jó pulóvert, a dinnye zamatát, az eső utáni kert látványát; a pacsirta röptét és énekét, amely betölti a mezőt; a szerelmet, a szexualitást, a hűséges barátot; csendes ladikozást a Tiszán; kutyája tekintetét; a tiszta szívű, Istent és embereket képmutatás nélkül szerető embereket; Isten élő, lüktető, teremtő igéjét, a teljesség ígérését. Amikor Isten megkoronázza éveinket javaival. „Mid van, amit nem kaptál?” (1Kor 4,7)

Talán háromféle vérnyomásgyógyszert kell szedned, időnként végtelenül elfáradsz, a látásod is romlik, elfelejtesz számodra fontos neveket, dátumokat, a lépcsőzés nehezen megy, egyre többen halnak meg a korosztályodból. Talán néha összeszorul a szíved, ha a végső szakaszra gondolsz, de ő veled van a szobában, a mosdóban, a nehéz reggeli ébredésben, rossz hírek hallgatása közben, ha csövekbe raknak az intenzíven és amikor gyógyulás után újra foteledben ülve nézed, ahogyan unokád bohóckodik neked.

Isten adja meg, hogy rohanó éveiden ott legyen az Örökkévaló koronája, áldása.

Június 23.

„Elküldi parancsát a földre, beszéde gyorsan terjed.” (Zsolt 147,15)

„Isten ígéje... nincs bilincsbe verve.” (2Tim 2,9)

Isten ígéje, szava világokat teremtett. Ez a szó nem egyenlő a róla való elmélkedéssel, előadással, véleményekkel.

Egy kisbabát sok társával együtt ki akartak végezni. Anyja egy kosárba rejtette el a Nílus partján. Egyiptom hercege lett belőle, később szabadságharcos, aki gyilkolt. Ezért menekülnie kellett. Negyven évig birkákat terelgetett Mózes. Majd elérte a Szó az égő csipkebokorból. Isten neki adta át a Tíz ígét, az élet törvényét, amely elterjedt az egész földön.

A törekeny názáreti nő, Mária, Egyiptomba menekült, mert a hatalom az ő magzatát is meg akarta ölni. Jézus tanítása és váltságáldozata az egész világra hatással van. Ő az „út, az igazság és az élet” (Jn 14,6). Az ő beszédei „Lélek és élet” (Jn 6,63).

Egy fanatikus, rajongó, fundamentalista vallásos egész életét arra tette fel, hogy kiirtsa a terjedő keresztyén hitet és annak követőit. Több hívő kivégzésén is buzgón részt vett. Az általa legjobban gyűlölt személy megszólította őt a damaszkuszi úton, fénnel vette körbe és megváltoztatta. Belőle lett Pál apostol, a leghatásosabb krisztuskövető. Mocskos, sötét, bűdös börtönökben körmölt leveleiből Szentírás lett, mert az Úr „beszéde gyorsan terjed” és „nincs bilincsbe verve” (vö. Zsolt 147,15 és 2Tim 2,9).

Ez ma is így van.

Június 24.

„Mert ahogyan a föld növényeket hajt, ...úgy sarjaszt majd igazságot az én Uram, az Úr is, és örömeiket minden nép hallatára.” (Ézs 61,11)

„Akik békességet teremtenek, békességben vetnek, hogy az igazság gyümölcset arassák.” (Jak 3,18)

A történelem egyik legizgalmasabb párbeszéde Jézus és Pilátus között zajlott. Jézus az egyház vezetői előtt már hallgatott, nekik nem válaszolt, de Pilátussal, a globalista hatalom élet-halál urával beszélgetett, sőt kijelentette magát neki: „Én azért születtem, és azért jöttem a világba, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról...” (Jn 18,37).

Pilátus talán élete nagy lehetőségét hagyta ki, amikor „Mi az igazság?” (Jn 18,38) reagálásával véget vetett a beszélgetésnek. Mi is az igazság, a valóság?

- Az Isten szeretet.
- A bűn valóság, amely elválaszt a teljességtől.
- A Tíz ige igazság.
- A törvényt, az életszabályokat, az életvédelmet halálosan komolyan kell venni.
- Az „egészből” kiszakadt, elveszett ember megváltásban részesülhet.

- Az isteni Bárány elveszi, hordozza a világ bűneit.
 - A tőle kapott hittel ezt elfogadhatom.
 - A szabadulás öröme és az igazság úgy sarjad, mint eső után a növényzet. Az így kapott, értelmet meghaladó békesség földi életünkben is meghozza gyümölcsét. A szívbe írt törvény és a kitöltött Lélek kiérzékenyít az igazság és a hazugság közötti különbségtételre.
- Az „exitig” az igazságnak szentelhetem az életemet. Örök, teljes életem van.

Június 25.

„Én, az Úr vagyok a te szabadítód, és a te megváltód...” (Ézs 60,16)

„Ki választana el minket Krisztus szeretetétől?” (Róm 8,35a)

Békából a legtöbb esetben nem lesz királyfi. Ugyanakkor rendkívüli átváltozásokról tudunk: gyilkos, drogos bandavezérek, alkoholbetegek, kényszerbetegségeken szenvedők, szkeptikusok és még a vallásos közegben felnövők között is vannak megtérések. Láttam lelkészt is megtérni. Isten kegyelméből én is megéltem néhány megújulást az elmúlt évtizedekben. Hiszek a feltámadásban.

Tizenhét éves korom körül hoztam egy döntést: nem leszek keresztyén. A teremtmény, szabadító, megváltó Isten is hozott felőlem egy döntést. Az övé erősebbnek bizonyult. Ez „hitünk szent titka”, az Isten döntése felőlünk.

Eszméletlen mélységeket megjárhatunk időnként, elbizonytalanodunk a legalapvetőbb kérdésekben, mint a hit, Isten szeretete, az örök élet. Némely hívő keresztyén átéli a teljes árvaságot, szenvedést, kiszolgáltatottságot. Ezért veszélyes, értelmetlen, és a biblikus hit ellentéte a teljesítmény-keresztyénség, az emberre építő hit.

Bárhol is vagy, bármilyen lelkiállapotban, hozhatsz egy döntést, hogy ezentúl nem te döntesz, hanem odaadod magadat annak, aki a legjobban szeret, ismer, aki megváltott téged, pedig nem is kérted. Aki már édesanyád méhében szeretett. Ez a szeretet, hidd el, kitart a nagy találkozásig.

Uram, a te kezébe teszem lelkemet!

Június 26.

„Boldogok, akik megtartják a törvényt, akiknek tettei mindenkor igazak.” (Zsolt 106,3)

„A világ pedig elmúlik, és annak kívánsága is; de aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.” (1Jn 2,17)

„Megbolondult kissé ez a világ!” – szoktam mondogatni. De itt már másról, többről van szó. Több évezredes hagyomány, a közösségeket tápláló és megtartó hit kiiktatásának, megtagadásának vagyunk tanúi.

A „szabadság” képviselői most azt találták ki, hogy az USA-ban (is) le kell dönteni, többek között Jézus Krisztus szobrait is, mert őt fehér embernek ábrázolják. Ugyanakkor a tömeggyilkos Leninnek szobrot állítanak Németországban.

Az erőszak ellen fellépők szétvernek üzleteket, autókat utasaikkal együtt, káoszt teremtve addig nyugodt városokban.

Rendezett városkákban, vagy éppen Londonban, Párizsban bármikor megkéselnek vagy macsetével összekaszabolnak sétáló embereket.

A hetvenkét féle nemi identitás propagálói egy mukkot sem szólnak a legvédtelenebb kis emberek, a magzatok védelmében. Ma ott tartunk, hogy a születés előtti pillanatig ki lehet őket végezni különösebb indok nélkül. Ez nettó sátánizmus.

A televíziós mesecsatornák szexuális devianciákat mutatnak be gyermekeinknek. Nyugati iskolákban tanítják a különböző – teremtési rendtől eltérő – szexuális szokásokat kötelező tananyagként. Hazai iskolákban is elkezdődtek az ún. érzékenyítő programok. Egyes gyülekezetek is bekapcsolódnak ebbe.

Több országban eltörölték az apa és az anya szavakat, és hivatalosan is bevezették a harmadik nemet. (És hogy lesz ez a többi hetveneggyel?)

Az ilyen, és ehhez hasonló programokat törvényesítik, ezeket a parlamentek felállva, tombolva tapsolják, ünneplik, nem beszélve a liberális jogvédőkről. Ez nem a boldogság és az élet útja, kultúrája. Ebből felfordulás, káosz, feszültség, zavarodottság, pusztulás lesz, sőt már van.

Az egész teremtettség, gyönyörű bolygónk nyög és szenved az emberi kapzsiság, gátlástalanság miatt. Egyre nagyobb erővel jelzi, hogy a törvényt büntetlenül nem lehet megszegni.

Az a boldog, aki az élet törvénye szerint él. „A világ pedig elmúlik, és annak kívánsága is; de aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.” (1Jn 2,17)

Június 27.

„[Istenem,] gondold gyülekezedre, amelyet hajdan létrehoztál, örökségedre, a törzsre, amelyet megváltottál...” (Zsolt 74,2)

„Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét: hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.” (2Kor 8,9)

Könyvtárnyi az irodalma a szegénység és gazdagság témájának, most csak egy kis vázlatot adok ehhez.

A keresztyének a legkülönbözőbb kultúrákban, országokban, helyzetekben élnek. Egy új, élő, evangélikus afrikai gyülekezetnek egyetlen vagyona egy nagy fa, amelynek árnyékában tartják az istentiszteletet. Sok országban eleven lelki életet élő gyülekezeteknek nincs, vagy nem lehet vagyonuk.

Ennek ellentéte a pénztől rogyadozó nyugati közösségek egy része. Több ilyen helyen azt hirdetik, hogy a hittel együtt jár a gazdagság, a pásztor is jól meg kell fizetni tiszteletünk jeléül. Minél többet tejsz, annál áldottabb leszel...

Hazánkban a gyülekezetek többsége nem gazdag. Külső támogatást az államtól átvállalt feladatokra kapnak: idősök, betegek gondozása, oktatás, műemléképületek rendbehozatala. A lelkészt, a gyülekezet rezsijét a helyi tagok fizetik.

A gazdagság önmagában nem bűn és nem erény. Lehet valaki gazdag, mert örökölt; sokat tanult és okosan, szorgalmasan dolgozik; vagy megtér, megszabadul szenvedélyeitől és munkájának gyümölcse lesz. Más ügyeskedik, csal, visszaél az emberek kiszolgáltatottságával. Egy aktuális példa: a járvány elején, amikor még alig volt elérhető, egyik gyógyszerár ötezer forintért árult egy egyszerű kínai maszkot.

A szegénység önmagában szintén nem bűn és nem erény. Van, aki szegény közegben születik. Nincs lehetősége tanulni, kitörni. Beteg, rokkantnyugdíjas. Vagy lusta, eltartatja magát, vagy rossz célokra szórja el pénzét. Szegények lehetnek a puritán életet élő hívők, szerzetesek, papok is.

Következtetések:

- Isten azt akarja, hogy testi-lelki-szellemi szempontból helyreálljunk, megéljünk és másokat segítsünk.

- A megtérés valóban anyagi téren is megnyilvánul, de ez nem automatizmus. Léteznek külső meghatározottságok.

- Mindenki felel saját életéért, ha teheti.

- Az egészséges gyülekezet fenntartja magát, sőt segíti szegényeit és környezetét.

- A tizedfizetés nem lehet általános szabály. Nehezen élő, kis jövedelmű tagoktól tizedet kérni szívtelenség. Őket inkább segíteni kell.

- A jobb módú tagok többet adnak a gyülekezetnek, mint a tized. Erre is van példa.

- Jézus és Pál szegények voltak, napról napra éltek. Bármit is mondanak a jóléti evangélium milliomosai.

- Az lehet, hogy egyes adakozók adtak például Jézusnak reggel valamennyi pénzt vagy aranyat, de róla feltételezem, hogy már délután odaadta egy szegény családnak. Ő szabad volt, és nem csak a kereszten üresítette meg magát, hanem egész földi életében. Szolgai formát vett fel, nem gyűjtött vagyont, élvezte a teremtettséget, hegyeket, madarakat, vizeket. Érdemes újraolvasni a hegyi beszédet...

A „Jézus általi meggazdagodás” tétel messze nem csupán anyagiakra vonatkozik, hanem az Istennel való szép, színes, gazdag kapcsolatra, az üdvösségre. Elfogadhatatlan tanítás az, hogy a hívő egyben gazdag is. Akkor a szegény hitetlen?!

Gazdagnak és szegénynek is meg kell térnie. A példázatbeli gazdag sem azért kárhozott el, mert gazdag volt, hanem mert nem volt szíve, elnézte naponta a szűkölködőt, és nem segítette.

Lázár sem a szegénysége miatt üdvözült. Jézus tudatosan adta példázata szereplőjének a Lázár nevet, amely azt jelenti, Isten megsegít (vö. Lk 16,19–31).

Június 29.

Dániel így felelt: „Az én Istenem elküldte angyalát, és az bezárta az oroszánok száját, úgyhogy nem bántottak engem.” (Dán 6,23a)

„Üldözöttek vagyunk, de nem elhagyottak; letipornak, de el nem veszünk...” (2Kor 4,9)

Emberi jellegzetesség, hogy saját nemzetünket, vallásunkat, felekezetünket idealizáljuk, a másik vallást, felekezetet, nemzetet bíráljuk, több esetben lenézzük, gúnyoljuk.

Mi okozhatja a kialakult ellenszenvet? Gyanítom, sokat segítene a feszültségek oldásán az okok megkeresése.

Rátérve a mai igékre, a zsidók és a keresztyének kreatív, masszív ellenállást, gyűlöletet, üldözést tapasztalnak. Az említett közösségek hibái, bűnei mellett egyértelmű, hogy a haragot az egy, igaz, láthatatlan Istenbe vetett hit, a Tízparancsolat, az evangélium ereje, hatása váltja ki. Itt szellemi okok vannak. Úgy tűnik, ez a folyamat ma is tart, sőt fokozódik. Negyven-ötven országban aktív a keresztyénüldözés folyik. A legkülönbözőbb formákban: megfélemlítés, börtön, koncentrációs tábor, kínzás, keresztre feszítés, lefejezés, templomok felégetése.

A nyugati világban elsősorban szellemi síkon rombolják az alapvető zsidó és keresztyén értékeket, elég hatásosan.

Az oroszánok száját nem minden esetben fogja be az angyal, hiszen tudjuk, hogy például Néro egyik hobbija volt kitérgetett ragadozókat etetni a hívőkkel.

Ma is sok az áldozat. Elég, ha a lefejezett huszonegy kopt férfit gondolunk, akiket előtte negyvenöt napon át kínoztak.

Isten adja meg mindenkinek, hogy ne a saját balgasága miatt szenvedjen és hozzon bajt közösségére. Kérjünk olyan belső meggyőződést, látást, tartást, erőt, amelyet megkaptak elődeink – a próféták, apostolok, hitvallók.

„Üldözöttek vagyunk, de nem elhagyottak, letipornak, de el nem veszünk”, sőt betöltjük hivatásunkat: a szeretet és újjászületés örömhírének hirdetését és megélését. Tudjuk, hogy ez az egyetlen „vakcina”, amely begyógyítja a világ sebeit.

Jézust, a világ megváltóját üldözték, megölték, de feltámadt és él velünk együtt örökké!

Június 30.

„Ha ezt mondod: Járuljatok szíнем elé, szívem így válaszol: Szíнем elé járulok, Uram!” (Zsolt 27,8)

„Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt...” (Fil 4,6)

A kissé kopott nyolcadik kerületbe vitt tegnap este az utam. Alig hittem a szememnek a ragyogó, teljes ívű, kettős szivárványt látva. Esett az eső, de az emberek kiszálltak autóikból,

kiszaladtak a házakból, nézelődtek az ablakokból, persze mindenki mobilal a kezében. Nevettek, csodálkoztak, megbeszélték az élményt. Még tartott a jelenség, amikor tankolás közben én is kihívtam a pult mögül a benzinkút munkatársait.

„Szivárványívemet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, amelyet most a földdel megkötök. Amikor felhővel borítom be a földet, és feltűnik a szivárvány a felhőn, akkor visszaemlékezem a szövetségemre, amelyet veletek és minden élőlényel kötöttem...” (1Móz 9,13–15)

A város és a világ tele van gondal, félelemmel, feszültséggel és bűnnel. A bibliai történet szerint Isten büntetése volt az özönvíz. A gonoszság, törvénytelenység úgy elterjedt a földön, hogy az Örökkévaló könnye elárasztotta a világot.

A szivárvány emlékeztessen minket arra, hogy a teremtés csodálatos, Isten jót akar nekünk, de a gonoszságnak határt szab. Ez a jelenség nem egy tutyimutyi, mindent elfogadó, szenilis öregistenről szól, hanem az igaz, szent és irgalmas Atyáról, aki újat akar kezdeni velünk.

Július 1.

„El tud-e rejtőzni valaki olyan helyre, ahol nem látom? – így szól az Úr. Nem én töltöm-e be az eget és a földet? – így szól az Úr.” (Jer 23,24)

„De ha valaki szereti Istent, azt már ismeri Isten.” (1Kor 8,3)

„Isten szeme mindent lát, el ne lopd a léniát (vonalzót)”! Ezt a mondatot lehetett olvasni az 1930-as évek iskoláiban. Kétségtelenül igaz megállapítás, de nem mond el mindent Istenről.

Ő nem rendőr, kukkoló ügynök, büntetőgép, az emberi örömeket irigylő savanyú istenség. Ő a mi teremtető, megváltó Édesatyánk, aki keres minket, akinek hiányzunk, aki a boldogságunkat akarja.

Jeremiás a hazug, konformista biznissz-próféták ellen írta kemény mondatait: Lát és hall titeket az Isten. Az embereket becsaphatjátok, de őt nem.

Pál a második idézett ige bővebb szakaszában a bálványáldozati húsokhoz való kereszttyén viszonyt fejtegeti. Megállapítja, hogy lényegében „nincs bálvány a világon”, Isten is csak egy van. Nem az étel az igazán fontos kérdés, hanem az Istenhez kapcsoló szeretet.

Köszönöm, Uram, hogy megértem a ma reggelt. Felébredtem, lábra álltam, túl vagyok a kávé és a müzlin is. Tudok írni, olvasni, van dolgom, feladatom. Köszönöm, hogy szólsz hozzám. Te nem vagy néma bálvány. Ma is az ad erőt, reményt, hogy szeretetedben élhetek. Ámen.

Július 2.

„Ó, Urunk, mi Urunk! Mily fenséges a te neved az egész földön...” (Zsolt 8,2)

Mária ezt mondta: „Mert nagy dolgokat tett velem a Hatalmas, és szent az ő neve...” (Lk 1,49)

A kis mókus eldöntötte a ma reggeli idézethez keresett fotó témáját. Ahogy olvastam az ígét a kertben, közvetlenül mellém jött. Nem annyira lelki dolgokról beszélgettünk, ennivalót kerestek. Páratlan, csodás élmény.

Amúgy is nagy kedvencem ez a gyönyörű kis akrobata. A természet sokszínűsége, szépsége ízelítő Isten kreativitásából, szeretetéből.

Köszönöm a színeket, fényeket, ízeket, Uram; az egész természetet és ezt a kis élőlényt, aki ma reggel örömet okozott. Segíts, hogy önazonosak legyünk, betöltsük a teremtésben kapott küldetést: „Őrizd, gondozd, gyarapítsd!” Ámen.

Július 3.

„Kezed alkotott és megerősített, tégy értelmessé, hogy megtanuljam parancsolataidat!” (Zsolt 119,73)

„Az ő parancsolata pedig az, hogy higgyünk az ő Fia, Jézus Krisztus nevében, és szeressük egymást...” (1Jn 3,23)

Van bennünk egy ellenérzés a parancsolat szóval kapcsolatban: Nekem ne parancsoljon senki! Nem is fejezi ki ez a szó teljesen a fogalom eredeti, bibliai tartalmát, ami út, korlát, védelem, életelv, szabály.

Felháborodunk, ha velünk szemben valaki a szabadságra hivatkozva megszegi az alapvető szabályokat: elénk vág autóval, meglop, hazugságot terjeszt rólunk, elcsábítja a házastársunkat... Ilyenkor a törvény emberei leszünk, ítélünk, igazságot és büntetést követelünk. Pál szerint a bennünk levő erkölcsi törvény, a lelkiismeret, az egyik bizonyíték Isten létére.

Mai igénk arra biztat, hogy higgyünk Jézusban, aki megtanította, hogy a törvény jó, Isten ajándéka, enélkül nem működhet emberi közösség.

A törvényt önerőből megtartani nem lehet, ezért hozta ő a bűnbocsánat és a Lélek általi újjászületés ajándékát.

Július 4.

„Az Úr angyala megérintette [Illést], és ezt mondta: Kelj föl, egyél, mert erőd felett való út áll előtted!” (1Kir 19,7 – a hét igéje)

Illés Isten küldötte volt egy bálványimádó, gátlástalan korban. Értette a mennyei hangot, és továbbadta; harcolt, reformált, győzött, csodákat élt át, mégis halálosan elfáradt. Lefeküdt egy barlangban, és örökre el akart aludni.

Az angyal biztosan mozog az ilyen sötét helyeken. Megkeresi, megtalálja, megérinti Illést; szól hozzá, enni és inni ad neki, lábra állítja és újabb küldetésre, útra biztatja.

Hitünk titka, ereje a minket kereső és megszólító Isten. Néha küld hozzád egy angyalt, más-kor te vagy az angyal.

Július 6.

**„Amilyen messze van napkelet napnyugattól, olyan messzire veti el vétkeinket.” (Zsolt 103,12)
„De ahol megnövekedett a bűn, ott még bőségesebben kiáradt a kegyelem...” (Róm 5,20b)**

A bűn megsérti az egységet, megaláz, fájdalmat okoz, elszakít a forrástól. Szabadulni kell tőle, mint a rákos daganattól, az alattomos, gyilkos vírustól.

Szellemi, lelki éberségre, mennyei világosságra és erőre van szükségünk egy olyan korban, amelyben a jót rossznak mondják, a rosszat jónak. Ők a gonosz misszionáriusai, a halál lovagjai.

De győzött a Bárány! Van helyes diagnózis, terápia, rehabilitáció. Ahol megnövekszik a bűn, ott bőséges a kegyelem. Tenger mélyére veti vétkeinket, és többé nem emlékezik rájuk (vö. Mik 7,18–19; Ézs 43,25).

Legyen életünk erőforrása az Isten kegyelme, szeretete!

Július 7.

„Én már azt gondoltam ijedtemben, hogy eltaszítottál magadtól. De te meghallgattad könyörgő szavamat, amikor hozzád kiáltottam segítségért.” (Zsolt 31,23)

„Egy vak koldus, Bartimeus, Timeus fia ült az út mellett. Amikor meghallotta, hogy a názáreti Jézus az, így kiáltott fel: Dávid Fia, Jézus, könyörülj rajtam! Többen is rászóltak, hogy hallgasson... Jézus megállt, és ezt mondta: Hívjátok ide!” (Mk 10,46–48a.49a)

Aki hallotta Isten hangját, kapcsolatban élt vele, annak számára nincs ijesztőbb gondolat, mint tőle elszakadni. A kevélység, a bűn éket ver az ember és Isten közé. Ez az egyik legfájdalmasabb mondata a Szentírásnak: „Ezután elment Kain az Úr színe elől, és letelepedett Nód földjén, Édentől keletre” (1Móz 4,16).

Sokan élnek ma – mily fájdalom – „Édentől keletre”. Templomban, gyülekezetben ülni vagy éppen szolgálni is lehet Édentől keletre állapotban. Mégis megtörténhet a csoda: az elhagyott, megvetett, lecserélt Isten jön utánunk, értünk!

Bartimeus nem azért gyógyult meg, mert hangosan kiáltott. Sokan kiáltoznak, böjtölnek, sírnak, mégsem történik velük semmi. A gyógyulás titka Jézus jelenléte. A Szabadító arra járt. Jerikóban, vagy ha tetszik, az Édentől keletre. Egész világunk az Édentől keletre van, messze az Úrtól.

Ő döntött a mennyekben rólunk. Kegyelmes döntést hozott. Ő keres, hívogat, alászáll az emberi élet mélységeibe. Isten akarata ma is ez: „...mennyei Atyátok sem akarja, hogy elveszen egy is e kicsinyek közül” (Mt 18,14).

Jézusom! Néha nagyon messze vagyok tőled. Nagyobbnak érzem ilyenkor bűneimet, hitetlenségemet kegyelmednél. Pedig hányszor olvastam igédben, hogy te nagyobb vagy a szívüknél. Nagyobb a távolságnál, a gonosznál, a lelki vakságnál. Köszönöm, hogy ma megint közel jöttél. Te még mindig nem adtad fel. Itt vagyok, Uram. Ámen.

Július 10.

„Nemzedékről nemzedékre dicsérik műveidet, hirdetik hatalmas tetteidet.” (Zsolt 154,4)
„Mert minden értetek van, hogy a kegyelem sokasodjék, és egyre többen adjanak hálát Isten dicsőségére.” (2Kor 4,15)

Az egyre gyorsabban átalakuló világban marad-e hely Istennek? A mi nemzedékünk lesz az utolsó, amely „hirdeti hatalmas tetteit”?

Érzékelhető a „múltat végképp eltörölni” (a házasság, a család, az egyház, a nemzet kérdésében) régi nóta szándéka. Vallástalan, materialista, fogyasztói, hedonista világot építenek (mint Babel, Szodoma, Gomora, Róma). A pusztítás látványos és hatásos.

Egy valamivel, illetve valakivel nem számolnak: az élő Istennel, akit nem lehet kiiktatni, aki nélkül a tagadók levegőt sem tudnának venni. Százával bezárhatnak, lerombolhatnak Nyugaton templomokat, átalakíthatják ezeket mecsetekké, bárökká, edzőtermekké; ezek csak a konstantini korszak kötelező egyházának anyagai. Krisztus egyháza nem téglapépület!

Jelentem, ma reggel is egy bolond világban – ahol naponta megfeszítik a Megváltót – él az Úr, terjed az evangélium, a világot behálózza a „láthatatlan” egyház. Minél nagyobb az üldözés, a lejáratás, az antikrisztusi őrjöngés, annál inkább „sokasodik a kegyelem”, mert „minden értetek van”. Soha nem lettek még ennyien keresztyénné a világban, mint a mai időkben; megállíthatatlan az ébredés. Egy különös adat: kínai nyomdákban évente hat-százmillió Bibliát nyomtatnak különböző országok megrendelésére.

Uram, ahol Lelked kiárad, ott élet támad!

Július 13.

„Törjetek föl új szántóföldet, mert ideje, hogy keressétek az Urat, míg majd eljön, és hullatja rátok az igazság esőjét.” (Hós 10,12b)

„Öltétek fel az új embert, aki Isten tetszése szerint valóságos igazságban és szentségben teremtetett.” (Ef 4,24)

„Ez így nem mehet tovább!” „Nem bírom!” „Nekem ez nem megy, lehetetlen!” „Belefáradtam az egészbe!” – Végre eljutottál ehhez a kegyelmi ponthoz. Ideje, hogy keresd az Istent, mert ő már régen keres téged. Új kezdés, új szakasz, új szántás előtt állsz. Új ember leszel, olyan, amilyennek ő megálmodott.

„Ami lehetetlen az embereknek, az Istennek lehetséges.” (Lk 18,27)

Július 14.

„Felhangzik még a vidám örvendezés hangja, a vőlegény és a menyasszony hangja és azoké, akik így énekelnek: Adjatok hálát a Seregek Urának, mert jó az Úr, mert örökké tart szeretete!” (Jer 33,11a–b)

„Jézus ezt mondta nekik: Vajon böjtölhet-e a násznép, amíg velük van a vőlegény? Addig, amíg velük van a vőlegény, nem böjtölhetnek.” (Mk 2,19)

Boldogságra, öröme teremtettünk. Hitéletünknek része a tiszta, csendes vagy éppen túl-áradó öröm. Ezt nem a dicsőítő zenekar hangereje, ritmusa okozza (ami lehet hiteles, de lehet buliszerű önmutogatás is), vagy valamilyen csoportlélektani manőver, ráhatás, hanem Isten közelsége, szeretetének, irgalmának átélése.

Ez a hazatérés, az otthonra találás öröme. A bűnbocsánat és szabadulás boldogsága. A semmivel össze nem téveszthető, tiszta, isteni szeretet megérkezése a sérült emberszívbe, amikor megszabadulunk a bűn kényszerétől, a halálfélelemtől és örök távlatok nyílnak meg előttünk.

Sok szerelmes párt láttam már. Fényképészként fotóztam őket valamikor, azután lel-készként találkoztam velük. Izraelben több esküvőt láttam szállodavendégként. Egy jó menyegzőnek, esküvőnek szinte mennyei jellege van.

Jézus jól érezte magát a kánai fiatalokkal: evett, ivott, körtáncot járt (ez nincs a szövegben, de a zsidó menyegző természetes velejárója), és különös meglepetés-ajándékot adott az egész társaságnak. A kijelentés, a Biblia több helyen hasonlítja szerelemhez, házassághoz Isten és az egyház kapcsolatát.

Bárki is vagy, aki ezeket a sorokat olvasod, tudd meg, hogy nem vagy egyedül, nem vagy megvetett, elhagyott árva, szingli, agglegény, özvegy. (Házasságban is lehet valaki magányos.) Van örök, szerető, hűséges párod, aki úgy szeretett, hogy belehalt ebbe a szerelembe, szeretetbe. Van helyed az öröm örök asztalánál. Kész a hófehér esküvői ruhád. A fehér ruha a megtisztult élet és az igaz cselekedetek szimbóluma.

A nászajándék az örök közösség azzal a Valakivel, akinél senki nem ismer és szeret jobban.

Július 15.

„Sokféle szándék van az ember szívében, de csak az Úr tervei valósulnak meg.” (Péld 19,21)

„Legyetek tehát bölcsek és józanok, hogy imádkozhassatok. Mindenekelőtt legyetek kitartóak az egymás iránti szeretetben...” (1Pt 4,7–8)

A „felülről való” bölcsességre, józanságra nagy szükségünk van (vö. Jak 3,13–18). Egy falu lett a világ, összeérnek a kultúrák, az információk, a hírek és a vírusok is. Ilyen vélemény-

dömpinget még nem tapasztalt az emberiség. Megemészteni sincs időnk az eseményeket, ügyeket, és már jönnek az újabbak.

Csendesedjünk el szívünkben. Ne engedjünk a kívülről érkező nyomásnak, manipulációnak. Nézzünk fel az Úrra, aki végső soron tud mindenről, kezében tartja a történelmet és majd ő lesz az, aki le is zárja.

„Mindenekelőtt legyetek kitartóak az egymás iránti szeretetben...” A keresztyén szeretet nem naiv, nyálas, mindent elfogadó. Az Isten szeretet. Ez az ő legszebb neve. Legyen ez a bibliai igazság az iránytű: Isten a bűnt elutasítja, de a bűnöst szereti.

Július 16.

„Ti szomjazók mind, jöjjetek vízért...!” (Ézs 55,1a)

Jézus mondja: „De aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik...” (Jn 4,14a)

Mire szomjazunk? Tiszta vízre, szóra, bizalomra, elfogadásra, igaz barátra, békére, életrendezésre, bűnbocsánatra, újjászületésre, értelmes, félelem nélküli életre. Örök találkozásra a Forrással, az Örökkévalóval és szeretteinkkel.

Mi az, amit kapunk és adunk ezek helyett? Fertőzött víz, szó; bizalmatlanság, békétlenség, félelem, reménytelenség. Devianciák, pótlékok: alkohol, nikotin, drog, gyógyszer, szerencsejáték, internet-, tévé- és más függőségek; gyerekekre (is) erőltetett szexizmus, a teremtési rend tagadása, istenpótlékok....

Ő nem ver át, és nem erőlteti, csupán felkínálja a „vizet”. Én is kaptam ebből negyvenkét éve. Nekem ízlik.

Július 17.

„Mert Istenetek, az Úr istenek Istene és uraknak Ura. Ő a nagy, erős és félelmetes Isten, aki nem személyválogató, és akit nem lehet megvesztegetni...” (5Móz 10,17)

„Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják Istent.” (Mt 5,8)

Isten nem egyenlő a természettel, az univerzummal, a lelkiismerettel, az „énünkkel”. Nem ábrázolható, definiálható, asztalra tehető; észérvekkel nem bizonyítható, még teológiai rendszerekbe se nyomható, hát még felekezetekbe, kegyességi irányzatokba.

Ő nem az egyház tulajdona, díszítőeleme. Ha az lenne, akkor már nem Isten lenne, hanem a mi „vallásunk”, gyártmányunk, hiányunk pótlása, a „gyávák menedéke”.

„...istenek Istene és uraknak Ura. Ő nagy, erős és félelmetes Isten...” (5Móz 10,17) Mert ő mindennél nagyobb.

Ő mégis megszólal, kijelenti magát. Ha nem is értjük meg őt teljességében, de szavaiból, cselekedeteiből megtudhatjuk mindazt, ami nekünk fontos, szükséges és elégséges.

Ő a teremtő, szent, tiszta, igaz, láthatatlan, szerető, megváltó, üdvözítő Isten. Aki képes arra, hogy tiszta szívet teremtsen bennünk, hogy mégis valahogyan érzékeljük, halljuk, megtapasztaljuk őt.

A szívnek számtalan betegsége lehet: érszűkület, infarktus, keménység (orvosi kifejezés), egyes részek elhalása. Néha csak a teljes csere segíthet. Isten szíved alkotója, ismerője és gyógyítója. Uram, tisztíts meg, gyógyíts meg vagy cseréld ki szívemet, hogy „lássalak”!

Július 22.

„Úgy van az Isten országa, mint amikor az ember magot vet a földbe, azután alszik és felkel, éjjel és nappal: a mag sarjad és nő, az ember pedig nem tudja, hogyan. Magától terem a föld...” (Mk 4,26b–28)

„De Isten, gazdag lévén irgalomban, az ő nagy szeretetéért, amellyel minket szeretett, hogy minket is, akik halottak voltunk a vétkek miatt, életre keltett Krisztussal együtt – kegyelemből van üdvösségetek! – és vele együtt feltámasztott, és a mennyei világba ültetett Krisztus Jézusban.” (Ef 2,4–6)

„Magától terem a föld...” – „Ez a magától: ez a Kegyelem.” (Reményik Sándor)

Két út van, az egyik: Én, én, én akarok, izzadok, kreálok vallást, „összeszedem magam”, jószággal, kegyes cselekedeteimmel ki akarom érdemelni Isten kegyét. Állandó nyugtalanság, kettősség, befejezetlenség, lelkiismeret-furdalás kísér. Szívem trónján az én ül. Nem nő gyorsabban a palánta, ha húzod. Abba inkább beleszakad.

A másik: ő, ő, ő, aki akart engem; megalkotott, szabadságot adott, utánam jön, keres, felsegít, „összeszed”, reményt ad.

„Isten országa bennetek van.” (Lk 17,21) Ennek az országnak, hatalomnak ereje van, ez az Élet, ebbe úgy lehet beleugrani, mint a Balaton bársonyos vizébe.

Szívem, személyiségem trónján ő ül. Ámen.

Július 23.

„Ti vagytok a tanúim – így szól az Úr...” (Ézs 43,10a)

„Menjete el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!” (Mk 16,15b)

Siklós József zsidó származású református lelkésszel lánya koporsójánál találkoztam először. Irénke németre tanított bennünket a teológián. Esküvője után néhány héttel hunyt el, huszonnyolc évesen. Sok százan álltunk a sírnál.

Egy szürke zakós férfi, kis Károli-Bibliával a kezében így szólt: „Erre a szolgálatra felkértünk egy lelkészt, aki nem tudott eljönni. Akkor azt éreztem, hogy Isten ujja rám mutat. Ha egész életemben hirdetem a feltámadás ígét mások koporsójánál, akkor tegyem meg

ezt a lányoménál is.” Később – szolgálatait látva és hallgatva – jobban megismertem a többek között iszákosok felé is áldott munkát végző Józsi bácsit.

Egy hosszú beszélgetés végén életre szóló tanácsot kaptam tőle: „Legyél olyan, mint a villanykályha, amely kapja az energiát és mindenkire egyformán sugározza a meleget.”

Nem tudtam, hogy verset írt erről. Néhány hónappal ezelőtt találtam rá, beszélgetésünk után negyven évvel.

Hideg van. Fázó emberek
jönnek és letelepsznek
a kályha köré.
Lopott pénzzel zsebében,
gyűlölettel szívében,
szeszek igézetében,
ajkán káromkodással,
gyötrő, parázna vággyal,
szívén kígyómarással,
jön sorba valamennyi,
kissé fölmelegedni.
Nem válogat a villanykályha:
el nem fogyó energiája
sugárzik dermedt tagjaikra.
Be van kapcsolva: ez a titka.
Fázik a világ.
Dolgod, hogy rajta segíts.
Az Isten: Szeretet.
Kapcsold rá hitedet.
Ne válogass; melegíts!
S legyen türelmed,
a fagy majd fölenged.

(Siklós József: Villanykályha)

Július 25.

**„Aki ragaszkodik az igazsághoz, az az életre jut, de aki a rosszat hajhássza, az a halálra.”
(Péld 11,19)**

„Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságra, mert ők megelégtetnek.” (Mt 5,6)

A napokban valaki megkérdezte, hogy mi motivált engem eddigi életemben. A meglepő kérdésre azt válaszoltam: a szabadság, a méltóság, az élet tisztelete és az igazság. Éheztem és szomjaztam ezekre. Boldoggá tett ezek megtalálása, mert megelégtetett.

Nyitott szívvel tanulmányoztam vallásokat, filozófiai rendszereket, közösségeket. Sok helyre személyesen is elmentem, hogy ne csak másodlagos források alapján tájékozódjak.

Így voltam muszlimoknál Algériában és Londonban, buddhistáknál, zsidó közösségekben, krisnahívóknál, mormonoknál, amishoknál, és persze a keresztyénség legkülönbözőbb irányzatainál, az egyszemélyes egyháztól kezdve, a Jehova tanúin át a Vatikánig. II. János Pállal is találkoztam.

Küzdelmek, harcok, bukások, győzelmek után most is úgy gondolom, hogy a jézusi szabadságnál, méltóságnál, igazságnál nincs több ezen a földön. Tiszta tanításánál, példájánál, a megváltás ajándékánál nem találtam jobbat. Ezzel nem nézek le, nem ítélek el senkit. A meggyőződéses embereknek nagy kísértése a gőg, az elitizmus. Engem is számtalanszor megkísértett.

A felismert, tiszta igazsághoz viszont ragaszkodni kell, mert ez az élet útja. Akkor is, ha mindenki abban hisz, amiben csak akar. Relativizálják, negligálják vagy tagadják az igazságot.

Sokfélék vagyunk, „tükör által homályosan látunk, töredékes az ismeretünk” (vö. 1Kor 13,12), de az alapvető értékekhez (Tíz igé, hegyi beszéd, János 3,16, szeretethimnusz) ragaszkodni kell, ezeket nem adhatjuk fel.

Július 27.

„Csak az Úr ad bölcsességet, szájából ismeret és értelem származik.” (Péld 2,6)

„Ha pedig valakinek nincsen bölcsessége, kérjen Istentől, aki készségesen és szemrehányás nélkül ad mindenkinek, és meg is kapja.” (Jak 1,5)

Faragatlan, de elgondolkodtató mondatot olvastam korábban egy posztban: „Jézus szeret téged, de attól te még hülye maradsz.”

Kétségtelen, hogy a betegnek az orvossal célszerű együttműködni. Lehet az a doktor a nagyszerű Zacher Gábor vagy Csókay András, de ha az illetőnek nincs betegségtudata, nem akar gyógyulni, az ügy esélytelen. Isten sem fog berángatni senkit a „rendelőjébe”.

Azt is el kell ismerni, hogy megtért hívőként is gondolunk, mondunk, teszünk számárságokat. Reggeli igéink nem az adottságainkról szólnak elsősorban, de tudjuk, hogy az igének és a Léleknek jelentős a formáló ereje ezen a téren is. Az isteni bölcsességet, értelmet, vezetést kérni, igényelni kell. Lehet valaki eszes, de lelkileg ostoba.

A mai káoszban, krízisben különösen is kérnünk kell ezt a bölcsességet, amely higgadt és Isten igéjén tájékozódik. A Szentlélek által megvilágosított józan értelemre van szükségünk.

„A bölcsesség kezdete az Úr félelme.” (Zsolt 111,10)

Július 28.

„Az Úr segített el bennünket egészen idáig!” (1Sám 7,12b)

„Mindenütt szorongatnak minket, de nem szorítanak be, kétségeskedünk, de nem esünk kétségbe...” (2Kor 4,8)

A legtöbb emberben ott a vágy a nyugalomra, békére, egy kiszámított, rendezett életre.

Mai igénkben Pál apostol kétségekről, szorongásokról ír. Mi a bajuk a keresztyéneknek? Lételemük a harc? Mártírsági komplexusuk van? Nyugodjanak már le! Bizonyára olyanok is vannak, akik még a pitypangba is belekötnék, de most nem erről van szó.

A Krisztusban hívők esendőségük ellenére átéltek egy metamorfózist, átalakulást; megízlelték az élő vizet, találkoztak a Forrással és nem hajlandók a szintet lejjebb engedni. A keresztyén tanúságtétel konfrontálódik a környezettel: fény – sötétség; igazság – hazugság; szabadság – szabadosság; törvény – törvénytelenység; egy igaz élő Isten – bálványok; megtérés – a bűn igazolása; az élet kultúrája – a halál kultúrája. Ezért vívja ki sokak elutasítását, haragját az üzenet, a tartalom, a fény, a kovász, a só és a világosság, Krisztus. Őt követjük, róla szól a dal. Részesülünk szenvedéseiben, de a semmihez sem hasonlítható örök örömben is.

Bővebb szakasz az idézett újszövetségi igével:

„Isten ugyanis, aki ezt mondta: »Sötétségből világosság ragyogjon fel«, ő gyújtott világosságot szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán. Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy ezt a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk, és ne magunknak: Mindenütt szorongatnak minket, de nem szorítanak be, kétségeskedünk, de nem esünk kétségbe; üldözöttek vagyunk, de nem elhagyottak; letipornak, de el nem veszünk; Jézus halálát mindenkor testünkben hordozzuk, hogy Jézus élete is láthatóvá legyen testünkben. Mert életünk folyamán szüntelen a halál révén állunk Jézusért, hogy Jézus élete is láthatóvá legyen halandó testünkben. Azért a halál bennünk végzi munkáját, az élet pedig bennetek. Mivel pedig a hitnek ugyanaz a Lelke van bennünk, ahogyan meg van írva: »Hittem, azért szóltam«, mi is hiszünk, és azért szólunk.” (2Kor 4,6–13)

Július 29.

„Meztelenül jöttem ki anyám méhéből, meztelenül is megyek el.” (Jób 2,21b)

„Mert semmit sem hoztunk a világba, nem is vihetünk ki semmit belőle. De ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele.” (1Tim 6,7–8)

Amikor az ember kap egy lesújtó diagnózist, megrémül: „Doktor úr, mennyi van még hátra?” Sok esetben elhangzik a válasz: öt év, néhány hónap vagy hét.

„Rendelkezz házadról, mert meghalsz...” (Ézs 38,1), mondta a próféta valamikor Ezékiás királynak. Az uralkodó megrémült, sírva könyörgött, hogy maradjon. Kapott még néhány évet.

Testvéreim, nem ebben a tudatban kellene élni mégis minden napunkat? Rendezd el a házat, az életedet, a cuccaidat, mert az idő itt véges. Nem a halálfélelemre gondolok, hanem a normális, hívő, aktív életre. Rendezem életemet Istennel, emberrel, a tárgyaimmal, és kihasználom az időmet az emberséges életre.

Tegnap készítettem interjút egy nyolcvanöt éves lelkésszel (ma is prédikál), aki arra a kérdésre, hogy fél-e a haláltól, és hogyan készül rá, így felelt: „Egész életemet abban a tudatban, hitben éltem, hogy egyszer el kell menni. Készülök az örökkévalóságra. Ezért nem okozott különösebb félelmet a karanténos idő sem.”

A készülés nem a félelemről szól, nem arról, hogy évente újabb végrendeletet írok, hanem a felszabadult, józan, tevékeny életéről, szolgálatról. Tudom, hogy minden perc ajándék, kegyelem.

Semmit nem viszünk magunkkal; a Bibliát, az ékszeret, az államkötvényt, még az okostelefont sem, de a szívünkben élő teljességet, Isten szeretetét igen. Vagyis inkább ő visz minket.

Július 30.

„Csend legyen az én Uram, az Úr előtt! Mert közel van az Úr napja...” (Zof 1,7a)

„Akinek van füle a hallásra, hallja!” (Mk 4,9)

Előbb vagy utóbb minden és mindenki elcsendesül. Elvis, Michael Jackson, Pavarotti sem énekel már. Színészek, prédikátorok, politikusok elnémulnak, és azok is, akik a világ urainak tartják magukat, az istenkedők.

Milyen nagy ajándék és lehetőség, hogy ma még megnyithatom belső hallásomat, „fületem”, elcsendesedhetek, hogy halljam az örök evangéliumot, a tiszta, hiteles, életadó isteni szót:

„Legyen világosság!” (1Móz 1,3)

„Ne félj, mert megváltottalak...” (Ézs 43,1)

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok...” (Mt 11,28)

„Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen.” (Jn 14,27)

„Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből.” (Jn 10,28)

Július 31.

„Hazug hírt ne terjessz!” (2Móz 23,1a)

„Igyekezz kipróbált emberként megállni Isten előtt, mint aki nem vall szégyent a munkájával, hanem helyesen fejtegeti az igazság igéjét.” (2Tim 2,15)

Van némi bukéja az interneten ennek a mondatnak: Hazug hírt ne terjessz! A világháló, a pozitívumok mellett, tele van hazugsággal, gyűlölettel, veszekedéssel, manipulációval, szennnyel. Ezt nem a rendszer vagy Zuckerberg találta ki, az emberek hozták ide.

A mai felszólítás telitalálat. Sokakból ömlik a panasz, rágalmazás, egyoldalú fröcsögés. Ez árt a terjesztőnek és a környezetének.

A mérges ember mérgezi magát és másokat. Az ilyennel nem tudnak olyan jó hírt közölni, amelyre ne negatívan reagálna. A „normális” típusnak nem tudnak olyan rosszat mondani, hogy valami jó ne jutna mégis az eszébe.

Felfedezhető az ördögi és az isteni indulat ezekben viselkedésekben. Mindnyáján sárosak vagyunk valamelyest ebben a témában. Van mit megbánni. Isten az idegrendszerünket, agyunkat, hangszálainkat, tüdönket, nyelvünket nem a mocskolódásra szánta.

Uram, tisztítsd meg indulataimat, szívemet, hogy hagyjam abba a diabolikus, romboló stílust, inkább legyek „kipróbált” ember előtted. Lényemet hadd használjam az igazság és a szeretet képviselőjére. Ámen!

Augusztus 1.

„Eljött az ideje, hogy összegyűjtsem a különböző nyelvű népeket. Jöjjenek és lássák dicsőségemet!” (Ézs 66,18b–c)

„Nincs különbség zsidók és görögök között, mert mindenkinek ugyanaz az Ura, és ő bőkezű mindazokhoz, akik segítségül hívják őt...” (Róm 10,12)

„Az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakjon az egész föld színén...” (ApCsel 17,26) – A gonosz erők rombolása talán leginkább a népek, nemzetek között figyelhető meg. Az 1994-es ruandai népirtásban száz nap alatt egymillió (!) ember vesztette életét, leginkább a lakosság köréből.

Elég egy ördögi csel, bűzbomba, és a lobbicsoportok, fegyvergyártók és más erők összeugrasztanak népeket. Azok pedig ugranak. Számtalan mai példát is látunk erre.

Kultúrák között nagy különbségek lehetnek, nem minden csoportot lehet egymáshoz erőltetni a nagy integráció, a népek, a „világ proletárjainak egyesülése” jegyében. Ez így egy ellen-paradicsomi állapot, vagyis pokol. Amikor Isten hív, gyűjt, Lélek által egy testté szerkeszti az embereket, az valami csoda.

Sok tapasztalatom közül egy: 1991-ben Szöulban részt vettem egy keresztyén ifjúsági világtalálkozón. Egy héten át voltunk együtt száztíz országból, számtalan felekezetből,

több mint ezren. Az úrvacsorás záróistentiszteleten együtt dicsőítettük mindannyiunk Atyját, egymás kezét fogva énekeltük például ezt a világhírű dalt (angol címe: *We shall overcome*):

Megérjük még,
megérjük, hidd el,
mind megérjük még,
hidd el, megérjük egyszer.

Tiszta szívemből,
mélyen hiszem,
eljön a nap, hidd el,
együtt kéz a kézben,
együtt kéz a kézben,
együtt kéz a kézben leszünk.

Tiszta szívemből,
mélyen hiszem,
felvirrad a nap, hidd el,
békében élünk majd,
békében élünk majd,
békében élünk majd egyszer.

Tiszta szívemből,
mélyen hiszem,
felragyog a nap, hidd el!
Így lesz a széles földön,
így lesz a széles földön,
így lesz a széles földön egyszer.

Tiszta szívemből,
mélyen hiszem,
eljön az a nap egyszer.
Nem félünk már,
nem félünk már,
nem félünk már semmitől.

Tiszta szívemből,
mélyen hiszem,
feljön az a nap még,
megérjük, hidd el,
mind megérjük még,
hidd el, megérjük egyszer.

Tiszta szívemből,
mélyen hiszem,
megérjük a napot, hidd el!

Akkor, ott az alkalom közben írogattam megindultan ezeket a sorokat:

Emberek,
megálmodott szépségek,
drága teremtmények,
Isten áldottai,
ugye lebontjuk Babilont?!
Megfogjuk egymás kezét,
mert megérintett a Szeretet.
Jöjjetek, egyesüljön a szívünk,
tagadjuk meg a diaboloszt.
Szóljon az ének,
az egységes-gyönyörűséges.
Nyújtsd a kezéd,
tedd Jézus megsebzett kezébe.
Ott találkozunk.
Nézd, hogy szétfeszült a karja!
Te is elférsz ott.
Nézd, hogy szeret ő!
Ugye elférünk nála?
Hallod a dalt?
„Győzni fogunk,
békében élünk,
nem félünk majd,
kéz a kézben megyünk.”
Oldódjon a szívünk!
Ugye meglátjuk egymásban az embert?
Ugye elhagyjuk a jelzőket?
Érezd Isten fájdalmát a szívedben.
Hogy bírod ki?!
Összetört szívének mi vagyunk
a darabjai.
Jöjjetek, egyesüljünk!
Jövel, Uram, Jézus!

Augusztus 3.

„[Az Úr] az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.” (Péld 3,34)

„Semmit ne tegyetek önzésből, se hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbnek tartások egymást magatoknál...” (Fil 2,3)

Ha az Úr csak az alázatosoknak adna kegyelmet, mindnyájan mennénk a „levesbe”. Én is, te is, hidd el, testvérem.

Az Ószövetségben, a törvénykönyvben gyakran olvashatunk hasonló ígéket: Isten a jókat jutalmazza, a gonoszokat bünteti... Lényegében ez lenne az igazságos, de a valóság ennél összetettebb. Elég csak Jóbra utalni.

Ki az, aki alázatosnak, jónak, tökéletesnek születik? Senki. Ki az, aki saját erejéből alázatos, jó és tökéletes lesz? Senki. Ha Isten alkalmazná a törvényt, ki állhatna meg előtte? Senki.

Jézusban kiáradt Isten jósága, kegyelme, irgalma, drága Lelke erre az öntörvényű, öngyilkos, elveszett világra. Ez olyan, mint a napfény, az eső, a gyümölcsérlelő meleg. Ennek hatására a kőszívűből érző szívű fiú lesz, a gazember maffiafőnökéből misszionárius, az abortuszt tömegesen végző orvostól életvédő; az egoista, vérszívó lényből fogyasztható, illatos, kovászos, tápláló kenyér lesz Isten asztalán. Ez a kegyelem ereje.

Egy irodalmi példa: Victor Hugo *A nyomorultak* című regényében a pap és Jean Valjean története.

Augusztus 4.

„Áldom az Urat a gyülekezetben.” (Zsolt 26,12)

„Mi következik mindezekből, testvéreim? Amikor összejöttök, kinek-kinek van zsol-tára, tanítása, kinyilatkoztatása, nyelveken szólása, magyarázata: minden épületeket szolgálja!” (1Kor 14,26)

A gyülekezet, ha jól működik, a világ legjobb közössége. Nem tökéletes, már azért sem, mert én is tagja vagyok.

A gyülekezet holisztikus, teljességre törekvő, a testi-lelki-szellemi szükségletek és igények kiegyenlítésének helye Isten ígéje szerint. Titka a jelenlevő Isten, aki vonz, beszél, gyógyít, átölel, megítél, feladatot, küldetést ad minden tagnak, aki az egész közösséget átmelegíti, megszenteli, működteti. A gyülekezet Isten családja.

Jézustól mindent meg lehet tanulni a közösségépítésről is. Ő terepen volt, természetesen viselkedett, érthető, közvetlen stílusban beszélt az emberekkel, Isten szeretete, szentsége, ígéje áradt ki belőle. Mindenkinek azt adta, amire szüksége volt, hogy Istennel találkozzon, és így előbbre jusson az élete.

Sok gyülekezetet megismertem. Bőven vannak olyan közösségek, amelyek ezekre törek-szenek, ahová jó belépni, ahová vágyódik az ember. A nehézségek akkor jelentkeznek, amikor túlzott hangsúly kerül egyes motívumokra, és más fontos szempontok elhalvá-nyulnak vagy hiányoznak.

A kísértések közül néhány:

– Némelyek azt hirdetik és hiszik, hogy a vasárnapi egyórás programon való részvétel gyakorló keresztyénséget jelent. Fontos ugyan, de az istentisztelet olyan, mint az autónak a tankolás. Az autó nem a tankolásért van, hanem hogy hordozzon másokat. Jézus a világ útjait járja, követni kell.

– Túl nagy hangsúly van a lelkészen anélkül, hogy minden tag kapna feladatot.

– Az érdeklődők számára túlságosan is elvont, érthetetlen, „vallásos” a közeg.

– Túlságosan törvényeskedő a légkör, vagy túl „laza”.

– A felekezeti specialitásokat „nyomják” állandóan.

– Rögzített padokban mindenki előre néz, és nem alakul ki közösség.

– Túl sok az érzelem, a hangerő, a pszichés ráhatás, vagy túl racionális, kimért, dogma-tikus a hitélet.

Augusztus 5.

„A jószágos Úr bocsássa meg ezt min-denkinek, aki kész volt arra, hogy az Úristenhez... folyamodjék.” (2Krón 30,18b–19)

„Élt ott egy Zákeus nevű gazdag ember, aki fővámszedő volt. Szeret-te volna látni, hogy ki az a Jézus...” (Lk 19,2–3)

Egyetlen esélyünk a határokat, szabá-lyokat átlépő Isten. Neki van erre szí-ve, szeretete, szabadsága.

Mindkét igénk emberi aktivitásról szól, látszólag. Erről elég sok prédiká-tor szeret beszélni: Kész vagy megtér-ni? Bánod bűneid? Akarsz üdvözülni? Zákeus, nem hiányzik neked Isten, a békesség? Ismered az Úrjézust? És így tovább. Ez nem misszió, hanem agresszió, kegyesen csomagolva.

Emberek, ha nincs nap, nincs főtt kukorica vagy dinnye az asztalon. Nem a magok „tértek meg”, határozták el magukat, „adták át életüket”. Ilyen nincs. Ilyen csak az erőlködő, zárt rendszerű közösségekben van.

Isten szava megérkezik Ezékiás király szívébe, és ennek hatására megtisztítja a templomot a bálványoktól. Azokat is hívta és elfogadta, akik nem voltak erre még készek az akkori szabályok, törvények szerint. Isten jelenléte, élő igéje vágyat ébresztett a szívükben.

Zákeusnak esze ágában sem volt megtérni. Lehet, hogy gazdagsága ellenére nyugtalan volt, vagy érdekelte a híres gyógyító, aki éppen az ő városába jött. Fel is mászott egy fügefára, hogy jobban lásson. Ennyi.

Jézus szíve, szeme viszont megtalálta azt az embert, akit a legjobban utáltak, mert „görény” volt. Jézus ezekért a „görényekért”, „gyökerekért” jött. Tehát nekem is van esélyem. Ebben az esetben is botrányos a határátlépés Jézus részéről: bűnös emberhez ment be vacsorázni.

Mindenki zúgolódott. Senki nem értette ezt a húzást. Az isteni szerelmet, szeretetet, irgalmat nem is lehet megérteni, felfogni, csak elfogadni, imádni és ebből élni. Isten jósága indít megtérésre.

A fotó Izraelben készült egy fügefánál.

Augusztus 6.

„Nem vétkeink szerint bánik velünk, nem bűneink szerint fizet nekünk.” (Zsolt 103,10)

„Mi abban hiszünk, hogy az Úr Jézus kegyelme által üdvözülünk.” (ApCsel 15,11a)

Lehet, hogy némelyek unják a bűn témát. „Az egyház tényleg csak erről tud beszélni? És egyáltalán kinek mi köze ahhoz, hogyan élék? Ez az én életem, az én testem, az én időm.”

Először is, Isten és egyháza messze nem mindig a bűnről beszél. Akik ezt teszik, maguk is bűnben, törvénycsapdában vannak. Isten a szabadságról, méltóságról, tisztaságról, boldogságról, közösségről, örök, teljes életről, az ő országáról beszél.

Jézus is ezt tette. Legtöbb példázata, beszéde, cselekedete ennek a teremtettségben kapott és a mai napig hiányzó közösségnek a megtalálásáról szól. A bűn (céltevesztés, egoizmus, az élet törvényének megszegése) azért kerül szóba, mert ez az akadály a találkozásnak, a boldogságnak, a hazatérésnek. Ezért ment a keresztre, hogy átvegye fájdalmainkat, bűnünket és azok büntetését, az átkot; hogy ne legyen elérhetetlen az ő országa.

A bűnöző lator ott az agónia közben kapja meg örökre ezt az ajándékot. Az Írásban nem olvasom, hogy az exit előtt még Jézus megkeresztelte, hittanórákat tartott volna neki; és befizette volna helyette az elmaradt egyházfenntartói járulékat... Elég volt a belépéshez Jézus helyettes áldozata, szavai, viselkedése, amely elkapta a fickó szívét (és a kivégzést vezető katonáét is!), és bűnvallásra készítette.

És elhangzott az a mondat, amely nélkül senki ne lépjen ki ebből a tér-idő-anyag világból, amely minden megtérőnek szól: „...Még ma velem leszel a paradicsomban!” (Lk 23,43).

Augusztus 11.

„De az igazak örülnek, vigadnak, Isten színe előtt vígan örvendeznek.” (Zsolt 68,4)
„Örüljetek az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljetek!” (Fil 4,4)

Drága nagymamám leányként átélte az első világháborút, a románok Békéscsabára való bevonulását, Trianont, a gazdasági világválságot, amiben ők is tönkrementek. Kilakoltatták őket a nagyapám által épített házból.

Egy pünkösdi család fogadta be őket több gyerekekkel a hátsó kamrába. Két kicsi babája meghalt, a második háborúban egy fia is. Három fia betegség miatt halt meg negyvenes éveiben, de gyerekei közül többen megérték a nyolcvan évet. Nagytata, a férje, aki csendes kommunista volt, halálos ágyán tért meg.

Nagymama szeretett minket, derűs, vidám és boldog volt, imádkozott értünk. Forrón szeretete Megváltóját, ima közben könnyezett, ha vele beszélt, szelíden és kitartóan tett bizonyosságot a hitről, ha nála voltunk, nem maradt el, hogy ígét húzzunk egy kosárkából.

Ismerte Istent, és ez volt az öröme, ami kisugárzott a környezetére. Áldom Istent a nagymamámért!

Augusztus 12.

„Nézz nyitott szemmel a te szolgádnak és népednek, Izraelnek a könyörgésére; hallgasd meg őket, valahányszor hozzád kiáltanak!” (1Kir 8,52)
„Ha valamit kértek tőlem az én nevemben, megteszem.” (Jn 14,14)

Isten hall minden imát, de nem teljesít minden kérést, kívánságot. A Lélek általi imádságban összehangolódunk, egy hullámhosszra kerülünk. Nem a kérés a fontos, hanem a megtisztulás.

A megtisztult szívnek esélye van arra, hogy megértse Isten akaratát. „Tiszta szívet teremts bennem, Istenem!...” (Zsolt 51,12)

Augusztus 14.

„Nincs senkim rajtad kívül a mennyben, a földön sem gyönyörködöm másban.”
(Zsolt 73,25)

„Jézus ekkor megkérdezte a tizenkettőtől: Vajon ti is el akartok menni? Simon Péter így felelt: Uram, kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad. És mi hisszük és tudjuk, hogy te vagy az Istennek Szentje.” (Jn 6,67–69)

Örök, teljes, egészséges, isteni és egyben emberi, amit Jézusban kapott az emberiség. A válás, az egyházak, a felekezetek kissé (vagy nagyon) elhomályosították a lényegét. A biblia-kritika egy része kikezdte Jézus személyét és a megváltás evangéliumát is.

Jézus személye, tanítása, váltságműve és jelenléte a mai világban is ragyog, életeket változtat meg, lelki halottakat támaszt fel.

Mert ő az út, az igazság, az élet, a kenyér, a kapu, a jó Pásztor, a világosság, a szeretet, a bűnösök Barátja, a Szabadító, a Megváltó, az Üdvözítő, a forrás, a feltámadás és az élet, Isten Fia, Emberfia, hajnalcsillag, testté lett ige, a kezdet és a vég, Istennek Szentje.

Augusztus 17.

„Hadd tartsunk veletek, mert hallottuk, hogy veletek van az Isten!” (Zak 8,23b)

„Mindennap állhatatosan, egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban, és amikor házanként megtörték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel részesültek az ételben; dicsérték Istent, és kedvelte őket az egész nép.” (ApCsel 2,46–47a)

Ne idealizáljuk az őskeresztény gyülekezeteket. Elég hamar megszakadt a kapcsolatuk a templomi zsidósággal. Ez komoly törés volt, amely napjainkig is kihat.

Más területeken sem lehetett érvényesíteni az első idők minden szép és jó gyakorlatát, például a vagyonszövetséget. Az első gyülekezeteket is esendő emberek alkották. Volt vita, pártoskodás, más nehézség. Pál levelei és az egyháztörténet részben erről tanúskodnak.

Ugyanakkor valamitől vagy inkább valakitől nagyon működtek. A lényeg volt a középpontban: Isten semmivel nem pótolható jelenléte, az élő ige, amely elérte a szíveket, életeket változtatott meg. Nem előadásokat tartottak, hanem hirdették és éltek a megtérést, újjászületést, a megszentelődést. Teremték a Lélek gyümölcsét (vö. Gal 5,20), és kegyelmi ajándékokkal építették a közösséget. Nem a világ volt rájuk hatással, hanem ők a világra. Több hasonló közösségnek is részese lehettem életem során.

Nem kell sóhajtozni, keseregni. Él az Úr, és ma is él az egyház. Az más kérdés, hogy folyamatos karbantartásra szorul, szó szerint és áttételesen is.

Augusztus 18.

„Mert jó az Úr, örökké tart szeretete, és hűsége nemzedékről nemzedékre.” (Zsolt 100,5)
„De amikor megjelent a mi üdvözítő Istenünk jósága és a emberszeretete, nem az általunk véghezvitt igaz cselekedetekért, hanem az ő irgalmából üdvözített minket...” (Tit 3,4–5)

Minden vágy, hiányérzet, szomjúság, feszültség, keresés, botlás, bűn azt jelzi, arról tanúskodik, hogy van teljesség, tökéletesség, örökkévalóság. Jézus mondja: „Ti azért legyetek tökéletesek...!” (Mt 5,48) Pál vágya pedig: „...minden embert tökéletessé tegyünk a Krisztusban” (Kol 1,28).

Az ember alapvetően szellemi lény. Szellemünk, személyiségünk vágyódik az „elveszített paradicsom” után, ahogy ama tékozló az otthon, a befogadás, a szeretet, a teljesség után.

Nem a vágy hozza létre azt otthont, nem a fájdalmas, tudatmódosult állapot teremt fényes, lebegő „mennyországot”, hanem az otthon vonzása, Isten országa kelti fel a vágyódást.

Hát, akkor mire vársz még?

Augusztus 19.

„Nézd, ez a nép mégiscsak a te néped!” (2Móz 33,13b)
Pál írja: „Erre hívott el titeket [Isten] a mi evangéliumunk által, hogy így részesüljete a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőségében.” (2Thessz 2,14)

Újra és újra megismétlődik az ember tragédiája és az ember megmentése. Istennek terve van népével és mindenről gondoskodik: vezetőt ad, aki érti szavát, akaratát, kihozza őket a rabszolgaságból, az élet törvényét maga vési a kőtáblába...

Közben a pap közreműködésével a nép bálványszobrot készít, és önkívületi állapotban imádják azt. Megvetik Istent, a törvényt és Mózeset. Ez ma is így van.

Igénk Mózes drámai közbenjáró imájából való: „...ez a nép mégiscsak a te néped!”

Jézus mint „mennyei főpap” közbenjár értünk. Ő nem esendő, mint Mózes. Az ő áldozata tökéletes. Ragadd meg a kegyelmet, az evangéliumot, és élj annak erejéből!

Augusztus 21.

„Egészen kimerülsz a tervezgetésben.” (Ézs 47,13a)
„Odamentek a tanítványok Jézushoz, és megkérdezték tőle: Ki a nagyobb a mennyek országában? Ő odahívott egy kisgyermeket, közéjük állította, és ezt mondta: Bizony mondom nektek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, nem mentek be a mennyek országába.” (Mt 18,1–3)

Sokan feszültek, fáradtak, kimerültek, bizonytalanok. Energiát vesz el a megélhetésért való küzdelem, a világban tapasztalható krízis, a fénysebességű korszakváltás bizonytalansága, az évezredes rend felbomlása.

Mai üzenet: *Nyugi!* Salom, békesség, van még Isten az égben, van Istenünk a földön és a szívben.

Gyermekké kell lennünk újra, visszatérni a teremtettségi állapotba. Gondok, ügyek, feladatok mellett megtanulni újra játszani, csodálkozni, vágyakozni, nevetni, hinni, szeretni. A hazatért fiú és az apa énekel, táncol (vö. Lk 15,25), mert helyére került egy kifcamodott, tékozló, elveszett, kimerült élet.

A GPS szokta mondani: „Az első kereszteződésnél fordulj vissza! Újratervezés.”

Augusztus 24.

„Asztalt terítesz nekem ellenségeim szeme láttára. Megkened fejemet olajjal, csordultig van poharam.” (Zsolt 23,5)

Az olaj a Szentlélek jelképe. A Lélek állandó jelenlétére van szükségünk: Lélek-jelenlétre. Hallgassunk igét, járjunk gyülekezetbe. Ez is fontos, de nem elég.

Fertőzött, ellenséges, veszélyes helyzetekben is velünk van az Örökkévaló. Kevesebb ne elégedjünk meg! Földi „pusztai vándorlásunkat” így járhatjuk végig.

Augusztus 25.

„Örömet szerzett szívemnek az Úr...” (1Sám 2,1a)

„Mária pedig ezt mondta: Magasztalja lelkem az Urat, és ujjong az én lelkem megtartó Istenemben, mert rátekintett szolgálóleányának megalázott voltára...” (Lk 1,46–48a)

Mária ugyanolyan volt, mint bárki más. Ő is csak azért lett ismert, mert Isten rátekintett, megszólította, kegyelmébe fogadta, meggyőzte, Szentlelke szállt rá, „beárnyékolta”. Példa abban, hogy csendes, alázatos, engedelmes volt. Engedte, hogy a tizenkét éves Jézus is tanítsa, és ha tehette, fizikailag is követte néhányszor.

Egy alkalommal haza akarta vinni Jézust, mert azt gondolta, nincs rendben mentálishan. A reagálást nem lehetett könnyű hallani: „Az én anyám és az én testvéreim azok, akik Isten igéjét hallgatják, és megtartják” (Lk 8,21).

A kánai menyegzőn Mária jelezte Jézusnak, hogy elfogyott a bor. Ezt ő enélkül is tudta. „Vajon énrám tartozik ez, vagy terád, asszony?” – kérdezett vissza Jézus (Jn 2,4). Agóniája közben Jánosra bízta anyját, mert az özvegyek különösen is kiszolgáltatottak voltak.

Az elvehetetlen hitről Máriát is a feltámadás és a Lélek kitöltése győzte meg. Ő is megváltásra szorult. Ezért példánk, „testvérünk” Mária, tiszteljük és szeretjük, de a bibliai kijelentésen túl nem mehetünk.

A fentiek jelzik ma is sokaknak, hogy van irgalom, új kezdet; az ige bennem is megfogható, Jézus és a megváltás az enyém is lehet. Ezért lehet örülni és ujjongani.

Augusztus 29.

„Abban az időben Ezékiás halálosan megbetegedett. De imádkozott az Úrhoz, aki szólt hozzá, sőt csodát tett vele, Ezékiás azonban nem volt hálás az iránta tanúsított jótéteményért, mert felfuvalkodott...” (2Krón 32,24–25)

„Egyikük pedig, amikor látta, hogy meggyógyult, visszatért, és fennhangon dicsőítette Istent. Arcra borult Jézus lábánál, és hálát adott neki.” (Lk 17,15–16a)

Nem mindentudó okostojásként szólok a gyógyulás témájához. Elég nagy a zavar ezen a területen. Csak néhány gondolatomat összegzem.

- Bárki megbetegedhet, világnézettől függetlenül.
- Sokan már betegen születnek.
- A betegség nem Isten ötlete, hanem a bűneset, az eredendő bűn egyik következménye.
- A gonosz, az embergyűlölő szellemi erő elemében van ezen a területen.
- Nem minden betegség van direkt a gonosztól (vírusfertőzés, öröklődés stb.).
- Isten jelként meggyógyított embereket közvetlenül vagy prófétákon, apostolokon és másokon keresztül. Ez ma is megtörténhet. Jézus sokakat meggyógyított messiási jelként, de nem mindenkit. Három halottat is feltámasztott.
- Az Isten által megszabadult, rendezett hívő élet következménye sok esetben a gyógyulás. Ha egy alkoholista megtér, megszabadul, azt azonnal megérzi a mája, egész teste, azután persze a pénztárcája és a családja is.
- Léteznek pszichoszomatikus betegségek, ezek okozói lehetnek sérülések, bántások, stressz, félelmek, rendezetlen bűnök, lelkiismeretfurdalás.
- Ezért kell holisztikusan, test-lélek-szellem figyelembevételével diagnosztizálni, gyógyítani és rehabilitálni.
- Ha valaki nem gyógyul meg imák ellenére sem, az nem a hit hiányát bizonyítja. Persze az sem zárható ki.
- Tévednek, sőt bünt követnek el azok, akik azt hirdetik, hogy az újjászületett hívő nem lehet beteg. Ézsaiás 53. fejezete alapján azt tanítják, hogy „sebeiben van a gyógyulás”, és ez azt jelenti, hogy ma, most, hit által minden betegségből meg lehet gyógyulni. Ez így nem igaz. Isten bármit megtehet, de a legtöbb esetben ez nem így történik. Részleges gyógyulást átélhetek, de a teljes gyógyulás az örök dicsőségben lesz.
- Tévednek azok, akik azt tanítják, hogy a hívőket nem érheti baj: földrengés, tűz, víz, vírus, üldözés, nyomorúság, háború. A hívők is részesülnek a bukott világ sorsában.
- Átéldhetünk különleges védettséget, csodákat, de ezek nem automatikusak. Ezekkel Istennek célja lehet.

– Az evangéliumi, ébredést átélő keresztyének között ma is sok csoda tapasztalható, de még több szenvedés, üldözés, nyomorúság.

– Sokaknak csak a gyógyulás kell Istentől, de nem térnek meg, nem dicsőítik őt. Ezért bármikor vallást, világnézetet váltanak.

– A manapság burjánzó egészségkultusz mögött gyógyszerlobbi is működik. Tele van a média is a reklámokkal. A másik ok az egocentrikus, individualista, hedonista szemlélet: csak én legyek jól, a többi le van ejtve.

– „Az Úr a te gyógyítód.” (vö. 2Móz 15,26) A legnagyobb „betegség” a bűn, az elszakadás a Centrumtól, a Forrástól.

A gyógyulás megtéréssel, újjászületéssel kezdődik: nagypéntek, húsvét, pünkösöd nyomán. Meghalni a bűnnek, feltámadni Istennek és betelni a mennyei tűzzel, a Szentlélekkel. Ámen.

Szeptember 2.

„Dicsérje őt a nap és a hold, dicsérje minden fényes csillag! ...Mert ő parancsolt, és azok létrejöttek...” (Zsolt 148,3.5.)

„Méltó vagy, Urunk és Istenünk, hogy tiéd legyen a dicsőség, a tisztesség és a hatalom, mert te teremtettél mindent, és minden a te akaratodból lett és teremtetett.” (Jel 4,11)

A tudomány iránti tisztelem mellett úgy érzékelem, hogy a kezdet értelmezése tekintetében teljes a bizonytalanság. Feltevések, hipotézisek (például ősrobbanás) bőséggel vannak, de arra nem kaptam magyarázatot, hogy az energia és a szellem honnan van.

A tudat, önértelmezés, érzelem, szeretet nem lehet a hideg, élettelen anyag terméke. Istenhez mégsem logikai tételekkel lehet eljutni, hanem úgy, ha meghallom hangját, átélem szeretetét.

„A napok, bolygók, üstökösök csodálatos rendszerei csak egy mindentudó és mindenható Lény tervei és útmutatásai alapján jöhettek létre. ... Ez mindörökre a legnagyobb felismerésem.” (Newton)

Szeptember 3.

„Aki aggódik szívében, az levertté lesz, a jó szó viszont felvidítja.” (Péld 12,25)

„Viszont legyetek egymáshoz jóságosak, irgalmasak, bocsáttatok meg egymásnak, ahogyan Isten is megbocsátott nektek Krisztusban.” (Ef 4,32)

„Az vagy, amire nézel” – hallottuk valamikor Gyökössy Bandi bácsitól. Ha a sötétre nézel: sötétté válsz, ha a fényre nézel: fénné válsz.

Nem mindegy, mit engedünk be a szemünkön, fülünkön, szánkban, bőrünkön keresztül testünkbe, személyiségünkbe. A rossz levegő, étel, szó, indulat kifejti a maga hatását. Lassan már elviselhetetlen az a gyűlölet, ahogy egymásnak feszülnek hazánkban is a poli-

तिकai erők, bevonva az emberek jó részét mindezekbe; megrontva, megterhelve családok, közösségek életét. Ha egyáltalán eljutunk a következő országgyűlési választásokig, ez csak fokozódni fog. Ha így haladunk, vér fog folyni.

A hívő embernek is van véleménye, látása az országról, történelmünkről, a politikáról. Joga, lehetősége és felelőssége imádkozni és cselekedni saját környezetéért.

A mai igék alapján is javaslom, hogy türtőztessük magunkat! Hívők és hinni nem tudók, csillapodjunk le egy kissé. Számítalan gonddal küzdő világunkban ne egymás torkát szorongassuk.

Lehet más véleményem, de azt képviseljem emberhez méltóan. Mindezeket fontolják meg a felekezetek, kegyességi, lelkeségi irányzatok is. Itt most kérlek, olvasd el újra a két igét. Szeretettel.

Szeptember 7.

„Szemedet rajta tartod az emberek minden útján...” (Jer 32,19b)

„Az élő Istenben reménykedünk, aki üdvözítője minden embernek, de leginkább a hívőknek.” (1Tim 4,10)

Isten számontartja életünket fogantatásunk pillanatától a kilépésig. Ő akkor is tudott rólad és szeretett, amikor te nem ismerted őt, nem hittél benne, sőt rossz utakon jártál. Féltő tekintete akkor is kísért.

A megtéréskor jövünk rá erre: ő már megelőzött szeretetével. Nem megfigyel minket mint a „Nagy testvér”, keresve hibáinkat. Ő nem „kegyes kegyetlen” ítélkező, mint a törvényeskedő hívők.

Isten a világot érted teremtette! Helyet készített neked. Életét adta érted. Mai harcaidban, kételkedéseidben, bukásaidban is veled van, erőt, szabadulást, reményt ad.

Szeptember 8.

„Akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. Az én nevemért, nem pedig a ti gonosz életetek és romlott tetteitek szerint bánok így veletek...” (Ez 20,44)

„Mert ő jóságos a hálátlanok és gonoszok iránt.” (Lk 6,35)

Az emberiség megérett az ítéletre. Számítalan bűn, törvénytelenység, embertelenség már régen kihívta maga ellen a Szent haragját. Ő nem debil bálvány, hanem a tisztaság, igazság, szentség Istene, aki „eljön ítélni élőket és holtakat”, és megfizet mindenkinek cselekedetei szerint. A liberális teológusok egy része persze ezt is tagadja. Sokkal lazábban lehet öntörvényű életet élni, ha kikapcsolom a jövőbeli számadást a gondolkodásomból.

Az, hogy én még ezeket a sorokat leírhatom, te elolvashatod, és folytatódik ma is a világ haláltánca, egyedül Isten jóságának, türelmének, kegyelmének a jele.

„De el fog jönni az Úr napja, mégpedig úgy, mint a tolvaj, amikor az egek recsegve-ropogva elmúlnak, az elemek égve felbomlanak, a föld és a rajta lévő alkotások is megégnék. Mivel pedig mindezek így felbomlanak, milyen szentül és kegyesen kell nektek élnetek, akik várjátok és siettetitek az Isten napjának eljövetelét, amikor majd az egek lángolva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak! De az ő ígérete szerint új eget és új földet várunk, amelyben igazság lakik. Ezért tehát, szeretteim, minthogy ezeket várjátok, igyekezzetek, hogy ő tisztának és feddhetetlennek találjon benneteket békességben. A mi Urunk hosszútűrését pedig üdvösnek tartsátok...” (2Pt 3,10–15)

Szeptember 9.

„Álljanak hát elő, és segítsenek rajtad, akik az eget vizsgálják, a csillagokat nézik, akik újhold napján meg szokták mondani, hogy mi történik majd veled. Úgy járnak, mint a tarló: tűz égeti el őket.” (Ézs 47,13b–14a)

„Különféle idegen tanításoktól ne hagyjátok magatokat félrevezetni. Mert az a jó, ha kegyelemmel erősödik meg a szív...” (Zsid 13,9)

Soha nem érte az embereket ilyen mennyiségű információ, híranyag, vallási, világnézeti dömping, mint manapság. A rendszerváltozás után keletről és nyugatról számos vallás, szekta érkezett hazánkba. Nem volt erre felkészülve a társadalom, a szülők, a fiatalok, a tanárok, az egyházak.

Az internet végképp kinyitotta a világot. Jó, közepes, igénytelen és káros szellemi tartalmak keringenek, nem csak a „hálón”, hanem az agyakban is.

Keresztényennek mondott felekezet nagyjából harmincezer működik a világon. Ezeken kívül sok száz vallás, azoknak ezerféle ága, ezoterikus, gyógyító és más tanítások, rendszerek keresik a lelkünket.

Mi továbbra is maradunk Jézus Krisztus tiszta, egyértelmű, Istent és embert szerető, érthető, a hétköznapiakban is követhető személye, tanítása mellett. Olyan ez az „élő víz”, amely után nem leszünk többé szomszédok.

„Adjatok hálát az Atyának, aki alkalmassá tett titeket arra, hogy a szentek örökségében, a világosságban részesüljete. Ő szabadított meg minket a sötétség hatalmából, és ő vitt át minket szeretett Fiának országába, akiben van megváltásunk és bűneink bocsánata. Ő a láthatatlan Isten képe, az elsőszülött minden teremtmény előtt. Mert benne teremtetett minden a mennyen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár trónusok, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok: minden általa és reá nézve teremtetett.

Ő előbb volt mindennél, és minden őbenne áll fenn. Ő a feje a testnek, az egyháznak; ő a kezdet, az elsőszülött a halottak közül, hogy minden tekintetben ő legyen az első. Mert tetszett az egész Teljességnek, hogy benne lakjék, és hogy általa békéltessen meg önmagával mindent a földön és a mennyben úgy, hogy békességet szerzett a keresztfán kiontott vére által.” (Kol 1,12–20)

Szeptember 10.

„Ezt mondta Isten: Szivárványívmet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, amelyet most a földdel megkötök.” (1Móz 9,13)

„Erősen bátorít minket, akik odamenekültünk, hogy megragadjuk az előttünk levő reménységet.” (Zsid 6,18)

Nem örülünk annak, hogy a homoszexuális (LMBTQI-)mozgalom kisajátítja a szivárványt. A sokféleség jelképeként használják. A nyugati világban, például Torontóban, a főtéren és több templomon is ott díszleg a színes zászló.

Most nem részletezem, de nagyjából nyolcvanféle nemet tartanak már számon, a házasság és együttélés számtalan formáját propagálják, ezeket már óvodásoknak is tanítják, a más véleményt képviselő többséget türelmetlenül elítélik.

Figyeljünk a mai igékre! A Bibliában akkor olvasunk a szivárványról, amikor véget ért az özönvíz, és Isten új szövetséget ajánlott fel az ítéletet túlélő maradéknak. Az özönvíz azért zúdult a világra, mert a gonoszság, istentelenség, törvénytelenesség általánossá vált. Mint napjainkban.

A szivárvány színei nem a bűnöket, eltévelyedéseket, születési rendellenességeket szimbolizálják, hanem azt, hogy létezik a tiszta, ragyogó, fény, a nap, az Isten, akinek a fényét kaphatja a világ, és abban „megvilágosodhat”, újjászülethet.

Isten gyermekei nem szürkék, hanem színesek. Krisztus a prizma, akin keresztül megérkezik a mennyei világosság. A világ-

gosság rávetül a sötétségben ülőkre, a reménytelenekre, a tisztaság után vágyódókra. Úgy menekül őhozzá az Isten nélkül élő, mint a fényre az állat- és növényvilág és az ember is.

Jézus mondja: „Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.” (Jn 8,12)

Szeptember 11.

„Hallgasd meg imádságomat, Uram, figyelj segélykiáltásomra! Könnyeim láttán ne légy néma...” (Zsolt 39,13)

„A [kánaáni] asszony pedig odaérve leborult előtte, és ezt mondta: Uram, segíts rajtam!” (Mt 15,25)

2001. szeptember 11-én ez volt az Útmutató igéje: „Az Urat keressétek, akkor élni fogtok, különben rátör József házára, mint a tűz, amely megemészti olthatatlanul Bétel miatt. Mert méreggá teszik a törvényt, és az igazságot földre tiporjátok. (...) Pusztulással sújtja az erőseket, és pusztulást hoz az erődökre. Gyűlöljétek a rosszat, szeressétek a jót, szerezzetek érvényt a

törvénynek a kapuban! Talán megkegyelmez József maradékának az Úr, a Seregek Istene. Ezért így szól az Úr, a Seregek Istene, az én Uram: Minden téren sírni fognak, minden utcán jajgatnak.” (Ám 5,6–7.9.15–16)

Azóta megváltozott a világ. Az USA és szövetségesei megtámadtak országokat, azok bosszút esküdtek. A következők a mai napig kihatnak.

Ma sincs más esély és lehetőség, mint a megtérés, a könnyes „segélykiáltás” és leborulás a Megváltó lábainál. „Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak.” (Mt 5,4)

Képek a New York-i ikertornyokról. Az első fotót a kilencvenes években készítettem.

Szeptember 12.

„Az Úré a föld és ami betölti, a földkerekség és a rajta lakók.” (Zsolt 24,1b)

„Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek; ne esztelenül, hanem bölcsen...” (Ef 5,15)

A föld nem a politikusoké, a mögöttük lévő gazdasági köröké, nem a vallásoké és a guruké. A föld egyedüli tulajdonosa az Úr, aki odaadta azt az embernek őrzésre, gondozásra.

Felelősek vagyunk a termőföldért, az erdőkért, az óceánokért, a levegőért, minden élőlényért és emberért. Nem vagyunk egymás tulajdonai. Nem birtokolhatjuk a másik embert: gyermeket, házastársat, gyülekezeti tagot, állampolgárt. Minden emberen ott van az Örökkévaló pecsétje.

Bármi is van ma a világban, ne felejtjük: Isten teljes, normális, szabad, szerető, áldozatos, örök életre álmódott meg és teremtett minket. A tulajdonossal előbb vagy utóbb mindenki találkozik.

Milyen jó, hogy a Názáreti összekötötte a mennyet a földdel a szívünkben! Nem vagy árva. Te is az övé vagy, akár tudod, akár nem.

„Ha apám, anyám elhagyna is, az Úr magához fogad engem.” (Zsolt 27,10)

Szeptember 14.

„Te pedig ujjongani fogsz az Úrnak, dicsekedni fogsz Izrael Szentjével.” (Ézs 41,16b)

„Sőt ezen kívül még dicsekszünk is Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki által most részesültünk a megbékélésben.” (Róm 5,11)

Amióta az eszemet tudom, Jézus mindig érzékeny vagy elhallgatott téma volt. Ha szóba került az Iskolában, tagadták vagy próbálták lejáratni. Napjainkban is trendibb a legkülönbözőbb furcsaságokban hinni, mint a Világ Világosságában, aki által kaptuk a megváltást a bűnből, a halálból, a gonosz hatalmából.

Nekünk Jézus a legdrágább név, egyáltalán nem szégyelljük, sőt örömmel hirdetjük.

„...Nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk.” (ApCsel 4,12)

Szeptember 15.

„Abrám elment, ahogyan azt az Úr mondta neki...” (1Móz 12,4a)

„Akik hitből valók, azok Ábrahám fiai.” (Gal 3,7)

A hit a leginkább félreértett fogalmak között szerepel. Néhány gondolat ezzel kapcsolatban:

– A hit egyetemes tapasztalat. Kevés kivételtől eltekintve mindenki hisz valamiben, valakiben.

- A hit önmagában nem érték, csupán lehetőség.
- Értelmetlen, káros dolgokban is hisznek sokan. A legdurvább a sátánizmus. Hisznek, imádkoznak, közösségben vannak ők is.
- Sőt, az ördögök is hiszik Isten létét...
- Hisznek némelyek az ufókban, mindenféle babonákban, törvényistenben, bálványosított Jézusban, istenített vezetőkben.
- Az ember az élő Istennel való találkozásig javíthatatlan bálványgyár.
- A hitre való vágyódással sok prédikátor, guru, sztár, politikus szégyenletesen visszaél.
- Az igazi hit: ajándék.
- Nem Ábrahám szólította meg Istent, nem ő találta ki küldetését, hanem fordítva történt.
- Az igazi, tartós, kipróbált hit mindig Istentől való.
- Az emberközpontú, vallásos, kegyes hit, hinni akarás végtelenül törekeny és izzadságszagú.
- A vágyódás, keresés, hinni akarás, ima, kiáltás, „döntés” csak azért lehetséges, mert Isten él, vonz, szeret, megszólít, magához térít. Lásd például Zákheus történetét.
- A hit minden esetben válasz Isten szeretetére.
- Ha elesel, vétkezel, bajban vagy, megbetegszel, félsz, ne magadból préseld ki a hitet. Tekints a hit szerzőjére, az irgalmas Jézusra.
- Küzdelem, sérülés, betegség nem feltétlenül a hit hiányára utal.
- Az igazi hit valóban csodákra képes, de Isten nem csodaautomata.
- Az Úr él, jó és szeret, és nagyobb a szívünknel. Ő mindennél nagyobb!

Szeptember 16.

„Tiszteld az Urat vagyonodból...” (Péld 3,9)

„Adjatok kölcsön, semmit sem várva érte: nagy lesz akkor a jutalmatok, és a Magasságos fiai lesztek...” (Lk 6,35)

Ó, az a pénz... Pedig lényegében nem is létezik, csak anyag. A pénz mögött indulat, lélek, szellemiség van.

Az Írásban azt olvassuk: „Meztelenül jöttem ki anyám méhéből, meztelenül is megyek el” (Jób 1,21). És: „Mid van, amit nem kaptál?” (1Kor 4,7)

Nyomasztó, amikor egy közösség, gyülekezet azon rugózik, hogy kell-e fizetni tizedet, vagy nem. Amikor nyomást gyakorolnak szűk költségvetésű emberekre. Hideg, kidolgozott szabályok szerint járnak el. A hitedet adományod mértéke szerint értékelik, és esetleg a tagok nem látnak tételes elszámolást a pénz felhasználásáról.

A lényeg nem ez. A testi-lelki-szellemi szempontból megajándékozott ember, ha szabad a szíve, akkor ezekből örömmel ad tovább másoknak is.

Jézus szabad volt. A jóléti evangéliumot hirdetők nehezen tudják bebizonyítani (pedig próbálkoznak), hogy Jézus anyagilag gazdag lett volna, majd később Pál és számtalan üldözött keresztyén is. Tehát, ők hitetlenek voltak... Ah!

Nem dicsőítjük a szegénységet, de bőven találunk igei és egyháztörténeti igazolást ahhoz, hogy a gazdagság nem mindig az áldás jele. Sőt, Isten gyermeke tud „szűkölködni és bővölködni” (lásd Pált; Fil 4,12), mert szabad.

A jézusi tanítás lényege szerint nem érdem a szegénység és a gazdagság sem, minden csak Isten irgalmából fakad. A gazdag ifjú sztorija („...add el minden vagyonodat, oszd szét a szegényeknek, ... azután jöjj, és kövess engem!” – Lk 18,22) nem a legolvasottabb rész a pénz-szeretet fogságában lévő közösségekben. Isten azt akarja, hogy a gyülekezetben lévő testi-lelki-szellemi többletek és hiányok a tapintatos szeretetet és a józan ész szerint kiegyenlítődjenek. Akkor mondhatjuk: Isten országa közöttünk van.

A fotót nyolcvanas években készítettem Algériában.

Szeptember 17.

„Mert én, az Úr, a te Istened, erősen fogom a jobbodat, és ezt mondom neked: Ne félj, én megsegítelek!” (Ézs 41,13)

„Amikor azonban [Péter] az erős szélre figyelt, megijedt, és amint süllyedni kezdett, felkiáltott: Uram, ments meg! Jézus pedig azonnal kinyújtotta a kezét, megragadta őt...” (Mt 14,30–31)

„Isten a gyávák menedéke” – gúnyolódnak némelyek. Azt elismerhetjük, hogy nem egyszerű kérdés a Fennvalóval való kapcsolat. Igen, néha gyávák, számítók, kicsinyesek, hiszékenyek vagyunk.

Ugyanakkor üdvös lenne, ha egy hívő sem gondolná magáról, hogy mindent tud, hogy nála van a hit teljessége, és netán ő lenne a hiányzó láncszem Isten és az emberiség között.

Nem szégyellem, hogy szükségem van alkotómra, megváltómra és üdvözítőmre. Ő a velem való szeretetkapcsolatra teremtett; Atyám, társam, barátom.

Ha gyenge vagyok, kezem lebénul vagy süllyedek a viharban, ő erősen fogja jobbomat. Nekem ez elég.

Szeptember 19.

**„Bölcs szívű és hatalmas erejű ő: ki tudna ellene szegülve épségben maradni?” (Jób 9,4)
„Ne legyetek nagyratörők, hanem az alázatosakhoz tartsátok magatokat. Ne legyetek bölcsek önmagatok szerint.” (Róm 12,16)**

Többször hallottam egyes hívő emberekről, hogy ők „egykönyvűek”, vagyis csak a Bibliát ismerik és olvassák. Szerintem is ez a világ legfontosabb könyve. Lélek általi ismerete elég az üdvösséghez. Egyszer arról írtam, hogy a Biblia többet ér, mint a világ összes könyve. Egy püspök kritikáját is kivívtam magam ellen.

Ezzel együtt szerintem senki ne legyen arra büszke, hogy csak a Szentírást olvassa. Egy mai keresztyén legyen érdeklődő, ismerje kultúráját, tanuljon, amiből csak lehet, és élvezze a művészeti alkotások szépségét. Mindezeket hitvalló szolgálatában is használhatja.

A bibliai bölcsesség mégsem a tudás mennyiségéről, doktori disszertációkról, születési adottságokról szól. Ezekről még lehet valaki akár a gonoszság eszköze is.

Ez a bölcsesség nem más, mint Isten megismerése. Ebből a tapasztalatból fakad a helyes Isten- és emberismeret. Egy bizonyos derű, nyugalom, alázat, béke. Tudom, honnan jövök, mit keresek itt, és hová megyek. Életem értelme, tartalma és célja Isten és az ember tisztelete, szeretete és szolgálata.

Szeptember 21.

„Fogoly vagyok, nem szabadulhatok, szemem elbágyadt a nyomorúságtól. Hívtalak, Uram, mindennap...” (Zsolt 88, 9b–10)

„Jézus így imádkozott: Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.” (Jn 17,15)

A csend lehet jó, de lehet őrzítő is: a fogság csendje, amikor nem beszélhetsz senkivel, és ha kiáltasz, nincs válasz. Amikor a kozmosz árvájaként vacogsz.

A zsoltáros mégsem adja fel, újratárcsázza a számot, mint Jób. Jézus az ilyen foglyokért jött, értük kiáltotta a világ egyik legfájdalmasabb imáját: „...én Istenem, miért hagytál el engem?” (Mt 27,46)

Jézus most is imádkozik, közbenjár érted. Tudja, hogy nem szállhatunk ki a világból, mint egy repülőből, de megőriz a gonosztól, attól, hogy annak foglya légy.

A fogságot nem úszhatjuk meg. Nincs teljes szabad akarat. Foglya lehetünk saját önző lényünknek vagy a gonosznak. De foglyai lehetünk a tökéletes szeretetnek is. Ahogy egy énekünkben szerepel: „Tégy foglyoddá, Uram, akkor szabad leszek!”

Szeptember 23.

„Véget vet a halálnak örökre!” (Ézs 25,8a)

„Mert mi is, akik e sátorban vagyunk, megterhelten sóhajtozunk, minthogy nem szeretnénk ezt levetni, hanem felölteni rá amazt, hogy a halandót elnyelje az élet.” (2Kor 5,4)

A halál nem a teremtés része. A bűn választ el Isten szeretetétől. Ez a szakadék a halál. Áthidalhatatlan. Jézus legyőzte a testi, lelki, szellemi halált. Ő a *híd*. Lélek által neked is szól:

- „Ifjú, neked mondom, kelj fel!” (Lk 7,14)
- „Leányka, neked mondom, ébredj fel!” (Mk 5,41)
- „Lázár, jöjj ki!” (Jn 11,43)
- „Ébredj fel, aki alszol, támadj fel a halálból, és felragyog neked a Krisztus!” (Ef 5,14)
- „Aki hisz a Fiúban, annak örök élete *van...*” (Jn 3,36) „...átment a halálból az Életbe.”

(Jn 5,24)

Az exit utáni állapotról nincs értelme agyalni, hiszen a tér-idő-anyag fogalmaink erre nem alkalmasak. A lényeg: ma hív az Úr az életbe.

Szeptember 24.

„Mert a legkisebbtől a legnagyobbig mindenki nyereséget hajhász, a prófétától a papig mindenki elvetemült csaló. Népem romlását azzal gyógyítanák, hogy könnyelműen mondogatják: Békesség, békesség! – pedig nincs békesség!” (Jer 6,13–14)

„Mert minden fát a maga gyümölcséről ismernek meg. Hiszen túskebokorról nem szednek fügét, csipkebokorról sem szüretelnek szőlőt. A jó ember szíve jó kincsből hozza elő a jót...” (Lk 6,44–45a)

Vízválasztó időköt élünk. Minden mozog, világot formáló erők nyomulnak, egymásnak feszülnek. Isten ígét sokan negligálják vagy simán tagadják.

Egy hír a sok közül: a napokban megjelent az első, gyermekeknek írt magyar nyelvű könyv, amely a homoszexualitást propagálja. Ezer más példát is hozhatnánk. Rázza az ördög a rostát. A magzatokat már elérte. Évente negyvenmillió! Most jönnek a gyerekek. Nagy kérdés, hogy az őrzők, a vezetők, a pásztorok eljutnak-e a puli szintjére: figyelem, „ugatás”, a nyáj védelme.

„Ne ugass! Ne legyél békétlen, ítélkező!” – mondják. Ha nem hallgatsz, bíróság elé kerül, mint a német evangélikus lelkész.

Túl nagy a hallgatás. Halálos ez az ijedt, tompa csend. Iratkozzunk be a Szentlélek ige iránt „érzékenyítő” programjába.

Szeptember 25.

„Nagy békességük van azoknak, akik szeretik törvényedet; nem botlanak meg azok.” (Zsolt 119,165)

„Krisztus beszéde lakjék bennetek gazdagon úgy, hogy tanítsátok egymást teljes bölcsességgel...” (Kol 3,16)

A törvény jó. Az élet törvénye, a természeti, teremtettségbeli rend, a Tíz ige. Az Istenben nem hívók is széles körben becsülték: „Bárcsak így élne mindenki...” Eddig nagyjából így volt.

Korunkban sikk lett felborítani az ősi rendet. A hátborzongató az, hogy az ötleteknek nincs határa. A magát istenítő, öntörvényű ember nem tud megállni. Mint a szenvedélybeteg, akinek mindig több kell, erősebb anyag. Ennek a vége pusztulás, a házasság, a család, a társadalom leépülése, immunrendszerének elgyengülése.

A törvény ismerete csak Krisztus evangéliumával együtt segít rajtunk. A törvény jó, de a régi, önző, rabszolga szívünkkel megtartani nem tudjuk.

Lehet, hogy a zsolttáros nem botlott meg, de én és még sokan bizony botladoztunk, elbukunk már. De törekszünk, vágyódunk a normális, egészséges életre. Szeretjük a törvényt, de még inkább annak Alkotóját, aki nem ítélkezni akar felettünk, hanem irgalmazni. Aki szeretetből adta a törvényt, hogy megismerjük a szabadságot, az el nem múló örömet, boldogságot.

Szeptember 26.

„Én veled leszek – így szól az Úr –, és megszabadítalak.” (Jer 30,11a)

„Első védekezésem alkalmával senki sem volt mellettem, mindenki elhagyott. Ne számítsan ez bűneik közé! De az Úr mellém állt, és megerősített...” (2Tim 4,16–17a)

Tegnap este néztem meg egy játékfilmet Jeremiásról. Nem gondoltam, hogy reggel ő lesz soron, és a hasonló sorsú Pál.

Félt a küldetéstől, mégis vállalnia kellett a prófétai szót. Szinte mindenki kinevette, gyűlölte; kalodába zárták, ciszternába dobták, megverték. Annyira kikészült, hogy Istennel is perlekedett: „Olyan vagy hozzám, mint a csalóka patak...” (Jer 15,18) Elegem van, nem szólok többé, hagyjál békén! Milyen különös, hogy ilyen történetekből (is) állt össze a Szentírás.

Kora, egyháza, a papok, a vezetők, a nép, a király megvetette Jeremiást, mégis az általa hirdetett ige volt az igazság. Szavai ma is lüktetnek a Lélektől.

Isten ígéjének és elhívott szolgálóinak minden korban ez a sorsa. Jézus is beszélt erről: „Jeruzsálem, aki megölöd a prófétákat...” (Mt 23,37); „...mindenki gyűlöl majd titeket az én nevemért.” (Lk 21,17)

Ha minden és mindenki el is hagy, az Úr veled van. Ez pont elég. Nekik „mindenük” megvan, csupán az élő Isten hiányzik életükből. A hűséges hitvallóknak talán semmijük nincs, de mégis minden az övék az Úrban.

Erőnk magában mit sem ér,
Mi csakhamar elesnénk.
De küzd értünk a hős vezér,
Kit Isten rendelt mellénk.
Kérdezed: ki az? Jézus Krisztus az,
Isten szent Fia, az ég és föld Ura,
ő a mi diadalmunk.

E világ minden ördöge,
Ha elnyelni akarna,
Minket meg nem rémítene,
Mirajtunk nincs hatalma.
E világ ura gyúljon bosszúra:
Nincs ereje már, reá ítélet vár,
Az ige porba dönti.

Az ige kőszálként megáll,
Meggégyenül, ki bántja.
Velünk az Úr táborba száll,
Szentlelkét ránk bocsátja.
Kincset, életet, hitvest, gyermeket
Mind elvehetik, mit ér ez önekik!
Mienk a menny örökre!”

(Luther Márton énekszövegének részlete a 46. zsoltár alapján)

Szeptember 28.

„Gondolj Teremtődre ifjúságod idején, míg el nem jönnek a rossz napok, és el nem érkeznek azok az évek, melyekről ezt mondod: nem szeretem őket!” (Préd 12,1)

„Fülöp találkozott Nátánaéllel, és így szólt hozzá: Megtaláltuk azt, akiről Mózes írt a törvényben, akiről a próféták is írtak: a názáreti Jézust, József fiát. Származhat-e valami jó Názáretből? – kérdezte tőle Nátánaél. Fülöp így válaszolt: Jöjj, és lásd meg!” (Jn 1,45–46)

A fiatalok nyitottak, igazságkeresők, lázadók. Ifjú éveinkben történnek – sok esetben életre meghatározó – „váltóállítások”. Sokan kipróbálnak jó és rossz dolgokat. Szép, izgalmas és veszélyes időszak.

A hatvanas években robbant a szex-drog-rock „bomba”, ami azóta is meghatározza a nyugati életet. Ez volt a diáklázadások ideje is, a '68-as nemzedéké.

A XX. század második felében megjelent új vallási közösségek egy részét „ifjúsági vallásoknak” is nevezzük. A fiatalokat célozták be a fenti karakterjegyek miatt. Innen nőtt ki a hippiszerű Jézus-mozgalmak, beteges szekták és egészséges közösségek is. Ekkor született a „Jézus Krisztus szupersztár” rockopera is.

Jézus tanítványai is fiatalok voltak. Kegyelem, ha gyermek- és ifjúkorban megismerjük az igazságot és „jó vágányra” kerül az életünk. Ezért küzdünk a gyermekekért és a fiatalokért. Soha ennyi veszély nem fenyegette őket, mint korunkban.

„Aki pedig egyet is megbotránkoztat e kicsinyek közül, akik hisznek bennem, jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakába, és a tengerbe vetik.” (Mk 9,42)

„Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket, és ne akadályozzátok őket, mert ilyeneké az Isten országa.” (Mk 10,14)

A fotót Barcelonában készítettem.

Szeptember 29.

„Csak szeressétek az igazságot és a békességet!” (Zak 8,19b)

„Megismeritek az igazságot, és az igazság megszabadít titeket.” (Jn 8,32)

Hány igazság van? Mindenkinek igaza van?

Kétségtelen, hogy hatást gyakorol ránk a kultúránk, neveltetésünk, „vallásunk”. Az igazságért egymásnak mentek a történelem folyamán nemzetek, vallások, felekezetek, a legkülönbözőbb csoportok.

A keresztyénség azért vívja ki némelyek haragját, mert hitének tartalmát isteni kinyilatkoztatásként értelmezi. Úgy gondolja, hogy az alapvető bibliai igazságokat nem adhatja fel, mert az nem az övé, ő is kapta. A zsidóság is így van a Tórával, a törvénnyel, a Tíz igével. Jól gondolják.

A diabolosz mindent összekeverő, összezavaró idejét éljük. Mindent megkérdőjelez, relativizál, és mindennek igazat ad, legyen az bármilyen elhajlás, perverzió, gondolat, indulat. Káosz-farsangot ül a világ. A rendező, a nagy turmixmester, a régi kígyó, Lucifer, aki fényhozóként tetszeleg, de mélységbe taszít.

Mi tudjuk, hogy az ige az igazság, és ez az ige testet öltött Jézusban. Az ő szavai, cselekedetei, halála, feltámadása és az ő országa az igazság.

„Én vagyok az út, az igazság és az élet...” (Jn 14,6), jelenti ki magáról.

Szeptember 30.

„Hittem, ha így szólok is: Igen elesett vagyok!” (Zsolt 116,10)

„Boldog ember az, aki a kísértés idején kitart, mert miután kiállta a próbát, elnyeri az élet koronáját, amelyet az Úr megígért az őt szeretőknek.” (Jak 1,12)

Igen, létezik próba és kísértés. Egyik sem könnyű. A próba lehet Istentől vagy egyszerűen az élet produkálja.

Az átadás előtt a hidakat csúcsra terhelik. Az új nemzedék alig bírja a nyomást, mert nem kipróbált. Ha nem is volt ideális a katonaság (nekem is volt benne részem), sok pozitív következménnyel is járt. A holisztikus cserkészetnek is életre szóló hatása volt.

A kísértés más. „Isten senkit nem kísért” – olvassuk az igében. A nagy imában mégis azt kérjük, hogy ne vígy, ne engedj minket kísértésbe. Ezt a feszültséget most a Vatikán átírással akarja feloldani. Több fordítási lehetőség van.

Három tényről beszélhetünk:

1. A kísértés jöhet az emberfeletti gonosztól.
2. Okozhatja a saját meggondolatlanságunk.
3. Isten megakadályozhatná, de sok esetben nem teszi.

Ezért kell imádkozni: Uram, gyenge vagyok, add a mennyei erőt! Védelmed alá helyezem magam. Te könnyek és vér útján legyőzted a kísértést és a kísértőt. Én is ebből a győzelemből akarok élni.

Ha mindezek ellenére bekövetkezik a bukás, akkor is felállok és megyek a szeretet és irgalom Forrásához. „Ne örülj bajomnak, ellenségem, mert ha elestem is, fölkelek...” (Mik 7,8)

Október 1.

„Fáradozzatok annak a városnak a jólétén, ahová fogságba vitettek titeket, és imádkoztatok érte az Úrhoz, mert annak a jólététől függ a ti jóléteitek is!” (Jer 29,7; október hónap igéje)

A keresztyénséget újra be akarják szorítani a falak közé, mint a kommunizmusban, a náci korszakban, az uralkodó egyház hívőket üldöző lelketlen idejében, a Római Birodalom korában. Sőt, egyes helyeken még a falakat is ledózerolják. Szeretnék befogni a száját az egyháznak. Használni akarják egyes vezetőit, hogy kiszolgálják a korszellemet. És szeretnék kiszorítani, mumifikálni, temetni a keresztyénséget.

Ezt nem fogadhatjuk el, mert van egy mennyei „főnökünk”, aki nem azt mondta, hogy szervezzetek zártkörű, belterjes lelkizéseket. Ő azt mondta, sőt parancsba adta: Menjete, menjete, menjete! Tegyetek tanítvánnyá minden népet! Legyetek só és világosság! Imádkoztatok a városért, az országért, világért, vezetőkért! Rajtatok is múlik, hogy milyen törvényeket hoznak magzataitokról, gyermekeitekről, a családról, öregekről, oktatásról, hogy milyen kultúra veszi körül az új nemzedéket.

Ne legyetek passzív szemlélői a gonosz tombolásának! „Álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek!” (Jak 4,7) És főleg, hirdessétek a megváltás örömhírét utcákon, tereken, médiában, iskolában, parlamentben, otthonokban, temetőben, kórházakban, börtönökben, menyegzőkön, mindenhol, ahol emberek élnek.

„Teremjete megteréshez illő gyümölcsöt!” (Mt 3,8) „...És íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mt 28,20)

Október 2.

„Láttam, hogyan élt, mégis meggyógyítom! Vezetem őt, vigasztalással fizetek neki...” (Ézs 57,18)

Jézus mondja: „Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek; nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket.” (Mk 2,17)

Ki beteg vagy bűnös, és ezt ki állapíthatja meg? Fontos kérdések. Ezen a területen nagy a csúszkálás ide-oda. Súlyos kárt okoztak és okoznak a sok esetben jó szándék vezérelte törvényeskedő, rossz fundamentalista gyülekezetek, egyházak. „A pokol felé vezető út a jó szándék köveivel van kirakva.”

Megterhelték az embereket, ijesztgették a pokollal olyan módon, ami elfogadhatatlan, beteges. Néhány kiragadott példa: „...mindaz, ami nem hitből van, bűn” (Róm 14,23). Tehát: A szoros hitéleten kívül szinte mindent bűnnek tartottak. Nem tarthatsz kapcsolatot a világgal, vagyis senkivel és semmivel. Ez vonatkozott sok esetben a másik felekezetre is.

Nem lehetsz igazán boldog, nem élvezheted az Isten adta ételeket, italokat, természetet, szerelmet, szexualitást. Orgazmusról szó se essen! Életidegen, prűd, zárt vallásos világ ez. Szörnyű. Erről sajnos disszertációt lehetne írni.

A másik szélsőség, ami manapság inkább jellemző, hogy a bűn fogalmát is tagadják. Mindent kimagyaráznak a genetikával, neveltetéssel, „emberi jogokkal”, szabadsággal. Semmi sem bűn, kivéve, ha ellenük vét valaki...

Ez a mentalitás és gyakorlat valóban gyorscsúszda a pokolba. Mert ahol nincs jó diagnózis, nem működik a terápia, következésképpen rehabilitáció sincs. A közösség maga körül forog, nem szaporodik, „élvez”, és elkorcsosul, végül eltűnik.

Testvér, a legnagyobb betegség, bűn, az Isten-nélküliség. Boldogok lehetünk, hogy bár látta az Úr útjainkat, bolondságainkat, bűneinket, mégis vezetni akar és meg akar gyógyítani, vigasztalni.

Jézusom, köszönöm, hogy értem is jöttél! Köszönöm a szabadulást, a bocsánatot, az új életet!

Emlékezzél te szent Fiadra:
Nem jött ő az igazakért,
Hanem magát halálra adva,
A bűnösökért onta vért.
Kik eltévedtek az úton,
Azokért jöttél, Jézusom.

(Evangélikus Énekeskönyv, 415. ének – részlet)

Október 3.

„A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát, a homály földjén lakókra világosság ragyog.” (Ézs 9,1)

„Hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket...” (1Pt 2,9)

A saját házában az ember azt csinál, amit akar, ami jól esik neki – mondogatták éveken keresztül. Ma már a „szoba-ügyeket” is kihozták a nyilvánosság elé; mutogatják, el akarják fogadtatni. Egy film már nem készülhet el meleg-jelenetek nélkül.

A jog alapján valóban nem szólhatunk bele a másik magánéletébe. A mai igék mégis azt üzenik, hogy szerető Urunknak nem mindegy, mi történik otthonainkban. Hány gyermeket vernek, zaklatnak szexuálisan, vagy hányan élnek a teremtetési rendtől eltérő módon.

Konrád György írótól hallottam évekkal ezelőtt, amikor tüntetett a szabad marihuána-fogyasztás mellett, hogy „az az igazi szabadság, amikor az emberek szabadon tönkretethetik magukat”. Ez nagyjából igaz is, ez történik a bűneset óta. De ilyet a felelős szeretet

alapján nem lehet mondani. Istennek nem mindegy, mi történik velünk! A sötétségben élőkre kiárasztja – ma is – világosságát.

Az elrejtőző Ádámot és Évát keresi a kertben: „Hol vagy?” (1Móz 3,9) Hová jutottál, mire mész nélkülem?” A kisiklott, elveszett emberért ő meghalt, mert az isteni szeretetnek nem mindegy, mi van veled.

Október 5.

„Emberfia, minden szavamat, amelyet elmondok neked, fogadd a szívedbe, és hallgasd figyelmesen!” (Ez 3,10)

„Ezért tehát még jobban kell figyelnünk a hallottakra, hogy valamiképpen el ne sodródjunk.” (Zsid 2,1)

Sodrásban vagyunk. Tapasztalati tény, hogy létezik tudatbeszűkítés, agymosás. Már harminc-negyven évvel ezelőtt is láttuk a folyamatokat. Beszéltünk is ezekről. Sok kritikát kaptunk: „károgtok, ítéltetek”.

Az akkori igehirdetéseinkben elhangzottakat belső besúgók vitték ki, de sokszor kaptunk értük a fejünkre „házon belül” is. Egyik tanárom hosszasan kiabált velem a teológiai búcsú-igehirdetésem után az irodájában.

A rendszerváltás után is előfordult, hogy kiküldtek templomokba „füleket”. Aztán eljutottunk szép, szabad, demokratikus világunkban odáig, hogy lelkészeket hurcolnak meg, mert prédikálnak a bibliai, örök igazságokról. A többség megtanult hallgatni...

A „disznófejű nagyúr” (Ady) manipulálható, kiskorúsított, fogyasztói bábokat teremt magának. Tömegek nézik a perverz, infantilis televíziós műsorokat, reklámokat, idióta filmeket, fálják a gyógyszereket, nyugtatókat.

A mai történelmi helyzetben én sem tudok jobbat, mint az ún. demokrácia, de tényleg mindig a többségnek van igaza? Gondoljunk csak a szentek, mártírok pereire vagy az életellenes törvényekre. A nép kivégzi a Megváltót és „megváltóit”, megöli az egyház is a „prófétáit”.

A mai igék Istentől érkeztek: Jobban kell figyelnünk a hallott ígére, és azt a szívbe és az elmébe, a személyiség központjába kell befogadni. Ha Isten teremtet szava nem gyökerezik meg benned, te is elsodródasz. A metanoia, a megtérés a gondolkodásmód változását, annak teljes megfordulását jelenti.

Október 6.

„Többé nem rejtem el orcámat előlük, mert kitöltöm majd lelkemet Izrael házára – így szól az én uram, az Úr.” (Ez 39,29)

„A kegyelmi ajándékok között ugyan különbségek vannak, de a Lélek ugyanaz. Különbségek vannak a szolgálatokban is, de az Úr ugyanaz. És különbségek vannak az isteni erő

megnyilvánulásaiban is, de Isten, aki mindezt véghezviszi mindenkiben, ugyanaz. A Lélek megnyilvánulása pedig mindenkinek azért adatik, hogy használjon vele.” (1Kor 12,4–7)

A diabolosz, a szétdobáló sikere az egyházban, hogy a legszentebb isteni ajándékok körül jöttek létre a törésvonalak: keresztség, úrvacsora, a Szentlélek áldásai...

Azzal semmi gond nincs, hogy a különböző kultúrákban, felekezetekben (Afrika, Ázsia, Európa, Amerika) élő emberek különböző vérmérséklettel, mentalitással élik meg hitüket. Ez természetes, szép és izgalmas sokszínűsége a „virágos rétnek”. Az viszont fájdalmas, hogy a fentiek alapján határolódnak el egymástól egyes gyülekezetek, és rosszabb esetben elítélik a másikat.

Örömteli tapasztalatom, hogy szinte mindenhol vannak olyan testvérek, akik szeretik az egyházukat, de ugyanakkor a többit is, mert „Egy Lélek által mi is mindnyájan egy testté kereszteltettünk, akár zsidók, akár görögök, akár rabszolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg.” (1Kor 12,13) Ahol ez a Lélek együtt jár az intelligenciával, nagy baj nem lehet.

A keresztyén életnek, a „karizmatikus” mozgásnak is hitelesítője a Lélek gyümölcse: „szeretet, öröm, békesség, türelem, szívésség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás” (Gal 5,22–23). Az ajándékokat, karizmákat nem írhatják felül. Ha nincs gyümölcs, vagy satnya, akkor csak botrányt okozunk a kegyelmi ajándékokkal. Ugyanakkor az ajándékokra is nagy szüksége van az egyháznak.

Isten élő Lelke, jöjj, áldva szállj le rám,
Égi lángod járja át szívem és a szám!
Oldj fel, küldj el, tölts el tűzzel!
Isten élő Lelke, jöjj, áldva szállj le rám!

(Evangélikus Énekeskönyv, 244. ének – részlet)

Október 8.

„Ekkor így szólt Józsué a néphez: Magatok vagytok a tanúi annak, hogy ti választottátok az Urat, hogy őt szolgáljátok. Ők azt felelték: Tanúi vagyunk.” (Józs 24,22)
„[Senki] ne vegye el tőletek a versenydíjat...” (Kol 2,18)

Nehéz időkben a legkülönbek is megfáradnak, elbizonytalanodnak. A nagy harc a szívben zajlik. Bennünk küzd Kain és Ábel, Ézsau és Jákób, Dávid és Góliát, Dávid és Saul; Péter, Júdás, János és a többiek.

„Nagy harcban, ellenkezésben, Úr Jézus, segíts engem!” (75. evangélikus énekünk) – írtam Bibliámba ezt a mondatot évtizedekkel ezelőtt.

Kell a hit, az edzettség, a tapasztalat, az elszántság, de mindezek nem tartanak meg a nagy küzdelemben. Luther szerint harcunk van a világgal, a testtel és az ördöggel. Úgy tűnik,

igaza van. Tudnunk kell, hogy mindhárom erősebb, mint mi! Még Isten embereinél is erősebb.

A Lélek írja be végérvényesen a szívünkbe: „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak benneteket.” (Jn 15,16) Nem a légy tartja a plafont. A győzelem az Úrnál van.

Minden kegyelem. „Kegyelemből van üdvösségetek...” (Ef 2,8) Nem a ti harcotok ez, hanem az Úré.

„Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi. Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak. De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.” (Ézs 40,29–31) Ámen!

Október 9.

„Én azonban ezt mondtam: Hasztalan fáradoztam, semmiért, hiába pazaroltam erőmet. De az Úrnál van az én ügyem, és munkám jutalma Istenemnél.” (Ézs 49,4)

„Legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban.” (1Kor 15,58)

Minél nagyobb világosságban vagyunk, annál jobban látjuk a szennyeződést, a hibát, a mélységet. Így van ez Isten gyermekeivel is. Közről, belülről élük át Isten szeretetét, szentségét, tisztaságát, ezért érzik méltatlanságukat, kicsinységüket, kegyelemre szorultságukat. Isten szentjei nem glóriával és angyalszárnyakkal vannak felszerelve.

Néha egészen kétségbe tudnak esni, mert tapasztalják az isteni és emberi lehetőségek közötti kozmikus különbséget. Ahol megtalálható a hívő gőg, elitizmus, felekezeti, kegyeségi sovinizmus, mit sem tudnak Isten és ember valódi státuszáról.

– Ézsaiás: „Jaj nekem! Elvesztem, mert tisztátalan ajkú vagyok...” (Ézs 6,5)

– Illés: „Elég most már, Uram! ...Nem vagyok jobb elődeimnél!” (1Kir 19,4)

– Mózes: „Kérlek, Uram, nem vagyok én a szavak embere.” (2Móz 4,10)

– Jeremiás: „Miért tart fájdalmam szüntelen, miért nincs gyógyulás súlyos sebemre? Olyan vagy hozzám, mint a csalóka patak, amelynek nincsen állandóan vize.” (Jer 15,18)

– Pál: A bűnösök „közül az első én vagyok.” (1Tim 1,15)

Mai igénkben Ézsaiás ezt mondja: „Hasztalan fáradoztam, semmiért, hiába pazaroltam erőmet.” Sok oka lehet a megfáradásnak: munkamánia, az ellenség gonoszsága, képességeink rossz felmérése, saját munkánk és személyünk túlértékelése. Ezeket kezelni kell, meg kell, meg lehet belőlük térni.

Ugyanakkor Isten gyermekei annak tudatában élnek minden kétségük, szorongattatásuk ellenére, hogy őket drágának és értékesnek tartja az Úr. Ő maga üzeni ma: „Legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban”.

Október 12.

„Te vagy az én Uram, rajtad kívül nincs, ami jó nekem.” (Zsolt 16,2)

„Az pedig az örök élet, hogy ismernek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, Jézus Krisztust.” (Jn 17,3)

Imádkozó, bibliaolvasó közegben nőttem fel. Kamaszkoromra telítődtem. Szűknek, szűrkének, életszerűtlennek éreztem, láttam a keresztyénséget. Számomra a templom maga volt a „ravatalozó”.

Nem akartam megtérni. Szabadon szerettem volna élni. És akkor „váratlanul átölelt az Isten”, kiárasztotta szívembe Lelkét. A mai zsoltár lett az egyik fontos ige számomra: „Osz-tályrészem kies [szemet gyönyörködtető, üde, változatos] helyre esett, örökségem nagyon tetszik nekem. ... Megismerteted velem az élet útját, *teljes* öröm van tenálad, örökké tart a gyönyörűség jobboldon.” (Zsolt 16,6.11)

Ez valóban így van. A megtérés a Teljességre való rátalálás; semmi más. Ez az öröm nem múlik el. Az illúzió, a pótlék viszont igen, például egy átmulatott éjszakát követő hajnali hányással.

Nem lilagözös, trallalás, gondtalan évtizedek állnak mögöttem, de a Forrás azóta is táplál. Biztatlak téged: „Csak tiszta forrásból!” (ld. Cantata Profana – A kilenc csodaszarvas).

Október 13.

„Ezek után Dávid azt mondta fiának, Salamonnak: Légy erős, légy bátor és cselekedj! Ne félj, és ne rettegj, mert az Úristen, az én Istenem veled van, nem hagy cserben és nem hagy el, amíg be nem fejezed mindazt a munkát, amely az Úr házában végzett szolgálat-hoz szükséges.” (1Krón 28,20)

„Úgy tekintsen minket minden ember, mint Krisztus szolgálait és Isten titkainak sáfárait.” (1Kor 4,1)

Miért élek, mire való a napi verkli, mi értelme az egésznek; a munkának, szerelemnek, családnak, küzdelmeknek, vírus elleni védekezésnek, méltatlan gender-harcoknak, társadalmi cirkuszoknak?

A mai idézetek szereplői – Dávid, Salamon, Pál – esendő, hozzánk hasonló emberek voltak. A két király Istentől megáldott uralkodása alatt is vétkezett. Pál megtérése előtt szektás, vallási fanatikus módon irtotta a keresztyéneket. Szolgálatá alatt is voltak nehéz élményei; fájdalmak, könnyek, kitaszítottság. A fenti három barátunknak mégis egy volt a célja: hajlékot építeni az Úrnak ezen a világon. Hogy a kuplerájja, harctérre, néha elviselhetetlen helyre alakított világban *mégis* jelen legyen az Örökkévaló.

Dávid minden álma az volt, hogy hajlékot építsen a maga által alapított fővárosban, Jeruzsálemben az Úrnak, a szövetség ládájának, a Tíz igének. Mivel sok vér tapadt a kezéhez, Isten ezt nem engedte meg neki. Ennek ellenére Dávid részletes, pontos tervet készített a házról és a berendezésről. Érdeemes elolvasni a fejezetet, szerintem megható.

Tudta Dávid, hogy milyen törekenyek, kiszolgáltatottak vagyunk az ige és az élő Isten nélkül. Túláradó örömmel, tánccal, tapssal, énekkel, kiáltásokkal, több ezer fiatal kíséretében hozta be a szövetség ládáját Jeruzsálembe. Pál arról tett tanúságot, hogy Isten szeretete a szívünkbe áradhat és testünk lehet az ő temploma.

Mi a dolgod, testvér, ezen a földön? Készíts hajlékot az Úrnak a szívedben, családjában, a gyermekek között, a társadalomban.

Október 14.

„Féld Istent, és tartsd meg parancsolatait, mert ez minden embernek kötelessége!” (Préd 12,13)

„Péter... ezt mondta: Most értem meg igazán, hogy Isten nem személyválogató, hanem minden nép között kedves előtte, aki féli őt és igazságot cselekszik.” (ApCsel 10,34–35)

A Prédikátor könyve a Szentírás egyik legérdekesebb, legtanulságosabb, illúziómentes irata. Nincs benne semmi „hívó csöpögés”. Tartalma több évtized tapasztalatainak esszenciája. Itt olvashatjuk az ismert „mindennek rendelt ideje van” felsorolást, a „hiábavalóságok” listáját, az ifjúság és az öregség érzékeny, szép leírását.

Az irat végén szerepel a mai igénk, a végső konklúzió: „Féld Istent, és tartsd meg parancsolatait, mert ez minden embernek kötelessége!” Igen, ez a lényeg.

Isten nem bocsátotta népszavazásra az Élet törvényét. Az emberré válás egyetlen útja ez. A törvény negligálása, átírása sérti a „szerzői jogot”.

A parancsolatok megtartásához valódi esélyt ad terheink, bűneink felismerése a Lélek által. Azokat ne mentegessük, fényesítsük, és főleg ne törvényesítsük!

„Szívembe zártam beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened.” (Zsolt 119,11) Mindegy, milyen előéleted volt, mely néphez, felekezethez tartozol. Isten előtt kedves, „aki féli őt és igazságot cselekszik”.

Legyél áldott, áldáshordozó és -közvetítő!

Október 15.

„Térjen meg mindenki a maga gonosz útjáról és gáztetteiből!” (Jer 25,5a)

Pál írja: „Mert gyönyörködöm Isten törvényében a belső ember szerint, de tagjaiban egy másik törvényt látok, amely harcol az értelmem törvénye ellen, és foglyul ejt a bűn tagjaiban lévő törvényével.” (Róm 7,22–23)

Megtérni önerőből senki nem tud; lehetetlen. Itt dől el, hogy valaki törvényhívó vagy a kegyelem élteti.

Sir David Attenborough lelkes előadása vagy Billy Graham ébresztő prédikációja sem elég ahhoz, hogy egy búzaszemből kalászt termő növény legyen.

Fény, víz, meleg – ez mind külső hatás. Bibliai nyelven; Jézus mondja: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok” (Mt 11,28). „...Aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el.” (Jn 6,37) „Térjete meg, mert elközelített a mennyek országa!” (Mt 4,17)

Ha így válaszolok mindezekre: Uram, ez az, ami nem megy! Kérlek, segíts! – az sokkal többet ér, mintha eljátszom a mások által elvárt szerepet.

Ő lát meg, ő hív, vonz, ő állít lábra, adja a hitet, erőt, a bűnbocsánatot, a sanszot, a Lelket. A keresztyének dolga, hogy Lélek által hirdessék az evangéliumot, az örömhírt, és segítsenek, beszélgessenek, szeressenek.

Pál becsületesen, józanul írt erről a folyamatról, küzdelemről második ígénkben. „...Ami lehetetlen az embereknek, az Istennek lehetséges.” (Lk 18,27)

Reggeli imánk lehet ez most:

Amint vagyok sok bűn alatt,
De mert hallom hívó szavad,
S mert értem áldoztad magad,
Bárány Jézus, jövök!

Amint vagyok, nem várva, hogy
Lelkemnek terhe, szennye fogy,
Hozzád, ki megtisztíthatod,
Bárány Jézus, jövök!

Amint vagyok, bár gyötrelem
S kétség rágódik lelkemen,
Kívül harcok, bent félelem,
Bárány Jézus, jövök!

Amint vagyok, vak és szegény,
Hogy kincset leljek benned én,
S derüljön éjszakámra fény,
Bárány Jézus, jövök!

Amint vagyok, nincs semmi gát,
Kegyelmed mit ne törne át,
Reád bízom lelkem javát,
Bárány Jézus, jövök!

Amint vagyok, hogy a te szent
Kegyelmed tudjam, mit jelent,
Már itt s majd egykor odafent,
Bárány Jézus, jövök!

(Hallelujah! énekeskönyv, 11. ének)

Október 16.

„Bizony nem szunnyad, nem alszik az, aki védelmezi Izraelt!” (Zsolt 121,4)

„[Jézus Krisztus] meg is erősít titeket mindvégig...” (1Kor 1,8)

Van egy titkos, csendes, belső erőforrásunk. Ez az ismeret és tapasztalat a hívó élet titka: tudjuk, hogy „nem szunnyad” Izrael őrizője. Jézus megerősít minket mindvégig. A Főpásztor bojtárai vagyunk. A mi dolgunk a nyáj őrzése.

Az egyházaktól azt várják, hogy pártszimpátiától függetlenül álljanak ki a bibliai értékek mellett, pásztoraljanak, védjék meg a nyájat, álljanak ellen a támadásoknak. Elég megnézni, hogyan működik ez ma is a gyimesi nyájaknál, pásztoroknál, a profi kutyáknál.

A jó öreg kút csendesen ontja vizét
így telik minden napja.

Áldott élet ez – fontolgatom –:
csak adni, adni minden napon.
Ilyen kúttá kellene lennem!
Csak adni teljes életemben.

Mindig csak adni?
Ez terhet is jelenthet!
Jó kút, nem érzed ezt a terhet?

Belenézek, tükre rám ragyog:
„De hiszen a forrás nem én vagyok!
Árad belém, csak továbbadom,
Vidáman, csendben és szabadon.”

Hadd éljek ilyen kút-életet,
Osszak áldást és sok-sok szeretetet!
„Nem az enyém, Krisztustól kapom,
Egyszerűen csak továbbadom.”

(Túrmezei Erzsébet verse)

A fotót a Gyimesekben készítettem egy pásztorról.

Október 17.

„Most pedig, Izráel, mit kíván tőled Istened, az Úr? Csak azt, hogy Istenedet, az Urat féld, járj mindenben az ő útjain, szeresd őt, és szolgálj az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből...” (5Móz 10,12)

„Legyetek az igének cselekvői, ne csupán hallgatói...” (Jak 1,22)

Nagy törésvonal jött létre a keresztyénségen belül az elmúlt évtizedekben. Ez a belső hasadás napjainkban is mélyül.

Az egyik vonal kiegészik a „világgal”, beengedi, behozza az Isten ígésétől eltérő szellemiséget az egyházba. A másik, hűséges akar maradni a hit alapjaihoz.

Jób megtérő imájában ezt mondta: „Ki merné elhomályosítani az örök rendet tudatlannul?” (Jób 42,3) Úgy tűnik, vannak vállalkozók.

Nem az a baj, ha az egyház benne él a világban. A probléma ott van, ha a világ jön be az egyházba.

Próbákkal teli időkben különös jelentősége van annak, hogy mi életünk alapja. Csendben, imádkozva olvassuk el újra a két mai idézetet.

Október 19.

„Kiszabadítja a foglyokat az Úr.” (Zsolt 146,7)

„Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek.” (Jn 8,36)

Jézus (Jesua) nevének jelentése: Szabadító. Az általa hozott szabadság nem tévesztendő össze az individualista szabadossággal.

Az újkori liberalizmus az egyént helyezi a középpontba. Szabadon dönthetsz magzatodról – ha a kilencedik hónapban van, akkor is –, a könnyű drogok fogyasztásáról, szexuális magatartásról és így tovább.

Ennek nincs köze a jézusi szabadsághoz. Ezek a „jogok” ateista francia közegben születtek. Az embert tették istenné. Az eredmény rendetlenség, szétesés, káosz, bizonytalanság, félelem. Az ilyen „kultúra” könnyen kiprovokálja a szélsőséges fundamentalista diktatúrát, háborút.

Elszabadult a „hajóágyú”. A liberális demokráciát saját eszközével akarják megsemmisíteni. Nem tudja megvédeni magát, mert „szabadságot” ad minden ellenerőnek is.

Vissza kell térni az alapokhoz, a Tíz ígéhez, és a jézusi programhoz. Ő azért jött, hogy megszabadítson a bűntől, haláltól, ördög hatalmától.

„...Ha a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek.”

Október 20.

„A jó napokban élj a jóval, a rossz napokban pedig lásd be, hogy ezt is, amazt is Isten készítette azért, hogy az ember ne találja ki, mi következik.” (Préd 7,14)

„Azt pedig tudjuk, hogy akik Isten szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket örök elhatározása szerint elhívott.” (Róm 8,28)

Az ész, a tudomány, a pénz megold mindent. Legyőztük a világűrt is. Meghosszabbítjuk a földi életet és jól kiszórakozzuk magunkat: utazunk, bulizunk, habzsolunk... Az én életembe ne szóljon bele senki! Se ember, se Isten. Úgy élek, ahogy nekem tetszik.

Ennek most vége. Semmi nem lesz olyan, mint akár csak egy évvel ezelőtt. Erőlködünk, hogy legyőzzük ezt a láthatatlan vírust. Nem megy. Tiltakozunk, hogy mindez nem lehet Isten figyelmeztetése vagy büntetése. Én sem ezt állítom, de nem is tagadom.

A tiltakozás azt is jelezheti, hogy nem akarunk szembenézni bűneinkkel, árulásainkkal. Nem akarunk megtérni! De vak, bolond, részeg az, aki nem veszi észre, hogy az öntörvényű dőzsölésnek előbb vagy utóbb vége van. A föld, a természet ellenáll a gátlástalan fogyasztásnak. Isten megengedi ezt a globális krízist.

Bárcsak észhez térnénk, kijózanodnánk! Nincs a kezünkben a jövő, még a jövőkutatókéban sem, de „akik Istent szeretik, azoknak *minden* javukra szolgál.”

Október 21.

„De egyszer csak egy angyal érintette meg (Illést), és ezt mondta neki: Kelj föl, egyél! ...Ő fölkelt, evett és ivott, majd annak az ételnek az erejével ment negyven nap és negyven éjjel az Isten hegyéig, a Hórebíg.” (1Kir 19,5.8)

„Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy ezt a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk, és ne magunknak...” (2Kor 4,7)

Mi, egyszerű keresztyének, nem vagyunk hibátlanok, nincs mindig megdicsőült mosoly az arcunkon, talán nincs meg az összes fogunk sem; ismerjük a szorongást, a haragot, tehetetlenséget; gondot okoz néhány elviselhetetlen rokon, munkatárs; belefáradunk saját gyengeségeinkbe; féltjük gyermekeinket, unokáinkat, egyházunkat, népünket. Kopásaink, betegségeink és a halálra készülésünk se fokozza örömlenket. Pedig a szuperhívóknél így illene...

Törékeny cserépedények, időnként csak aludni akaró „próféták” vagyunk, viszont Isten elküldi „barlangunkba” angyalát, aki nevünkön szólít újra, kapunk a mennyei menüből, amitől megsokszorozódik az erőnk. A lábra állító, gyógyító Szentlélek megtölti a megüresedett „edényt” fénnel, örömmel, reménnyel, újabb feladatokkal.

Ha nem is mindig könnyű ez az út, de ez visz életre. Tudom honnan jöttem, mit keresek itt, és hová megyek. Útitársam a bűnösök barátja, megváltója és üdvözítője.

Október 22.

„Íme, arasznyivá tetted napjaimat, életem ideje semmiség előtted. Mint egy lehelet, anynyt ér minden ember, aki él.” (Zsolt 39,6)

„Krisztus Jézus... megtörte a halál erejét, és az evangélium által világosságra hozta az elmúlhatatlan életet.” (2Tim 1,10)

Az ember istenkedése legalább akkora tévedés, mintha alábecsülné magát. Talán mindenki tapasztalja az önértékelés buktatóit. Alkalmatlanok azok a vezetők, akik az embereket istenkedővé vagy önbizalomhiányossá nevelik. Mindkettő zsákutca.

A hatvanadik évemet elérve érzékelem, hogy földi létünk valóban leheletnyi; „egy sóhajítás... mintha repülnénk” (Zsolt 90,10). Isten Fia „kilehelte lelkét” a kereszten. Áldozata értünk történt. Az is „csak” egy sóhajítás volt, de megváltást hozott.

Nem vagy isten, de behatároltságaiddal együtt mégis az ő szeretett teremtménye vagy, akit ő drágának tart és szeret. Életét adta érted.

Az idő természete, hogy telik. Amit ma látsz, érzékelsz, pár évtized után semmivé válik. „Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta.” (Jn 3,36) Ő már döntött felőled: életre választott.

Október 23.

„Örök szövetséget kötök veletek...” (Ézs 55,3c)

„A békesség Istene pedig, aki az örök szövetség vére által kihozta a halottak közül a mi Urunkat, Jézust, a juhok nagy pásztort, tegyen képessé titeket minden jóra, akarátának teljesítésére, és munkálja bennünk azt, ami kedves őelőtte...” (Zsid 13,20–21)

Gyermekként vigyázzállásban fújtuk a szovjet himnuszt oroszul és magyarul. Lenint, a tömeggyilkost, úgy mutatták be nekünk, mint a gyermekek barátját, az új megváltót.

Az én korosztályom még mindig emlékszik a mozgalmi dalokra: „A múltat végkép eltörölni... Ez a harc lesz a végső...” És persze a francia himnuszt is zúgtuk: „Öntözze hát rút vérük a határt!” Ez ám az „érzékenyítés” egy diktatórikus, megszállt országban. Amikor járnai tanultam, még mindig folytak a kivégzések, és százak nyomorogtak börtönben.

A napokban olvastam a nagy cseh reformátor, Husz János életét és a huszitizmus történetét. Borzalom, amit az emberek, nemzetek egymással műveltek a történelem folyamán, és művelnek napjainkban is.

Az ember fáj a földnek; oly sok
Harc – s békeév után
A testvérgyűlölési átok
Virágzik homlokán;

S midőn azt hinnók, hogy tanul,
Nagyobb bünt forral álnokul.
Az emberfaj sárkányfog-vetemény:
Nincsen remény! nincsen remény!

(Vörösmarty: Az emberek – részlet)

Gyűlölet, háborúk, szerződések, szövetségek, amelyeket rendre megszegnek. Ma reggel is Isten örök ígéje ad vigasztalást, útmutatást és reménységet. A békesség Istene örök szövetséget köt velünk Jézus által. Ámen.

Október 24.

„És felindította az Úr...a népnek a lelkét, úgyhogy eljöttek, és nekifogtak a munkának Istenüknek, a Seregek Urának a házában...” (Hag 1,14)

„Ne hanyagold el a benned levő kegyelmi ajándékot...” (1Tim 4,14)

„Megvan az ideje a rombolásnak, és megvan az ideje az építésnek.” (Préd 3,3) A jeruzsálemi templom az ókori kelet egyik csodája volt, mégis többször lerombolták, meggyalázták.

A Szovjetunióban, Kínában, és más országokban templomok ezreit rombolták le. A lendület ma is tart. Csak Németországban az utóbbi öt évben kétezer templomot számoltak fel. A mecsetek folyamatosan épülnek. Ez mégsem a kövekről szól, hanem az emberekről.

A történelem során – például 1000 körül vagy a 15-16. században – többször gondolták úgy, látva a romlást, az erkölcsi szétesést, hogy eljött a világ vége. Mindig voltak olyan „érzékeny antennájúak”, akiknek „felindította az Úr a szívét” az újjáépítésre.

Ma egyszerre látjuk a rombolást és az építést is. A két-három ezer éves zsidó–keresztyén kultúrát, hitet nem becsüli korunk, de amit helyette épít, az finoman szólva nem meggyőző.

Ugyanakkor ma is épül Isten temploma! Még a hitében megfáradt nyugaton is alakulnak gyülekezetek, épülnek imaházak, templomok. A keresztyénség elvesztette az elmúlt 150-200 évben a politikai, gazdasági, katonai hatalmát. Nagy kötöttségektől szabadulva lehetősége van a lelki-szellemi építkezésre.

Az Úr él! Elküldi teremtményét, ma is felindítja sokak szívét. A magunk helyén legyünk hűségesek!

Október 26.

„Én, én vagyok a vigasztalótok! Miért félsz a halandótól, az olyan embertől, aki a fű sorsára jut?” (Ézs 51,12)

„Nagyobb az, aki bennetek van, mint az, aki a világban van.” (1Jn 4,4)

A buta, gonosz, agresszív, kárt okozó „halandó” ha nem is kelt bennünk félelmet, de valljuk be, nagy gondot tud okozni. Idegesít, felzaklat, gyomorsav-túltermelésre készítet, alvászavarokat okoz, és mindezek következményeivel gyötör.

Néha átéltünk húzóssabb helyzeteket is, amikor besúgó püspökünk fél órán keresztül üvöltötte le a fejünket, kirúgással fenyegetett, azután jelentést írt rólunk. (Nyugalom, nem most volt...)

Megtörténhet, hogy valamelyik családtag terrorizálja környezetét. Kísérhetnek gyermekkorú szexuális vagy másféle abúzusok, verések.

Most úgy tűnik, jobban félünk a vírustól, mint bármely embertől. A mai ige nekünk szól: Ne félj a halandótól, legyen az ember, ország vagy vírus, a fű sorsára jut, bárhog is ravasz-kodik. Hívd, várd, akard Isten jelenlétét. Ő nagyobb lesz benned, mint aki a világban van.

Isten teljes, tökéletes szeretete kiűzi a félelmet (vö. 1Jn 4,18). Ez a szeretet alkotott minket, adott döntési képességet, a bukás, a törés után megkeresett minket; fájdalmainkat, bűneinket, félelmeinket, az átkot, halált, ítéletet drága, szent, meggyötört testében maga vitte fel a keresztfára.

Ő a te vigasztalód, ő törli könnyedet, örök szeretettel szeret, így von magához.

Október 27.

„Igaz, tudom, hogy így van: hogy is lehetne igaza az embernek Istennel szemben? Ha kedve támadna vele perbe szállni, ezer kérdés közül egyre sem tudna válaszolni.” (Jób 9,2–3)
„Az írástudó ezt mondta neki [Jézusnak]: Úgy van, Mester, helyesen mondtad, hogy egy Isten van, és rajta kívül nincsen más; és ha szeretjük őt teljes szívünkkel, teljes elménkkel és teljes erőnkkel, és ha szeretjük felebarátunkat, mint magunkat, sokkal több az minden égő- és véresáldozatnál. Jézus pedig látva, hogy okosan felelt, ezt mondta neki: Nem vagy messze Isten országától.” (Mk 12,32–34a)

Milyen különös, érdekes, drámai az Isten és az ember kapcsolata, története. A Szentírás témája lényegében ez: teremtés, Éden, törés, kiszolgáltatottság, szenvedés, próféták, törvény, útkészítés, a jézusi kinyilatkoztatás, megváltás, hazatalálás.

Minden jóbi szenvedés, genetikai eltérés, természeti katasztrófa erre az összakadásra vezethető vissza. A földi élet már nem az Éden és még nem a mennyország. Jób hite, tragédiája, vitája, megcsendesedése is erről a drámáról szól.

A végső, tiszta, segítő szót a Názáreti hozta el: mindennek oka, célja, értelme, hogy szeretetkapcsolatban legyünk Istennel és emberrel, hogy megtörjön és áldásra forduljon az átok.

Mai Jóbok – hitükkel, gyengeségeikkel, vallási fanatikusokkal küzdők –, nézzetek Jézusra, hallgassátok őt, fogadjátok el a megváltást, vegyetek Szentlelket, és bízzatok abban, hogy Isten országa már közöttünk van. Néha szemmel láthatatlan módon, de valóságosan.

Az exit után minden lepel lehull, megtörténik a nagy elválasztás, és hazatalálunk, belépünk a teljességbe, amire mindig is vágyódtunk.

Október 28.

„Van-e köszikla Istenünkön kívül?” (Zsolt 18,32b)

„Mert más alapot senki sem vethet a meglévőn kívül, aki Jézus Krisztus.” (1Kor 3,11)

A vihar, krízis, próba idején derül ki, hogy mi az alapja életünknek. Aktuális a jézusi kép: szikla vagy homok. Életünk, egyházunk, társadalmunk „házának” jövője ettől függ.

Az antikrisztusi szellemiség minden szentet, tisztát megtapos. Mindezt intenzíven, gyorsan teszi egy világjárvány idején. Minimum furcsa ez a sietség.

Ennek külső, szimbolikus jelei, hogy Lengyelországban és más országokban is megroggalták Jézus vagy II. János Pál pápa szobrát, a szoborgyalázási pandémia során. Múlt héten István király szobrával is ezt tették tanárok Pesten. Misékre betörnek őrző „liberalisok”, hogy tiltakozzanak a magzatvédelmi törvény ellen.

A reggeli hírekben hallom, hogy már az 1800-as évektől törvény védi Franciaországban a „vallásgyalázást”. De jó, milyen szabadok is ezek a népek...

Világnézeti, erkölcsi alapok nélkül darabjaira esik szét egy kultúra. Tessék mondani, van-e köszikla az egy, élő, igazi Istenen kívül? Van-e más, igazi alapja az emberközösségnek, mint a Názáreti tanítása, élete?

Október 29.

„Semmit se tegyetek hozzá ahhoz, amit megparancsolok nektek, és semmit se vegyetek el belőle! Tartsátok meg Isteneteknek, az Úrnak parancsolatait...” (5Móz 4,2)

„Szeretteim, nem új parancsolatot írok nektek, hanem régi parancsolatot, amely kezdettől fogva megvan nálatok: ez a régi parancsolat az az ige, amelyet hallottatok.” (1Jn 2,7)

A több száz mózesi törvény jelentős része korfüggő volt. Téves az az értelmezés, hogy a Biblia minden szavát meg kell tartani. Ezek szerint ma is átkot kell imádkoznunk másokra, ki kéne végezni a bűnösök egy részét, égő- és véresáldozatot kell készítenünk?!

Jézus világosan beszélt erről: szeresd az Urat és embertársadat! Ebből következik minden más. Ez az alaptörvény, amit nem kell átírni. Amit az Örökkévaló kőbe vésett az Isten-nel való kapcsolatáról, házasságról, szülőkhöz való viszonyról, a vagyon és jó hír védelméről, nem szorul módosításra.

Mindezek megtartásához a Szentlélek által megvilágosított józan észre és szívre van szükségünk.

Lucifer, a nagy manipulátor ma elemében van.

Azt engeded be a szívedbe, életedbe, akit te akarsz.

Október 30.

„Hat napon át dolgozz, de a hetedik napon pihenj meg...” (2Móz 34,21)

„Legyen gondod önmagadra és a tanításra, maradj meg ezek mellett...” (1Tim 4,16)

„Jöjjetek..., és pihenjete meg egy kissé!” (Mk 6,31) – mondta Jézus tanítványainak. Ő maga is rendszeresen elvonult egy csendes helyre. Még az Isten is megpihent a teremtés végén. Ez is az ősi, teremtettségbeli jó rendhez, életvédelemhez tartozik. Tudósok is igazolták ezt a gyakorlatot és ritmust.

A törvény hangsúlyozza önmagunk szeretetét is: „...szeresd felebarátodat, mint magadat.” (Mt 19,19) Ezt ne keverjük össze az óember, az énünk gonosz részének szeretetével, azt halálra kell adni.

Tehát legyen gondod magadra, szeresd, óvd, erősítsd testedet, lelkedet és szellemedet! Legyen igazi sabbátod, nyugalomnapod! Ehhez nem kell megvárni a hetedik napot, mert hét közben is szükség van erre az állapotra, amikor csak te vagy, és az Úr.

Képzeld, ezeket ő neked alkotta, ajándékozta. Tedd idegeidet, félelmeidet, gondjaidat Isten kezébe! Így bírjuk ki utunkat, amíg eljutunk az örök nyugalomba.

November 3.

„Örüljete Jeruzsálemmel! Vigadjatok vele mindnyájan, akik szeretitek! Szívből örüljete vele mind, akik gyászoltátok!” (Ézs 66,10)

„[Anna] hálát adott Istennek, és beszélt róla mindazoknak, akik várták Jeruzsálem megváltását.” (Lk 2,38)

Jeruzsálem (a név jelentése: a béke városa) a választott nép politikai és szellemi központja. A Megváltó itt tanított, gyógyított, vitatkozott, és megtisztította a templomot. Isten Fiát itt pofozták fel a főpap előtt, itt kínozták meg és végezték ki. De ő feltámadt, és elindította a kis csapatot az örömhírral.

Az egyház születésének is helyszíne ez a város. Péter pütkösi prédikációjának hatására alakultak meg az első gyülekezetek. Jeruzsálem ma is nagyon szép. Amikor ott jártam, azt éreztem, hogy szívesen élnék benne.

Jeruzsálem viszont a gyűlölködés, a háborúság helye is. Három világvallás huzakodik minden négyzetméterért. Nem beszélve a keresztyénekről, akik néha öltre mennek a szent helyek tulajdonjogáért. A templomból „nem maradt kő kövön”, megszűnt az áldozati kultusz, mert az Isten Báránya megáldoztatott.

A szentek szentjébe csak a főpap léphetett be egy évben egyszer, ott tartották a szövetség ládáját a két kőtáblával. Nekünk az egyház a lelki Jeruzsálem, testünk a templom, és szívünk a szentek szentje. Szívünkben lakozhat az Isten, az általa ajándékozott törvény,

az értelmet meghaladó békeesség, irgalom és szeretet. Így lesz szívünk Jeruzsálem, a nagy Király és a béke városa, melynek neve: „Ott lakik az Úr” (vö. Ez 48,35).

November 4.

„[Jézus Krisztus] engesztelő áldozat a mi bűneinkért, de nemcsak a miénkért, hanem az egész világ bűnéért is.” (1Jn 2,2)

Dosztojevszkij még tudott bűnről és bűnhődésről, de az irgalomról is. Korunkban nagy vehemenciával tagadják a bűn valóságát. Senki semmiről nem tehet, mindenki úgy él, ahogy neki jó.

A francia elnök a satírikus francia hetilapnál történt horrorsztorikus gyilkosságok után azt nyilatkozta az arab televíziónak, hogy az ominózus újság karikatúrái nem csak az iszlámról szólnak, hanem minden más vallásról is. Ő nem mond erről véleményt, mert akkor egy erkölcsi rendszert „erőltetne rá a társadalomra”.

Olyan címlappal jelent meg ez az újság, melyen a Szentháromság tagjai análishan közölnének. Ez maga a szellemi rothadás, az önistenítés tombolása, a kultúra halála.

Pont itt van a mai nyugati gondolkodás lényege. Nincs erkölcs. Üresség van, nihil, hedonizmus, félreértelmezett szabadság. Ebbe a vákuumba nyomul be az öntudatos, világképpel rendelkező vallási-politikai rendszer. A Római Birodalom haldoklása és bukása juthat eszünkbe.

Jézus szeretettel fordult a célt tévesztett, bűnös emberek felé. Diagnózisa helyes volt, terápiája lábra állította az embert, és visszaadta a méltóságát. A bűn létező valóság, de a megváltás is az.

Tudjuk, hogy van egyetemes erkölcsi törvény. A bűnből, a halálból, a gonosz hatalmából Jézus hozott szabadulást. Dicsértessék ezért Jézus Krisztus!

November 6.

**„Én vagyok az Úr, senki más! Én alkottam a világosságot, én teremtettem a sötétséget, én szerzek békességet, én teremtek bajt, én, az Úr cselekszem mindezt.” (Ézs 45,6–7)
„Az Úr pedig irányítsa szíveteket Isten szeretetére és Krisztus állhatatosságára.” (2Thessz 3,5)**

Az Isten nem ember. Ő a teremtmény, mi a teremtmények. „Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim – így szól az Úr.” (Ézs 55,8)

Ahogy eleink fogalmaztak: a véges nem fogadhatja be a végtelent. Ha Isten definiálható, lefesthető, kifaragható, teológiai rendszerbe foglalható lenne, már nem lenne Isten. Szánalmas és veszélyes, amikor a törékeny, esendő, véges gondolkodású hívők úgy gondolják, hogy megértették, megfogták az Istent.

A keresztyének egy részét megkísérti, hogy mindig mindent megmagyarázzanak. Minden helyzetben, eseményben pontosan ki tudják mutatni az Istent, az ember és az ördög jelenlétének, munkájának az arányait, az okot, a szándékot. Pedig ha Isten szentségével közelebb jönne hozzánk, úgy tűnne el ez a sérült, bűnös világ, mint a vízcsepp a forró kályhán. Fel kellett ismernie ezt a szenvedő Jóbnak is.

Ugyanakkor azt is hirdetjük, hogy az Örökkévaló Jézusban közel jött hozzánk. A jóbi nyomorra Isten válasza Jézus, és az ő keresztye. Letranszformálta magát az Isten, hogy szót értsen velünk, hogy megváltson minket a bűntől, a haláltól, az ördög hatalmától.

Sőt Szentlelke által szívünkben él. Ez felfoghatatlan ajándék. Kívánjuk, kérjük is Pállal együtt: „Az Úr pedig irányítsa szíveteket Isten szeretetére és Krisztus állhatatosságára.” Ő irányítson minket, és ne mi próbáljuk irányítani őt.

„Ó, Isten gazdagságának, bölcsességének és ismeretének mélysége! Milyen megfoghatatlanok az ő ítéletei, és milyen kikutathatatlanok az ő útjai! Mert »ki értette meg az Úr szándékát, vagy ki lett az ő tanácsadója? Vagy ki előlegezett neki, hogy vissza kellene fizetnie?« Bizony, őtöle, őáltala és őreá nézve van minden: övé a dicsőség mindörökké. Ámen.” (Róm 11,33–35)

November 7.

**„Amikor elcsüggedt a lelkem, az Úrra gondoltam, és imádságom eljutott hozzád...”
(Jón 2,8)**

„Kövessétek azokat, akik hit és türelem által öröklük az ígéreteket.” (Zsid 6,12)

Hogy kerülhet Isten embere, prófétája lehetetlen helyzetbe, a hal gyomrába, ahol nincs fény, levegő, hely? Hogy kerülhetnek orvosok, ápolók, lelkészek, művészek és sokan mások intenzív osztályokra, gépekre világnézettől, életkortól függetlenül?

Röpködnek az ígék, bizonyoságtételek, biztatások. Néhány csodásnak tűnő gyógyulásról is hallunk, de a nyugalanság, bizonytalanság, félelem ott lappang az idegrendszerünkben: „Remélem, szerettem megússzák, velem együtt!” Hol vagyunk már attól a hívó lendület-től, hogy „elfűjjük a vírust”, hogy „parancsolunk neki Jézus nevében”?

Jónás az engedetlensége miatt került ilyen nyomorúságos helyzetbe. Nem Isten dobta őt a tengerbe, nem játszott Jónással. A próféta rájött szorult helyzetében, hogy egyetlen esélye a megtérés. Imádkozott a hal gyomrában.

„Aki csak akkor imádkozik, amikor bajban van, az bajban van.” Persze, ilyenek vagyunk, de legalább most imádkozzunk igazán. A régi nagy járványok, katasztrófák idején bűnbánatot hirdettek, böjtöltek és sokan megjobbították életüket Isten segítségével. Ma alig hallunk ilyesmiről. Sőt a szabadoság ötödik sebességre kapcsolt. Inkább a maszkviselés, a fertőtlenítés, a vakcina és a gazdaság helyzete a téma.

Ez természetes. Ugyanakkor többre, másra is szükség van: igazi bűnismeretre, bűnbánatra, megtérésre. Elhagytuk az „élő vizek forrását” (vö. Jer 2,13).

Jónással csak az volt a gond, hogy „rühellte” a próféta-ságot, nem szerette a pogányokat; próféta volt, de engedetlen. Talán ma is ez a legnagyobb baj: a keresztyénség egy része nem tölti be hivatását, mert ez ma is kényelmetlen és veszélyes. Inkább hallgatunk, sodródunk, és lassan átmos minket a korszellem.

Emberék, nincs más kiút, megoldás, gyógyulás az emberiség és az egyház számára, mint a kiáltás, valóságos lelki-szellemi böjt, és megtérés Istenhez és igéjéhez.

November 9.

**„Megkereshettek volna, de nem kérdeztek, megtalálhattak volna, de nem kerestek.”
(Ézs 65,1a)**

„Hiszen azt tartjuk, hogy hit által igazul meg az ember, a törvény cselekvésétől függetlenül.” (Róm 3,28)

Minden mozgásban, átalakulásban van világunkban. Nagy erők feszülnek egymásnak. Ennek csak egy része történik a járvány miatt. Rostán rázkódik személyes és közösségi életünk.

Ma délelőtt az Evangéliumi Aliansz vezetőivel tartottunk megbeszélést. Lelkészek, gyülekezeti vezetők, családtagok megbetegedéséről és haláláról számoltak be többen.

Programok sorát kell továbbra is lemondani.

Eljött az elcsendesedés ideje, hogy meghalljuk Isten szavát: „Megkereshettek volna, de nem kérdeztek, megtalálhattak volna, de nem kerestek.”

„A hatalmas Isten, az Úr szól, és hívja a földet napkelettől napnyugatig.” (Zsolt 50,1) Nem rajta múlik a találkozás. Isten tud rólad, szeret téged. Amit nem bírsz elhordozni – bűnök, terhek, fájdalom –, azt tedd az Isten Bárányára!

Kérd velem együtt: „Hiszek! Segíts hitetlenségemen!” (Mk 9,24); „Növeld hitemet!” (vö. Lk 17,5).

November 10.

„Fordulj hozzám, légy kegyelmes! Adj erőt szolgáltnak...” (Zsolt 86,16)

„Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségeteket az ő gazdagsága szerint dicsőséggel Krisztus Jézusban.” (Fil 4,19)

Sokan kifáradtak az elmúlt hónapok megpróbáltatásai miatt. Feszültek, nyugtalanok, bizonytalanok. Mások egymásnak esnek, mindent kritizálnak, gyűlölködnek. Javaslom, hogy konzultáljunk a mennyei orvossal.

Fordulj hozzám, légy kegyelmes! Irgalmadra bízom magam. Adj mennyei erőt szolgáltnak! Az enyém ugyanis a végét járja. Látod szükségemet, Uram.

Hiányzik, de nagyon, a minden értelmet meghaladó békesség. Családtagjaim, rokonom, barátaim fizikai távolléte fáj. Hiányzik a megszokott életem, a közösség, az események, a konferenciák, nem beszélve az ölelésekről, kézfogásokról.

Félek a betegségtől, a haldoklástól, a megfulladástól. Te is el akartad hajítani a keserű poharat ott a kertben. Mindent tudsz rólam, ezért hozzád kiáltok, szólj hozzám, vagy ha nem is beszélsz, legyél itt velem csendben. Ha velem vagy, akkor minden szükségemet, hiányomat jobban viselem. Adj békét, Uram!

November 11.

„Jobb a kevés az Úr félelmével, mint a sok kincs, ha nyugtalanság jár vele.” (Péld 15,16)

„Mit használna ugyanis az embernek, ha az egész világot megnyeri, de élete veszendőbe megy?” (Mk 8,36)

Ezek az igék nem igazolják, és főleg nem dicsőítik a szegénységet. Mindent meg kell tenni az egyénnek, egyháznak, önkormányzatnak, államnak, hogy csökkenjen a szegények száma.

Jézus azt mondta, hogy „szegények mindig lesznek veletek” (Mk 14,7), de ez ne nyugtasson meg senkit sem. Ne igazoljuk tehetetlenségünket, önzésünket. Mindenki segítsen rendszeresen egy vagy több személyt, családot testi-lelki-szellemi síkon.

A gazdagság nem bűn, feltéve, hogy törvényesen jutott hozzá a vagyonhoz az illető. A jobb módúaknak is számolni kell azzal, hogy államcsőd, világgazdasági válság, betegség, halál idején mindent elveszíthetnek. „Bolond, még ez éjjel elkérlek tőled a lelkedet, kié lesz akkor mindaz, amit felhalmoztál?” (Lk 12,20)

Szegénynek és gazdagnak is meg kell térnie. Egyik állapot sem szégyen, de nem is dicsőség. Önmagában egyik sem üdvöztet vagy kárhoztat. Ezekben a napokban igazán érezzük, hogy pénzen nem lehet megvenni az életet.

Akinek van, adjon! Meggondoltan, körültekintően, egyes esetekben szakmai segítséget, tanácsot is kérve, de segítsen az egyre nehezebb helyzetbe kerülőknek.

„Két dolgot kérek tőled, mielőtt meghalok, ne tagadd meg tőlem: Óvj meg a hiábavaló és hazug beszédőt! Se szegénységet, se gazdagságot ne adj nekem! Adj annyi eledelt, amennyi szükséges, hogy jóllakva meg ne tagadjalak, és ne mondjam: Kicsoda az Úr? El se szegényedjek, hogy ne lopjak, és ne gyalázzam Istenem nevét!” (Péld 30,7–9)

November 12.

„Mi pedig, a te néped, legelődnek nyája, örökké magasztalunk téged. Nemzedékről nemzedékre mondunk dicséretet neked.” (Zsolt 79,13)

„[Jézus] által vigyük Isten elé a hálaadás áldozatát mindenkor, azaz nevéről vallást tévő ajkaink gyümölcsét.” (Zsid 13,15)

„Még ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: a te vessződ és botod megvigasztal engem.” (Zsolt 23,4)

Sötét a halál völgye, nagyon sötét. Néha úgy érzem, elveszítelek, és veled együtt minident. A felhők elborítják a napot. Ilyenkor környezetemet sötétnek látom, és minden embert – magamat is – rossznak. Bajban vagyok, de csak azért, mert nem nézek fel rád, a fényre.

Te akkor is vagy, amikor nem látlak és nem tapasztallak. Bárcsak lenne mindig elég erőnk, hitünk rád nézni! Ha nem tudjuk felemelni a tekintetünket, akkor megszűnik az élet, mint a tenger mélyén, ahová már nem hatol le a napsugár.

A gonoszság erői sokszor megfélemlítenek, de tudom, hogy feltámadásoddal végleges győzelmet arattál, így nincs értelme félni. Csak az vigasztal, hogy nem mondasz le rólam, hanem botoddal, szeretetteddel irányítod életemet. Te soha nem hagysz magamra, még ha a halál árnyékának völgyében járok is.

„Asztalt terítesz nekem ellenségeim szeme láttára. Megkened fejemet olajjal, csordultig van poharam.” (Zsolt 23,5)

Szereteted lenyűgöz, gazdag vagyok veled. Ha te velem vagy, ártalmatlan az ellenség, a legfőbb ellenség, az ördög is.

A te életteredben nincs hatalma a halálnak. Ó, mennyiszer elfelejtjük ezt! Haláloddal és feltámadásoddal győztél, és megadtad nekünk is a győzelem lehetőségét. Kitépted a halál fullánkját testünkéből.

Ez asztalod gazdag terítéke! Ebből a győzelemből lehet és érdemes élni, mert ez már a veled való közösség boldog valósága. Olajoddal megkened beteg, hozzád vágyó testemet, gondoskodó szereteted, mint a csordultig megtelt pohár.

Köszönöm, hogy Atyám vagy, és testvérem, Uram és barátom! Ha mindenkit és mindent el is veszítenék, te megmaradsz legfőbb ajándéku.

„Bizony, jóságod és szereteted kísér életem minden napján, és az Úr házában lakom egész életemben!” (Zsolt 23,6)

A te jóságod és kegyelmed mindennél több, és gyermekeidet ezzel veszed körül életük minden napján. Légy egész életemben a legfontosabb számomra, hogy egykor örömben megállhassak előtted dicsőséged meleg fényében a mennyei Jeruzsálemben, az aranyvárosban, ahol színről-színre láthatunk téged örök békecsángben. Ahol végleg letörlöd könnyeinket, ahol véget ér minden nyomorúság, betegség, szenvedés, és dicsőségcsángben élhetünk. Ámen!

A 23. zsoltárhoz negyven évvel ezelőtt írt imádságom részlete. A fotó a nagyszénási pusztán készült, ezzel egy időben.

November 13.

„Mert vizet árasztok a szomjas földre, patakokat a száraz tájra. Kiárasztom lelkemet utódaidra, áldásomat sarjadékaidra.” (Ézs 44,3)

Péter így szólt: „Mert tiétek ez az ígélet és gyermekeiteké, sőt mindazoké is, akik távol vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.” (ApCsel 2,39)

A Szentlélek eljövetele a megváltás része. Mindent ő tesz igazzá, befogadhatóvá, megcselekedhetővé. A Biblia betűi nélküle halottak, érthetetlenek, sőt a Bibliával Lélek nélkül kinyírhatunk növekvő életeket. „...a betű megöl, a Lélek pedig megelevenít.” (2Kor 3,6)

Egyes közösségekben azt hirdetik és gyakorolják, hogy a Lélek munkája elsősorban eksztatikus élmények sora. Olvasunk a Szentírásban különleges eseményekről: révület, gyógyítások, nyelveken imádkozás, de ezekből az ún. karizmákból, kegyelmi ajándékokból nagyjából negyvenet sorol fel az ige. Miért csak ezt a kettőt-hármat emelik ki? Ezek a testvéreink fel kell, hogy ismerjék: Isten ajándékai különbözőek és sokszínűek.

A legnagyobb csoda, ha valaki megtér és újjászületik. Ezt nem lehet felülről. A karizma „csak” ráadás, a gyülekezet építésére való. Szeretet, alázat nélkül pedig az egész produkció *semmi*. Lásd a szeretethimnusz (1Kor 13)!

Egy valamit soha nem lehet túlzásba vinni: a szeretetet. Minden mást igen. A karizma Istentől kapott ajándék. A szeretet a Lélek gyümölcse. Ez utóbbi hitelesíti a keresztyénséget.

Mások idegenkednek a karizmáktól, a „rajongók” miatt is. Az ilyen tapasztalatoktól szinte Szentlélek-ellenes görcsben szenvednek. Félnek mindentől, ami kimozdítaná őket a jól megszokott, kissé élettelen gyakorlatukból. Nekik azt tudjuk tanácsolni, hogy ne idegenkedjenek Isten drága jelenlététől. Ahol az ő Lelke kiárad, ott élet támad.

Segítsen minket Isten Lelke a megtérésben, újjászületésben, mennyei erő vételében. Vigasztaljon, amikor szükségben vagyunk. Tegye testünket Isten templomává.

„Mily nagyok alkotásaid, Uram! Igen mélyek gondolataid!” (Zsolt 92,6)

November 16.

„Szeresd felebarátodat, mint magadat! Én vagyok az Úr!” (3Móz 19,18b–c)

A keresztyének egy része valamit nagyon félreért a szeretettel kapcsolatban. Egyoldalúan, a teljes összefüggésből kiragadva hangsúlyozzák: „tagadd meg magad”, „többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem...” (Gal 2,20)

Még drámaibb a helyzet, ha gyermekkorban sem kapott valaki teljes elfogadást, bizalmat, elismerést. „Te egy bűnös senki vagy, örülj, hogy élsz...”

Az evangélium valami egészen más. Az Isten szeretet. Ő előbb szeretett minket. Szeretből szeretetre teremtett. Ő akart téged. Ismeri fogantatásodat, eddigi életedet. Kegyelmi

döntést hozott felőled. A kegyelemnek nincsenek feltételei! Csak következményei vannak: átéled a teljes elfogadottságot.

Egyedül ez a szeretet ad tartást, méltóságot, bűnismeretet, bűnbocsánatot, mennyei erőt, reményt, derűt. Ennek a szeretetnek a fényében, tűzében lesz helyes istenismereted és önismereted. A bűnt felismered, rendezni akarod, és rendezed is, ami rajtad áll. Él benned a Krisztus, ő nem elnyomja a személyiségedet, hanem kiteljesíti, felépíti, isten-
gyermeki vonást ad neki.

Ezek után bűn, tévedés, ha utálod és megveted magadat vagy felebarátodat.

November 17.

„Csak nevemért tűrtem ilyen sokáig, dicsőségemért fékeztem magam, és nem pusztítottalak el.” (Ézs 48,9)

„Ő [Isten] szabadított meg minket, és ő hívott el szent hívással, nem a mi cselekedeteink alapján, hanem saját végzése és kegyelme szerint, amelyet még az idők kezdete előtt Krisztus Jézusban adott nekünk.” (2Tim 1,9)

Divat lett átírni a Bibliát, megformálni a nekünk tetsző és engedelmeskedő „Istent”. Ez a kreált isten nem haragszik, nem ítél, főleg nem kárhoztat el. Nyájas, szelíd, humánus. Mindent megért, megenged, megáld. Ez szuper! Ez kell nekünk.

Az igaz, hogy mi csak Jézuson keresztül olvassuk az igét. Azt is tudjuk, hogy a kegyelem korszakában élünk, és olyan Istenünk van, aki meghalt értünk. De az élet törvénye ma is érvényben van. Isten jogosan gyűlöli a bűnt, mert az megrontja a teljességet és tönkretesz.

Az Atya Jézusra bízta az ítéletet. Az a Jézus fog ítélni, aki meghalt értünk. De lesz ítélet. Isten jelenlétébe semmi tisztátalan, gonosz nem mehet be.

Az antikrisztusi szellemiség, vírus közöttünk van. Igen aktív, mert érzi a veszét. De te légy hű mindhalálig!

November 19.

„Érezzétek, és lássátok, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki hozzá menekül.” (Zsolt 34,9)
„Jöjjetek, mert már minden készen van!” (Lk 14,17)

1981-ben használatba vett Bibliám hátlapjának belső oldalára ragasztottam ezt a képet, amely az üdvösség jelképét, a mennyei terített asztalt mutatja. Nem látjuk a végét. Hitem szerint itt mindenkinek van helye, névtáblája. Itt nem prédikátorok, püspökök, pápák, földi bíróságok vagy kidobóemberek őrzik az ajtót. Itt a „karizmatikus”, „transzcendens”, guruszerű, másokat kárhoztató vagy éppen üdvözítő „próféták”, „apostolok” is boldogok, ha asztalhoz ülhetnek.

Tőlem idegen, ha vécére járó, esendő, kegyelemre szoruló emberek merik venni a bátorságot, hogy másokat kizárjanak az üdvösségből. Legalábbis azt hiszik, hogy van hatalmuk

erre. Persze találunk kemény, józanító üzeneteket is a Bibliában, de még több szeretetteljes meghívást. Ők az ítéletes bibliai igékből építik fel irgalmatlan rendszerüket, elfelejtve, hogy az evangélium ellenállhatatlan szeretettel nyit ajtót, meghív, befogad. Isten nem azon dolgozik, hogy kit miért zárhat ki, hanem azon, hogy kit hogyan fogadhat be.

Isten nem bízta az emberekre az ítéletet. Mérlegelnünk, jelenségeket megítélnünk szabad, sőt kell, de emberek elkárhoztatására nincs mandátumunk.

Ezt az asztalt Isten készítette elő angyalaival. A belépés lehetőségét a Bárány szerezte meg a Golgotán. Tehát ez sem „ingyen vacsora”, egy újabb buli, hanem a kegyelmet elfogadók örök ünnepe.

November 20.

„Ő szabja meg a különböző időket és alkalmakat. Királyokat taszít el, és királyokat támaszt.” (Dán 2,21a–b)

„Nagyok és csodálatosak a te műveid, mindenható Úr Isten, igazságosak és igazak a te utaid, népek királya: ki ne félne téged, Urunk, és ki ne dicsőítené a te nevedet...” (Jel 15,3–4)

Néha az az érzésünk, hogy Isten elengedte a gyeplőt, mintha a világi eseményekhez nem lenne semmi köze. Emberek, szervezetek hatalmaskodnak. Háborúkat indítanak, forradalmakat robbantanak ki, vezetőket emelnek fel vagy buktatnak meg. Keresztyének tömegeit üldözik. Átprogramozzák az emberek gondolkodását a média által.

A mai igék mégis arról szólnak, hogy van még Isten az égben és a földön. Az embernek adott szabadság miatt nem avatkozik be percenként a világ életébe. És az ember hajlamos a rossz mellett dönteni.

Lesz egy végső ítélet, kiegyenlítődé. Ahogyan a vasárnapi igében is olvastuk: „megfizet mindenkinek cselekedete szerint” (Mt 16,27). Nekem is, neked is, a világi és egyházi vezetőknél is. Addig is tapasztaljuk, hogy bizonyos törvényszerűségek működnek. Például a zsarnokok ellen a népek összefognak. Lásd 1956.

Az élet törvényének érvényt szerző szervezeteket, embereket lehet, hogy üldözik, de látható, érzékelhető áldást hordoznak.

Végül is az időket ő szabja meg. Ezt a korszakváltó vajúdat is megengedi, és majd ő zárja le a történelmet. Milyen jó tudni azt, hogy a népek királya Jézus! Magyarország és a magyar nemzet királya is ő. Akár hiszünk ebben, akár nem. Olyan király, aki életét adta a bűnös emberért, népekért. Igazsággal és irgalommal uralkodik.

Mondd ki, valld meg: Uram, te vagy az életem áldott királya! Könyörülj népünkön, hazánkon, Európán és az egész világon!

November 21.

„[Istenem,] szereteted az életnél is jobb...” (Zsolt 63,4)

„És mi ismerjük és hisszük azt a szeretetet, amellyel Isten szeret minket. Isten szeretet, és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és Isten is őbenne.” (1Jn 4,16)

Hogy lehet jobb a szeretet az életnél? Nem azt halljuk mindig, hogy „csak egészség legyen”? Az emberiség kicsi töredékével ellentétben, akik legtöbbször mentális terhek, betegségek miatt döntenek a halál mellett, mindenki élni akar, minél tovább. A gyógyszeripar az egyik legnagyobb üzlet, mert az egészségünkért mindent meg szeretnénk tenni.

A fentiekkel nem vitatkozom. Fontos az egészség, a szép, hosszú élet. Mégis azt kell megállapítanunk, hogy szeretet nélkül bizony elég üres, néha fájdalmas, sőt pokoli is lehet a létezés.

Kamaszkoromban szerettem volna ateista lenni, de valahogy nem sikerült, mert a szeretetet, a tudatot, a humort nem tudtam levezetni a materiából. Ugyanis nekünk azt tanították a szociban dogmaként, hogy kezdetben volt a hideg, élettelen anyag. Azt még valahogy tudtam követni, hogy az őstengerben a CHON-molekulák létrehozták a mozgást, „életet”, de az már az ateizmust lehetetlenné tette számomra, hogy a szeretet csak úgy létrejött véletlenül az eredetileg élettelen anyagban.

A keresztyén hit lényegét, okát és célját olvashatjuk a mai igékben: *az Isten szeretet*. Aki a szeretetben marad, Istenben marad örömben, bánatban, sikerekben, kudarcokban, egészségben, betegségben, nászi ágyban vagy az intenzív osztályon.

A végső szakaszban is ebben a szeretetben leszünk, és az út végén is ő fog várni. „Aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és az Isten is őbenne.”

November 23.

„Magasságban és szentségben lakom, de a megtörttel és alázatos lelkűvel is. Felüdítem az alázatosak lelkét, felüdítem a megtörttek szívét.” (Ézs 57,15)

„Jézus... meglátta a nagy sokaságot, megszánta őket, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélkül való juhok...” (Mk 6,34)

Elterjedt egy olyan szemlélet, hogy ha Istennel akarsz találkozni, előbb szedd rendbe magad, vágd le a körmöd, menj fodrászhoz, zuhanyozz le, bánd meg bűneidet, konfirmáld, bérmeleged, és persze fizess be az elmaradt egyházfenntartói járulékot. Ezek nélkül el sem temetünk.

Az evangélium ott kezdődik, hogy ő meglát, megszán, közel jön. Félreértik például a tékozló fiú történetét azok, akik a srácra teszik a hangsúlyt: elment, dorbézolt, megtért, megbánta stb. Az Atya szeretetéről szól ez a példázat, nem másról. Aki otthont ad, felnevel, elenged – mert a szeretet el is tud engedni –, féltő szeretettel gondol fiára, majd megszakad a szíve. A kapuban áll és figyel a horizontot: hátha jön.

Meglátja, megszánja, elé fut, átöleli, csókolgatja, lakomát készít, gyűrűt, ruhát ad neki, énekel és táncol a feltámadt fiával. Na, ez evangélium.

Nem a fiú tért meg, szedte össze magát, hanem az atyai ház és szív vonzotta haza. Ez a szeretet térítette meg a fiút.

Isten egymásra bízott minket. Ezzel az indulattal legyünk a megtört lelkű, szívű társaink felé. Legyen ilyen a gyülekezet légköre.

November 24.

„Látták a földön mindenütt Istenünk szabadítását.” (Zsolt 98,3)

„Vajon azért veszik elő a lámpást, hogy a véka alá tegyék vagy az ágy alá? Nem azért, hogy a lámpatartóba tegyék?” (Mk 4,21)

Jézus nevét mindenütt ismerik a földön. Ő nem vallást alapított, nem egy nagy tanító, guru volt, hanem megváltó, szabadító, üdvözítő, Isten Fia. Út, igazság, élet. Jelenléte, szavai, cselekedetei, váltságshalála, feltámadása és a Szentlélek kitöltése győzték és győzik meg az embereket kezdettől napjainkig.

Saját faluja, zsinagógái közössége is kitaszította; az Emberfiának nem volt hol „lehajtani a fejét” (vö. Mt 8,20). Besúgták, provokálták, elárulták, suttogó propagandával próbálták lejáratni, arcul ütötték, leköpték és szadista módon megölték. Az emberiség egy része ma is így viszonyul hozzá és hűséges követőihez.

Élet-lámpája világít, a népek látják szabadítását. Ő a világ világossága. Követői sem bújnak el templomokba, zártkörű rendezvényekbe. Nem hallgathatnak, nem hasonulhatnak a világhoz. Küldetésük van: szólni, világítani, cselekedni, hirdetni az evangéliumot hígtalanul.

November 25.

„Kelyhekből isszák a bort, és finom olajjal kenik magukat, de József romlásával nem törődnek.” (Ám 6,6)

„Azoknak pedig, akik e világban gazdagok, parancsolt meg, hogy ne legyenek gőgösek, és ne a bizonytalan gazdagságban reménykedjenek, hanem Istenben, aki megélhetésünkre mindent bőségesen megad nekünk. A gazdagok tegyenek jót, legyenek gazdagok a jó cselekedetekben, adakozzanak szívesen, javaikat osszák meg másokkal, gyűjtsenek maguknak jó alapot a jövőre, hogy elnyerjék az igazi életet.” (1Tim 6,17–19)

A háborúk, konfliktusok, a természet tönkretétele mögött gazdasági érdekek húzódnak meg. Területért, olajért, más kincsekért fiatal katonák ezrei halnak meg, rokkannak le, és a helyi lakosság is borzasztó szenvedéseken megy keresztül.

A világ vagyonának nagy részét egészen kis csoport birtokolja. Szívük, mint a kő. Azt hiszik, hogy pénzük megmenti őket minden bajtól.

Az evangélium hatására sokan megváltoztatják a pénzhez való viszonyukat. Ismerünk olyan gazdagokat – művészeket, bankárokat, vállalkozókat –, akik sokat tesznek másokért. Isten áldja és vezesse őket!

Egy indiai megtért katolikus bankárt hallgattam egyszer Budapesten. Több száz családnak adott segítséget vállalkozások indításához. Lehet ezt holisztikusan végezni. Sokkal több ilyenre lenne szükség.

Szólnak ezek az igék nekünk is. Bármiből van többletünk, kreatív szeretettel osszuk meg a közösségben. „Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét: hogy gazdag létre szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.” (2Kor 8,9)

November 26.

„Most azért, Istenünk, hálát adunk neked, és dicsérjük a te fenséges nevedet.” (1Krón 29,13)
„És adjatok hálát Istennek, az Atyának mindenkor mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében.” (Ef 5,20)

Az idős, étellel betelt Dávid király imájából egy mondat a mai első ige. Nagy karakter volt, mint nálunk István vagy Mátyás. A Szentírás nem titkolja hibáit, bűneit, lábraállásait sem. Ez sok ezer hívőnek adott reményt az újrakezdéshez az elmúlt évezredekben.

Dávid hálát ad élete végén, lényegében mindenért. Óriási az életműve, de mint minden hívő, ő is tudja, hogy levegőt sem vehetett volna az Örökkévaló nélkül. Minden vágya az volt, hogy Isten a nép között lakjon. Ezért hozta be valamikor több ezer éneklő, zenélő, táncoló fiatalal együtt a szövetség ládáját a Tíz igével a fővárosba.

Az élet beszédének a központban van a helye, és az emberszívekben. Ő tudta, hogy egy fiatal élet mennyire veszélyeztetett. Templomot, hajlékot akart építeni Istennek. Gyűjtést is

szervezett, de Isten neki nem engedte meg az építkezés elkezdését. A gyűjtés eredményéért ad hálát Dávid. Halála után fia, Salamon vezetésével épül fel a templom.

Isten megbecsüli embereit, olyan belső békét, fényt, bizonyosságot, találkozást ad nekik, ami semmihez sem fogható. Mégis érezteti velük, hogy nem a „légy tartja a plafont”, nélkülük is épül Isten országa, rájuk egy szakasz bízott csak. Ez történt Mózesrel is, aki nem mehetett be az ígért földjére.

Tegnap emlékeztünk a mártírkeresztyénekre. Emberi szempontból az ő szolgálatuk sem teljesedett be. Mégis okot ad a hálára, ha ismerjük Isten szeretetét, halljuk az ő hangját, engedelmeskedünk a mennyei programnak, és tudjuk, honnan jövünk, mit keresünk itt és hová megyünk.

November 27.

„Uram, előtted van minden kívánságom, nincs rejtve előtted sóhajtasom.” (Zsolt 38,10)

„Hitetek próbája állhatatosságot eredményez.” (Jak 1,3)

Ez már nem csecsemő állapot, mint amikor tejjel tápláltak minket, büfiztettek, fürdettek, babakrémmel gondozták a popsit és védtek minden külső rossz hatástól.

A felnőtt, önálló, másokért is felelő, néha végtelenül magányos ember tapasztalatai: küzdelem a kísértésekkel, próbákkal, bukdácsolás, megfáradás, újrakezdés. Én erősítek másokat, de magam is gyenge vagyok.

A 38. zsoltár a bűnbánó ember nem akármilyen imádsága: „Mert nyilaid belém hatoltak, és rám nehezedett kezed. Nincs ép hely testemen haragod miatt, nincs sértetlen csontom vétkem miatt. Mert bűneim összezsaptak fejem fölött, súlyos teherként nehezednek rám. Megbűzhödtek, elgennyesedtek sebeim oktalanságom miatt. Elcsüggedtem, meggörnyedtem nagyon, úgy járkálok egész nap, mint aki gyászol. Derekam égő fájdalommal van tele, nincs ép hely testemen. Kimerültem, végképp összetörtem, szívem gyötrelmében kiáltozom. Uram, előtted van minden kívánságom, nincs rejtve előtted sóhajtasom.” (3–10. versek)

Ezt nem ateista írta le, hanem szentlelkű zsoltáros! És ehhez jön Jakab levele, amely így kezdődik: „Teljes örömmel tartásatok, testvéreim, amikor különféle kísértésekbe estek, tudva, hogy hitetek próbája állhatatosságot eredményez” (Jak 1,2–3). Tényleg, örülnöm kellene a keserves, veszélyes kísértéseknek, próbáknak is...?

Isten országa közöttünk és bennünk van. Isten gyermekei sem úszhatják meg problémamentesen, küzdelmek, harcok nélkül a földi életet. A fenti ígéknek azért örülhetek, mert ezek szerint el tudtam olvasni, még élek, itt vagyok. Nem kell eljátszanom a steril, mindig mosolygó, állandóan sikeres szentet. Élek. A gonosz pedig előre lő, nem a halott-ra. Elesések, bizonytalanságok, kísértések útján Isten segítségével mégis mindig feljebb és előre juthatok.

Uram, add erődöt!

November 30.

„Ezt mondja a Seregek Ura: Bizony, aki titeket bánt, a szemem fényét bántja!” (Zak 2,12)
„Ki vádolná Isten választottait? Hiszen Isten az, aki megigazít.” (Róm 8,33)

Láttatok már anyamacskát, ahogy a kölykeit védi? A jóval nagyobb kutyanak is neki-megy. Sok hasonló példát hozhatnánk az állatvilágból. Ezt az ösztönt a teremtésben adagolták ki nekik.

Az ember már kissé bonyolultabban éli meg ezt. Képes magzatát (évente 40 milliót), szüleit, nemzetét, fajtát, saját magát kiirtani. Ugyanakkor a legszebb, legszívszorítóbb áldozatokra is hajlandó. Sokan adták életüket embertársaikért. Ez már az isteni hasonlatosság jele.

Aki az övét bántja, az Isten szeme fényét bántja. Legyen az magzat, abúzust szenvedő, kiszolgáltatott gyermek, megalázott házastárs, hitét tartó zsidó, keresztyén. Istennél minden fel van írva. Minden könnycsepp, vér, kék folt, zúzódás és a mai tömeges üldöztetések hatásai. Isten előtt minden más ember élete is drága, de itt most az övéiről van szó.

Adventben arra is gondolunk, hogy ő újra eljön ítélni élőket és holtakat. Lesz egy nagy rendrakás.

Az Örökkévaló szeme fénye vagy. Tudtad te ezt?

December 1.

„Az Úr ezt mondta Izsáknak: Maradj jövevényként ebben az országban, én pedig veled leszek, és megáldalak...” (1Móz 26,3)
„Szent félelemmel éljetez földi vándorlásotok idején...” (1Pt 1,17)

Ahogy ezeket a sorokat írom és körülnézek dolgozószobámban, tudom, hogy mindez elmúlik. Néhány év múlva vagy hamarabb minden külső megváltozik.

Évtizedekkel ezelőtt, amikor a műtőbe toltak, *minden* kívül maradt: Biblia, lelkészi kabát, bankkártya, szendvics, fényképezőgép – minden. Így megyünk majd ki ebből a világból, bármit is tesznek a koporsóba vagy a kemencébe mellénk.

Ez nem kell, hogy megrémítsen. Erről tudni kell. Adjon Isten belső szabadságot! Keressem azokat az örök értékeket, amelyek átvihetők a túlsó partra.

Ne savanyú, ítélkező szentként éljem napjaimat, főleg ne félelemben; és ne úgy, mintha örökre itt maradnék. Örüljek mindennek, aminek lehet, tegyem a dolgomat, de tudnom kell, hogy jövevények és vándorok vagyunk. Utunkat Istennel járhatjuk végig, amíg elérjük az égi otthont.

December 2.

„Az Úrhoz menekülök. Hogyan mondhatjátok nekem: Menekülj a hegyre, mint a madár?!” (Zsolt 11,1b–c)

„Békességet hagyok nektek, az én békességemet adom nektek, de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen! (Jn 14,27)

„Ha az alapfalakat is lerombolják, mit tehet az igaz ember?” (Zsolt 11,3) – kérdezi a zsoltáros a mai ige folytatásában.

Alaprombolást látunk napjainkban is. Ez tragikus és fájdalmas. Legszívesebben a hegyre menekülnénk, mint a madár. De a gonosz nyilak így is elérnek.

Jézus az „ördög atyáról” (vö. Jn 8,44) azt mondta, hogy embergyilkos és hazug. Ezért nem menekülünk barlangba, erdőbe, magányba, hanem maradunk az „Úr templomában”. Hozzá menekülünk.

Az ő temploma itt a földön a mi szívünk, testünk. Ha ő nem lakik ott, kereshetem szent helyeken, országokban, intézményekben, ülhetek presbiterként hatvan évig egy templomban; ha őt személyesen nem ismerem, semmi hasznom abból.

„Ne nyugtalankodjék a szívetek” egy örült, felfordult, az élő Istent és törvényét megtagadó, követőit üldöző világban. Isten békességét senki és semmi nem veheti ki a szívünkéből.

„Legyen békesség falaidon belül, Jeruzsálem!” (Zsolt 122,7)

December 3.

„Mindenki aszerint vigyen ajándékot, amilyen áldást kapott Istenedtől, az Úrtól, aki adja azt neked.” (5Móz 16,17)

„Mert ha megvan a szándék, az aszerint kedves Istennek, amitek van, nem aszerint, amitek nincs.” (2Kor 8,12)

Két lista él bennünk: hiányaink és többleteink. Mindkettőt lehet jól és rosszul kezelni, értelmezni.

A fájó hiányokat (családtag, barát, munkahely, vagyon, egészség, elvesztése) ne öntsük le kegyes pudinggal. A hívó ember is ember. Ismeri a félelmet, a kétségbeesést, a gyászt, a tehetetlenséget. A többleteknek viszont lehet örülni. Például ha valaki egy élet munkájának gyümölcsként felépit egy házat.

Kedző lelkésként egy falusi gyülekezetben prédikáltam a túlzott földszeretetről és azokról, akik bálványozzák a földjüket. Ebben lehetett némi igazság, de szavaimban nem volt elég megértés, irgalom. A falusi ember évszázadokon keresztül átélte a teljes kiszolgáltatottságot. Tatár, török, német, osztrák, orosz bármikor lerohanhatta. Neki csak az a „talpalatnyi földje” maradt, és még azt is időnként elvették tőle. És a hite, ha nem veszítette el.

A mai igék az adakozásra biztatnak. Ami fontos, az mind ajándék: az élet, napfény, táplálék, szeretet, megváltás, üdvösség. Isten a nagy ajándékozó. Ezért olyan fényes a karácsonyi időszak is. Az egész világnak jut ebből. A hívő ember ebből a szeretetből él, ezt tanulgatja egy életen át, és ebből ad másoknak.

December 4.

„Hiába keltek korán, és feküsztek későn: fáradsággal szerzett kenyeret esztek. De akit az Úr szeret, annak álmában is ad eleget.” (Zsolt 127,2)

„Tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, még mielőtt kérnétek tőle.” (Mt 6,8)

A legnagyobb kincs az Istennel való szeretetkapcsolat. Mindent megelőz, mindennek az alapja az, amikor Lélek által megfogam benned is a teremtő ige.

Sokféle megtérést láttam már. Isten nem dolgozik egy kaptafára, nála nincs sablonhívőség. Ha van „sablon”, az az agapé; az isteni szeretet, szerelem, amely magát ajándékozza az Isten nélkül élőnek.

Elveszi, ha odaadod, a tőle, az Élettől elválasztó bűnt, hitetlenséget, lelki-szellemi halált. Földi életedet ennek tudatában élheted: Immánuel, velünk, velem az Isten.

Anyám kelt mindig a legkorábban és feküdt le este legkésőbb. Tizenkét gyermeket nevelt fel. A mai igék szerint élt és akart élni. Neki a legfontosabb ez a kapcsolat volt, tudta, hogy áldás nélkül nem lehet élni.

December 5.

„Árváknak atyja, özvegyek védője az Isten szent hajlékában. Isten hazahozza az elhagyottakat, kihozza a foglyokat boldog életre...” (Zsolt 68,6–7)

„Estefelé pedig, amikor lement a nap, ...[Jézushoz] vittek minden beteget és megszállottat; és az egész város összegyűlt az ajtó előtt. Sokakat meggyógyított...” (Mk 1,32–34)

Nem lehetünk szemforgató ítélkezők, amikor látjuk a világ romlását. A rendbontás, szeretetlenség, erkölcstelenség jelen van az egyházban és személyes életünkben is. Felekezettől függetlenül.

A társadalom állapota az egyházon is múlik. A racionalizmus, a felvilágosodás, a forradalmak sok esetben egyházellenesek is voltak. Ennek kettős oka volt: lázadás az egyházi bigottsággal, bűnökkel szemben, és egyben lázadás Istennel és a teremtési renddel szemben.

Megtérés nélkül nincs jövő. Ma egyre kontrasztosabban látszik a halál és az élet programja közötti különbség: a Pusztító útja és az Isten útja (vö. Jel 9,11). A gonosz öl, megbetegít, szétszedi az egységet, megkötöz, megaláz, visszaél a bizalommal. Pokollá, Isten nélkülivé teszi az emberek életét.

Isten életet ad, gyógyít, helyreállít, feloldoz, méltóságot ad, megszabadít. „Válaszd hát az életet!” (5Móz 30,19)

December 8.

„Jön az Úr napja, bizony, közel van már!” (Jóel 2,1b)

„De az ő ígérete szerint új eget és új földet várunk, amelyben igazság lakik.” (2Pt 3,13)

Tudod, miért várunk új eget és új földet? Mert a mostani menthetetlen. Az emberi gonosz-ság végre teljesen megrontotta a világot. Ezekben a percekben is olyan iszonyatos dolgok történnek kiszolgáltatott gyermekekkel, fiatalokkal, sok-sok emberrel, amelyekre nincs szó.

Ha mindezt egyszerre látnánk, nem bírnánk ki. Egy pillanat alatt összetörnénk. Elképzelésem sincs, hogy az irgalmas Isten hogy bírja ezt. Tudjuk, ezért hasadt meg a szíve a Golgotán.

Még „tart a ma”, hogy akik mégis meghallják a hangját, követhessék őt az Életbe. A világ menthetetlen, de te menthető vagy. Isten tud rólad, nem akarja a vesztedet. Örök, teljes életet akar adni neked. Ámen.

December 9.

„Mert jó földre visz be most téged Istened, az Úr: folyóvizek és mélyből fakadó források földjére...” (5Móz 8,7)

„[Isten,] aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?” (Róm 8,32)

Isten jó elgondolását, szándékát nem erőlteti ránk. A honfoglalás előtti pusztai vándorlás, bolyongás, drámák, tragédiák sora is megspórolható lett volna. Így van ez ma is. Ettől függetlenül az Úr elkészítette a megváltás tervét a törvény, a próféták és a Messiás által. Ez készen van. Ő mindent odaadott értünk. „Jöjjetek, mert már minden készen van!” (Lk 14,17) „Elvégeztetett!” (Jn 19,30)

Ha belépünk az ellenállhatatlan szeretet hívására az ő országába, nem lesz harc-, sérülés- és problémamentes életünk, ahogy a zsidóknak sem volt az. Ugyanakkor „mélyből fakadó források” (vö. 5Móz 8,7) és folyóvizek táplálnak minket. Kívül lehet vihar, káosz, betegség, tomboló istentelenség, de belül átélhetem a csendet, békét, folyamatos feltöltődést.

„Minden forrásom belőled fakad.” (Zsolt 87,7)

December 10.

„Mert megjelenik az Úr dicsősége, látni fogja minden ember egyaránt. – Az Úr maga mondja ezt.” (Ézs 40,5)

„És láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.” (Jn 1,14)

A mi hitünk és életünk alapja, lényege, nem a világnézet, a vallás, egyház, templom, felekezet, kegyességi irányzat, teológiai és hittanrendszer, még csak nem is a „keresztyénség”, hanem egy személy, Jézus, aki az élet. Ő a kezdet és a vég; út, igazság, élet. Ez az Élet jelent meg láthatóan, érthetően, elérhetően, befogadhatóan két évezreddel ezelőtt.

Liturgia, hosszadalmas oktatások, rendszerekbe való beszervezések helyett sok esetben egy pillanat alatt bevonta az embereket ebbe az életbe, legyen az illető céda, adócsaló, gazember, iparos, vallásos, vallástalan, beteg, sőt halott, mint a három feltámasztott.

Megcsillant ugyan rajta a mennyei fény a megdicsőülés hegyén, de ő hozzánk hasonlóvá lett, darócruhában járt, éhezett, fázott, hajléktalan lett. Bárhol, bárkivel szót értett, mindenkinek azt adta, amire szüksége volt a továbblépéshez, az élet megtalálásához.

Az ő dicsősége kegyelem és igazság. Ez mindenre elég ma is.

December 11.

**„Ő az élő Isten, aki megmarad mindörökké. Az ő királysága megdönthetetlen...”
(Dán 6,27b–c)**

„Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.” (Zsid 13,8)

Jóllakhatsz fuldoklásig a gyönyörökkel,
– az életedből hiányzik valami.
Hiába vágyasz az emberi teljességre,
– mert az emberből hiányzik valami.
Hiába reménykedsz a megváltó Egészben,
– mert az Egészből hiányzik valami.

A Mindenségből hiányzik egy csillag,
– a Mindenségből hiányzik valami.
A Világból hiányzik a mi világunk,
– a Világból hiányzik valami.

(Váci Mihály: Valami nincs sehol – részlet)

Váci Mihály nyíregyházi evangélikus családban nőtt fel. Szív szerint hitt a szocializmusban, de nem vesztette el szellemi gyökereit sem. Hívó édesanyjának áldása nélkül nem akart élni. („Anyám, add ránk áldásodat!”) Nem talált békességre a mozgalomban. Tele volt kétséggel, harccal. Negyvenhat évesen Hanoiban halt meg váratlanul.

A fenti idézet is erről a fájdalmas hiányról szól. Pont ez a valami, vagyis valaki, aki hiányzott neki és hiányzik minden embernek, az a „csillag”, aki „tegnap, ma és mindörökké ugyanaz”; aki „megmarad örökké”, „királysága megdönthetetlen”.

December 12.

**„Uram, légy kegyelmes hozzám! Gyógyíts meg engem, mert vétkeztem ellened!” (Zsolt 41,5)
„És a hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt, az Úr felsegíti őt, sőt, ha bűnt követett is el, bocsánatot nyer.” (Jak 5,15)**

Sok oka van a betegségeknek. Nem fogadjuk el a leegyszerűsítéseket, mint például: minden betegség oka pszichés eredetű, vagy minden betegséget a gonosz hoz ránk vagy Isten büntetése...

Csendre, ítélkezésmentes alázatra van szükség, és még akkor sem biztos, hogy pontos a diagnózisunk. Lásd Jób barátainak helytelen, „hívó” érveit.

Jézus azonnal látta, hogy mi van az emberben, de mi ezt nem mindig tudhatjuk. Néhány ok lehet:

- genetikai örökség,
- magzati korban kapott mérgek, nikotin, drog,
- szegénység, rossz táplálkozás,
- helytelen nevelés,
- felelőtlen, vétkes élet,
- szenvedélybetegség; alul- vagy túltápláltság,
- hitetlen, kilátástalan, céltalan, esetleg depresszív létezés,
- mély gyász,
- a környezet (víz, levegő, élelmiszerek) szennyezettsége,
- járványok, háborúk, katasztrófák okozta betegségek,
- a reklámok és a kínálat megtévesztésének hatása,
- igen, a gonosz is megtámadhat, hiszen „embergyilkos”,
- és Isten is megenged próbákat, „préseket” az életünkben.

A betegség lehet átmeneti és tartós is. Alkalom arra, hogy átértékeljük életünket. Lehet ez váltoállítási, megtérés is. Legyen az!

Lehet sírni, bűnt vallani, imádkozni, megújulni. A fizikai következményektől függetlenül ez csak jó eredményezhet.

Hiszünk a csodákban is, át is éltünk már ilyet, de ez nem automatizmus. Nagy bűn a beteget még hitetlenséggel is vádolni, ha nem gyógyul meg.

Isten tervében nem volt betegség, a mennyben sem lesz.

December 14.

**„Mert, ha ítéletet tartasz a földön, igazságot tanulnak a világ lakói.” (Ézs 26,9b)
„Aki pedig magot ad a magvetőnek, és eledelül kenyeret, megadja és megsokasítja vetőmagotokat, és megszaporítja igazságotok gyümölcsét.” (2Kor 9,10)**

Tegnap is azt nyilatkozta egy nagy tudású, értelmes, hívő teológiai tanár, hogy a járvány nem lehet ítélet, Isten így nem büntet, nem ítél.

Nem állítom, hogy ez a globális esemény tőle jött, de semmi bibliai, hitbeli alapunk nem lehet arra, hogy ezt kizárjuk. Ez a minimum, amit el kellene fogadni, de azt sem merik, akarják kimondani, hogy Isten tud róla, megengedte. Márpedig ez elég fajsúlyos tény önmagában is.

A bibliai időkben és később is átélte a világ és az egyház isteni figyelmeztetéseket, ítéleteket. Nem hallottunk az özönvízről? Szodoma és Gomora ügyéről? Vagy Izrael számtalan engedetlenségéről és annak megbüntetéséről?

Nem tudunk a világba, a természetbe, a testbe helyezett rendről, amelyet ha megszegünk, a következményeket, a büntetést, az ítéletet el kell szenvedni?

Nem látjuk, hogy ez a tömény istentelenség magában hordja „kultúránk” ítéletét? Nem az ítélet a cél, a lényeg, hanem az igazság, amely az élet feltétele; amelyről mindkét igénkben olvasunk.

Lehet sumákolni, mellébeszélni, kegyeskedni, de a hazugságon, sötétségen, lényegyet kerülő kegyességen soha nem lesz áldás.

Az tény, hogy a kézféket velünk húzták be, mert megteltek a jóléti országok intenzív osztályai. Másból nem ért a megrészegült, szinte csak fogyasztásra idomított tömeg. Így tényleg nem mehettek tovább a dolgok. Krízis van. Ha nem lesz változás, jön a nagyobb és a még nagyobb megrázkódtatás. Esély az életre: az igazság megtalálása.

December 16.

**„Te vagy az Isten, aki csodákat tettél, megismertetted erődet a népekkel.” (Zsolt 77,15)
„Kijelentetett az ő [Isten] szentjeinek..., hogy milyen gazdag e titok dicsősége a pogány népek között. Ez a titok az, hogy Krisztus közöttetek van: reménysége az eljövendő dicsőségnek. (Kol 1,26–27)**

Krisztus nem fogyasztói cucc, ünnepi dekoráció, manipulálható valláspótlék. Őbenne lakozik az Isten teljessége (vö. Kol 2,9).

Igen, titok is. „Ki kételkedőn kutatja őt, annak választ nem ad.” Nem mindenki értette, követte, szerette. Sőt egy időben szinte mindenki elhagyta. Egyszer a családja is bolondnak nézte. A főpap előtt felpofozták...

Az ajándékot ő maga bontja ki. A keresztyénség alapja az ő kijelentése, szava. Olvasuk Lélek által, csendben tanítását, történeteit! Egészen bizonyos, hogy megszólal az ige a szívben és az elmében. Az ő igéje ma is terem, alakít, formál, életet ad. Az ő beszédei „Lélek és élet” (Jn 6,63). Hallgasd őt, nézz fel rá Lélekben! Ezután válaszolni is tudsz, erőlködés nélkül.

Milyen nagy ajándék, hogy eljutott az evangélium minden „pogányhoz”, minden néphez; így a sok történelmi dráma, tragédia, egyházi és világi hibák, bűnök ellenére a magyarkhoz is.

Tegyen csodát veled Isten, ismertesse meg veled az erejét és titkát végérvényesen! Éljen benned, és te őbenne.

December 17.

„Reménykedhetsz a jövőben – így szól az Úr...” (Jer 31,17)

„Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghalja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.” (Jel 3,20)

A múlton túl vagyunk. A jelen bizonytalan. A jövő kiszámíthatatlan, különösen napjainkban. Ez sokakat nyugtalanít vagy félelemmel tölt el.

Üzenet: Nyugi, „...én élek, és ti is élni fogtok” (Jn 14,19). Azt szeretném, hogy legyen helyed, megnyugvásod, reményed, jövőd bennem. Csendesen zörgetek szíved ajtaján. Soha nem töröm rád az ajtót. Mit szólnál egy jó vacsorához, ami nem egy estés, nem ötvenperces szertartás, hanem örök, elmúlhatatlan, fényes, boldog létezés? Ami nem az exit után, hanem már itt, ezek között a körülmények között elkezdődhet.

„Aki hallja az én ígémet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van; sőt ítéletre sem megy, hanem átment a halálból az életbe.” (Jn 5,24)

December 18.

„Halljátok meg az Úr igéjét, Izrael fiai! Pere van az Úrnak az ország lakóival, mert nincs igazság, nincs hűség, és nem ismerik Istent az országban.” (Hós 4,1)

„Térjetek meg, mert elközelített a mennyek országa!” (Mt 3,2)

Lehet ennél pontosabb diagnózis? „Nincs igazság, nincs hűség, és nem ismerik Istent az országban.”

Több ezer éves alapok, hit, erkölcs, kultúra nélkül nincs élet, jövő. A mai ember erősíti az egóját, maga körül forog, szeretne megnyugodni, de így elveszett, magányos, kiszolgáltatott marad.

Isten ma is hív, keres, nem adja fel. Így szól a cédvá lett néphez: „...elvezetem a pusztába, és szívhez szólóan beszélek vele. (...) Ott majd úgy válaszol nekem, mint ifjúsága idején (...) Azon a napon férjednek fogsz hívni – így szól az Úr –, és nem hívsz többé a Baalodnak.” (Hós 2,16–18)

Térjetek meg! Jöjjetek haza! A megtérés nem csupán valami érzelmi búslakodás, vallásos szokások felvétele. A megtérésben helyre kerül, ami kificamodott.

Isten embert teremtett (Ádám: ember; Éva: élők anyja) normális, természetes életre; házasságra, családra, kertművelésre. Az ember nem volt vallásos, nem járt istentiszteletre. Istennel sétált a kertben, állandó kapcsolatuk volt. Ez a kapcsolat áll helyre a megtérés és újjászületés által. Visszkapjuk emberségünket istengyermekségünk által.

Önerőből ez nem megy. Isten ad életet, lehetetet, vágyódást, bűnismeretet, bűnbánatot, bocsánatot, tiszta szívet. Ne te dönts, akarj, izzadj! Ő már döntött. Az ő döntése minden-nél erősebb és örökre megtart. Válaszolni lehet: Itt vagyok, Uram.

„A messzeségben is megjelent az Úr: Örök szeretettel szeretettek, ezért vontalak magam-hoz hűségesen.” (Jer 31,3)

December 19.

„Alaktalan testemet már látták szemeid; könyvedben minden meg volt írva, a napok is, amelyeket nekem szántál, bár még egy sem volt meg belőlük.” (Zsolt 139,16)

„Annak örüljetek, hogy nevetek fel van írva a mennyben.” (Lk 10,20)

Kövér, sovány, ronda, esetlen, félénk, önbizalomhiányos, sérült, depis, elutasított, kinevetett, megvetett vagyok. Ráadásul a szüleim is elszúrták a nevelésem. Időnként hányni tudnék magamtól.

Isten üzenete: Én akartalak. Akkor is, ha „véletlenül” csúsznál be, vagy nem sikerült az elhajtasod. Én formáltam csontocskáidat édesanyád méhében. Egy ideig még ő sem tudott rólad. Bárki vagy, bárhogy nézel ki, bármit tetted veled, én elfogadlak, szeretlek, sőt gyönyörködöm benned. „...Drágának tartalak, és becsesnek, mivel szeretlek.” (Ézs 43,4) Életre, méltóságra, emberségre alkottalak.

Semmit nem tudtál magadról, én már életemet adtam érted, hogy minden fájdalmad, bűnöd, sérülésed átvegyem, hordozzam. Ezt nem egyszerű elhinned ebben a felfordult világban. Nehéz hinned a teljes elfogadottságban, pedig ez az, amit én adok neked. Nem az a lényeg, hogy mennyire hiszel, hanem az, hogy én hiszek benned, abban, hogy általam te is elfogadod magad. Nem az a kérdés, hogy szeretsz-e. Én szeretlek, úgy, ahogy vagy. Emlékezz: ne csak a felebarátot szeresd, hanem magadat is! Ez isteni parancs, ha tetszik.

Sok hívő azt magyarázza, hogy szorítsd háttérbe, vesd meg magad, add fel a személyiségedet, ne legyen saját akaratod. Időnként meg is aláznak igehirdetés címén.

Meg kell tagadni a Lélek erejével az önző, önsajnáló egót, de én átmosom, megtisztítom, meggyógyítom, helyreállítom személyiségedet. Egyedi vagy, nem kell másra hasonlítanod. Ne engedd, hogy egyenhívót faragjanak belőled! Előttem vannak napjaid, neved be van írva a mennyi könyvbe.

December 20.

„Akik szabadításodra vágyódnak, hadd mondhassák mindig, hogy nagy az Úr!”
(Zsolt 40,17b)

„Előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által, akarata és tetszése szerint...” (Ef 1,5)

Hogyne vágyódnánk szabadulásra! De mitől lehet szabaddá válni? Nem egyszerű kérdés. Szabadulnánk néha a mellettünk élőtől, a gondtól, a betegségtől, a pénztelenségtől, a munkatárstól, a politikától, ezer dologtól. Van, amitől sikerül szabadulnunk, és van, amitől nem.

Nem kell hinni a mindent reklámozó gyógyszerlobbinak, a folyamatos csodákat ígérő profétáknak („Csak higgy, és minden oké lesz...”), ezoterikus, mindent megoldó technikáknak, rózsaszín pozitívizmusnak.

Ami viszont igen biztos: Isten „Előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által, akarata és tetszése szerint...” (Ef 1,5). A bűneset, a szakadás következtében a világ árvájává lett embert adoptálja, befogadja: „...Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak, *enyém* vagy” (Ézs 43,1).

Betölti az űrt, ami a szívben olyan hiányt okoz, amelyet pótlékokkal kell kompenzálni. Jézus – Jesua: Szabadító. Ez az ő neve. Megszabadít a bűntől, a haláltól, az ördög hatalmától. Ez a három mindenkinél – tudósoknál, vallásalapítóknál, hadseregeknél – erősebb. Csak Jézusnak van felettük hatalma. A bűn elválaszt Istentől, az élettől, az emberségtől. A halál az utolsó ellenség. Jézus a feltámadás és az élet.

Az ördög, a személyes gonosz, az ősi kígyó hazug és embergyilkos. Jézus azért is jött, hogy a munkáját lerontsa. A világban szabadon tombol, de a szívedből a teljes szeretet kiűzi, a félelemmel együtt.

„Új neveden szólítanak téged, amelyet az Úr maga ad majd neked. Ékes korona leszel az Úr kezében, királyi fejdísz Istened tenyerén. Nem mondanak többé elhagyottnak, országodat sem mondják pusztaságnak, hanem úgy hívnak, hogy gyönyörűségem, országodat pedig úgy, hogy férjnéل van. Mert gyönyörködik majd benned az Úr, és országodnak ő lesz a férje. Mert, ahogy az ifjú elveszi a hajadont, úgy vesz el téged, aki felépít; ahogy a vőlegény örül menyasszonyának, úgy örül majd neked Istened. (...) Jön már Szabadítód! Vele jön szerzeménye, előtte jön, amiért fáradozott. Szent népnek nevezik őket, az Úr megváltottainak, téged pedig sokat látogatott városnak hívnak, nem pedig elhagyatottnak!” (Ézs 62,2–5.11–12)

Ennél Isten sem tud többet adni, és ez elég nekünk.

December 21.

„Ez a nép csak szájával közeledik hozzám, és ajkával dicsőít engem, de szíve távol van tőlem...” (Ézs 29,13)

„Gyermekeim, ne szóval szeressünk, ne is nyelvvel, hanem cselekedettel és igazsággal.” (1Jn 3,18)

Nekem már csak a magyar puli jut eszembe az önazonosságról. Nagy mester. Minden ízében, sejtjében, teljes lelkületében puli. Éjjel és nappal, alvás közben, bármilyen helyzetben a nyáj van figyelmének középpontjában. Ettől nem lehet eltéríteni.

Az emberi önazonosság nehéz kérdés, hiszen kicsi korunktól fogva különböző szerepeket játszunk. Álarcokat hordunk, amelyeket ránk tesznek, vagy amiket mi vesszük fel: mondd el ezt az imát, énekelj a vendégnek, ülj szépen az iskolában. Így és így kell viselkedni a munkahelyen, a párkapcsolatban, a gyülekezetben.

Nagy segítség, ha Isten embereinek harcaira tekintünk, amelyekben kétségek, lelki küzdelmek, bukások, veszteségek, győzelmek során megközelítik a jézusi egyértelműséget, őszinteséget, önazonosságot.

A másik elítélésében profik vagyunk. Sok esetben éppen azt vesszük észre másnál, ami a mi gyengénk is: anyagiasság, szószátyárság, tisztátalanság, góg... Mindezt felnőtt keresztényként tesszük, becsapva magunkat és környezetünket.

„Én nem tudtam, hogy annyi szörnyűség barlangja szívem.” (József Attila)
Mielőtt elítéled Attilát, hidd el, testvér, marad ebből a „szörnyűségből” a hívő szakaszra is.

Mindenkinek van árnyoldala; méltatlan érzései, gondolatai, titkai. Létezik hívő elfojtás, önáltatás. A mai igék segítenek ezekkel szembenézni. Amíg a legnagyobb apostol így ír magáról, addig elfogadhatom, hogy ez a harc a sírig tart. Jó eséllyel az önazonosság felé.

„Hiszen amit teszek, azt nem is értem, mert nem azt cselekszem, amit akarok, hanem azt teszem, amit gyűlölök. Ha pedig azt cselekszem, amit nem akarok, akkor elismerem a törvényről, hogy jó. Akkor pedig már nem is én

teszem azt, hanem a bennem lakó bűn. Mert tudom, hogy énbennem, vagyis a testemben nem lakik jó, minthogy arra, hogy akarjam a jót, van lehetőségem, de arra, hogy megtegyem, nincs. Hiszen nem azt teszem, amit akarok: a jót, hanem azt cselekszem, amit nem akarok: a rosszat. Ha pedig azt teszem, amit nem akarok, akkor már nem én teszem, hanem a bennem lakó bűn. Azt a törvényt találom tehát magamban, hogy – miközben a jót akarom tenni – csak a rosszat tudom cselekedni. Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint, de tagjaiban egy másik törvényt látok, amely harcol az értelmem törvénye ellen, és foglyul ejt a bűn tagjaiban lévő törvényével. Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből? Hála az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus!” (Róm 7,15–25a)

December 23.

„Lefekszem, alszom és fölébredek, mert az Úr támogat engem.” (Zsolt 3,6)

„Bizony mondom nektek: aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképpen sem megy be oda.” (Mk 10,15)

Amikor az élet keménysége, harcai, nehézségei vesznek minket körül és belső nyugtalanságot is okoznak, lehetséges-e a gyermeki nyitottság, ráhagyatkozás, békesség? Igen, de nem a megszokott vallásos, üzleti alapon: én adok Istennek időt, imát, templomozást, erkölcsi és karitatív teljesítményt, és ő megjutalmaz védelemmel, nyugalommal, egészséggel, anyagiakkal.

A zsoltáros attól akadt ki, hogy a bűnösöknek jól megy, és ő, aki hisz, teljesít, tele van bajjal, gonddal, ellenségei vannak, akik vesztére törnek. Ennek a félreértett „jóisten-hitnek” össze kell törnie. Ez nem azt jelenti, hogy a keresztyén ember nem élhet át különleges védelmet egyes helyzetekben.

Örülni kell minden áldott, csendes időszaknak. Ugyanakkor a jézusi tanításból, szellemiségből, evangéliumból következik, hogy ha őt gyűlölték, üldözték, megvetették, megölték egyháziak és világiak, akkor követői is osztoznak sorsában – ha valóban Lélek általi követők.

Jézus az igazság, élet, út, szentség, világosság, irgalom és ítélet. Ez provokálja az öntörvényű, bűnben élő embert. Ma lehet beszélni minden jó és rossz alternatíváról, azokat lehet propagálni és törvényesíteni, csak az igazi Jézust kell az egészből kihagyni, mert ő megtérésre, életváltozásra hív. Jézus csak jót hozott erre a földre, mégis gyűlölik őt. Nem érdekes jelenség ez? Persze a langyos, kiegyező egyházat elfogadja a világ.

A hívő ember legyen egészségesen alázas, ne ítélkezzen, mert harcunkat nem elsősorban az „istentelenekkel” vívjuk, hanem magunkkal és gonosz szellemi erőkkal. Szívünk karakterén folyik Kain és Ábel, Dávid és Góliát, Saul és Pál tusája.

Ha átélem azt a csodát, hogy az Úr győzelmet ad az erőmet messze meghaladó ellenféllel szemben, lesz tapasztalatom a belső elrejtettségről, értelmet meghaladó békességről, gyermeki ráhagyatkozásról. Akkor alkalmassá leszek tanúságtételre is.

Isten adjon neked békességet, szeretetkapcsolatot, amelyet senki és semmi el nem vehet tőled!

December 24.

„Isten után szomjazik lelkem, az élő Isten után: Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt?” (Zsolt 42,3)

„Íme, bölcsek érkeztek napkeletről Jeruzsálembe, és ezt kérdezték: Hol van a zsidók királya, aki most született? Mert láttuk az ő csillagát napkeleten, és eljöttünk, hogy imádjuk őt.” (Mt 2,1–2)

A keresztyének egy része még a karácsonyt is kritizálja: „pogány, napfordulós ünnep a karácsonyfával együtt, a népegyházak vallásossága; Jézus már nem is csecsemő, ezen túl vagyunk, ő megfeszített és feltámadt Krisztus...”

De nézzük a lényegét, ami valóban időponttól, külsőségektől független. Isten teremtette kezdetben a világot. A romlás, szakadás után a menthetetlen, romlott, mínuszba süllyedt emberért átszakította az eget, alászállt életünk mélységes poklaiba. A kozmikus, világot teremtető Ige testté, hússá, emberré lett. Emberré lett az Isten, hogy mi újra gyermekeivé lehessünk.

Kezdetben ez nem Máriában történt, hanem a menny gyönyörű, bűntelen, isteni világában. Ott született meg a kegyelmi döntés. Az angelos (küldött), közölte a hírt Mirjámmal, Máriácskával, aki megkapta a termékenyítő Szentlelket. Megfogant az Ige egy emberi testben.

Lehet, hogy még mindig a kezdet előtt vagy. De ma is nagy örömet hirdetünk: megszületett számodra is a Megváltó! Téged is beárnyékolhat a Szentlélek, egy új embert, világot, jövőt teremthet benned.

A bölcső és a kereszt ugyanabból a fából készült, mondták eleink. A cél, hogy vele együtt növekedve eljussunk a megváltás hegyére, ahol letehetjük

minden bűnünket, terhünket, mocskunkat, fájalmunkat, és megkaphatjuk a szabadulást, a bűnbocsánatot, az újjászületett (örök) életet.

Ezzel sem kell várni tavaszig. Levehetjük már csodálkozó tekintetünket a Jupiterről és a Szaturnusról, mert ezek a nekünk küldött ígék lehetnek a vezérlő csillagok számunkra.

A nagy eseményt kicsi kezdet előzi meg. Te is kimondhatod: „Történjék velem a te beszéded szerint” (Lk 1,38). Áldott, boldog megtestesülést kívánok mindenkinek!

December 25.

„Boldog nép az, amelynek az Úr az Istene!” (Zsolt 144,15b)

„Íme, nagy örömet hirdetek, amely az egész nép öröme lesz: üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.” (Lk 2,10–11)

Ellentmondásos az egyház és a világ története, kapcsolata. Nem csodálkozom azokon, akik nem értik, meg is botránkoznak rajta.

Egyik oldalon ismerjük az evangéliumhoz ragaszkodókat a hivatalos egyházon belül és kívül. Másik oldalon a konstantini fordulat utáni világi uralmat kapott egyházat. Ez utóbbi által is számtalan érték jött létre: iskolák, kórházak, mezőgazdaság, művészetek; ugyanakkor igazolhatatlan jelenségek is, mint a kötelező egyháztagság, lelkek leuralása, inkvizíció, a „szentek” üldözése, fegyveres térítések a keresztyén jegyében...

A keresztyén hit viszonylag kevés országban terjedt jézusi módon. Az írek között így történt, és máshol is volt erre példa, de az elmúlt másfél évezredre nem ez volt a jellemző. Az evangéliummal sok esetben visszaélő egyházban is voltak megújulási mozgások, és csodálatos értékek születtek. De tényleg vissza kell sírni a kötelező egyháztagságot?

Ma sokan nosztalgizálnak a keresztyén Európáról, Magyarországról. Végre el kell engedni kétszáz év felvilágosodás, racionalizmus, elvilágiasodás, leválás után a konstantini modellt. Ez sokat segítene az egyházakon. Megszabadulnának e korszak kötöttségeitől, és újra evangelizáló, missziózó, újjászületett aktív tagság jönne létre.

Ez a folyamat elindult. Tehát, igénk alapján: lehet-e boldog a magyar nép? Van-e Istennek terve egy néppel? Természetesen. Ő teremtette „egy vérből” az emberiséget és a népeket is (vö. ApCsel 17,26).

A missziói mandátum: „Tegyetek tanítvánnyá minden népet!” (Mt 28,19). Nem vonta vissza az Úr ezt a „parancsot”. Csupán vissza kell térni az ő módszeréhez.

Személyes megtérés, holisztikus elkötelezettség következtében a hit terjed, mint a kovász, a só, a világosság. Az így működő közösségek hatást gyakorolnak az élet, a társadalom minden területén: törvényhozás, oktatás, művészet, családsegítés, erkölcsi, etikai kérdések.

Az igazi hit kisebbségben marad, de hatása rendkívüli lehet. Igen, lehet boldog a magyar nép, ha befogadja az üdvözítő örömhírt.

December 26.

„Én majd bekötözöm és orvoslom sebeit, meggyógyítom őket, és megmutatom nekik, milyen kincs az igazi béke.” (Jer 33,6)

„A pásztorok így szóltak egymáshoz: Menjünk el Betlehembe, és nézzük meg azt, ami ott történt, amit az Úr tudtunkra adott.” (Lk 2,15)

Mennyire tűnt fel az Ige megjelenésének terepe a kedves bibliaolvasónak?

A pásztorok templomba nem járó, bűnös embereknek számítottak. Éjszaka, szabad ég alatt őrködtek, dolgoztak. Az Úr angyala jelent meg nekik, körülragyogta őket: „Ne féljete, Üdvözítő született ma nektek...” (Lk 2,11). És meghívja őket a menny és föld királyához.

Jézus komolyan vette a hagyományt, járt zsinagógába, templomba, de mindig lényeglátással. Többször kidobták, ahogy apostolait is. Tevékenysége nagy része terepen zajlott.

A szent alkalmakhoz, szakrális épületekhez, haranghoz, orgonához, liturgiához ragaszkodó, ünnepi ruhába öltözött, kötött keresztyénség működik, ha a Lélek megtölti a kereteket, de ez így nem elég.

Jézus Krisztus kint van, ott, ahol az emberek élnek. Nem csupán hívogat, hanem megy, gyalogol, megkeres, rátalál, érint, gyógyít, ölel, felemel. Azokhoz megy, akik maguktól nem tudnak jönni, akiket mi sokszor lenézünk. Alászáll a poklokra már itt, a földi valóságban. Újra kell olvasni az Újszövetséget ebből a szempontból is.

Testvér, talán azt gondolod, hogy túl messzire kerültél Istentől. Nem tudsz imádkozni, hinni, remélni. Olyan bűnök, fájdalmak, kötöttségek terhelnek, amelyekről el sem hiszed, hogy megszabadulhatnál tőlük.

Most elért téged is ez az üzenet. Isten tud rólad, hiányzol neki, keres téged, haza akar szeretni.

Nem így kellene hűvös, árnyas
szobából, kényelmes íróasztal
mellől szólani hozzátok, jól
tudom. Menni kellene házról
házra, városról városra, mint
egy izzadt, fáradt, fanatikus
csavargó. Csak két égő szememet,
szakadozott ruhámat, porlepett
bocskoromat hívni bizonyosságul
a szeretet nagy igazsága mellé.
És rekedt hangon, félig sírva,
kiabálni minden ablak alatt:
Szakadt lelket foltozni, foltozni!
tört szíveket drótozni, drótozni!

(Dsida Jenő: Menni kellene házról házra)

December 27.

„Boldog ember az, aki az Úrba veti bizodalmát...” (Zsolt 40,5)

„Ezért egészen bizonyosnak tartjuk a prófétai beszédet, amelyre jól teszitek, ha figyeltek, mint sötét helyen világító lámpásra, amíg felvirrad a nap, és felkel a hajnalcsillag szívetekben.” (2Pt 1,19)

Károgás, világvégevárás nélkül is érzékeljük a nagy harcot, konfrontációt a sötétség és a világosság erői között. Ez a küzdelem több ezer éve tart, de napjainkban a „helyzet fokozódik”. Nincs kecmec, teljes arzenállal támad, csörtet, és látványosan szedi áldozatait az árnyoldal. Elszabadult a hajóágyú, lejtőre került, és nincs megállás. Ők maguk sem tudják már irányítani a folyamatokat.

A világosság gyermekei sem sterilek, hibátlanok, de látják, mi itt a tét. Imádkoznak, küzdenek, megszólalnak, ítékeznek, ugyanakkor döbbenet, némi tehetetlenséggel figyelik a folyamatot.

Egyesek végről, mások nagy ébredésről beszélnek. Emberileg nézve, legalábbis Nyugaton, vesztesre állunk. A világ öntörvényűen, elégedetten a fogyasztásával, menetel a pusztulásba. Ez a kis vírus bezavart, de hamarosan ezt is elintézik, és folytatódhat a vidám haláltánc.

Igénk arra biztat, hogy mint sötét helyen világító lámpásra, úgy figyeljünk a ma is hangzó prófétai beszédre, amíg felvirrad a nap, és felkel a hajnalcsillag a szívünkben.

Sötét a világ. Rátelepszik ez a gyülekezetre is, de az ige testet öltött, „A nép, amely sötétségben él, nagy világosságot lát...” (Mt 4,16).

A hajnalcsillagot sok fázó, sötétben szenvedő várta már. A személyiségünk mélyén, szívünkben megjelenhet. Ő Jézus. Boldogságunkat ez adja. Bizalmunkat így az Örökkévalóba vetjük, és továbbra is tesszük a dolgunkat „szent hiszti” és félelem nélkül, az evangélium derűjével az exitig.

Jézus mondta minkét prófétai szót: „Én vagyok a világ világossága” (Jn 78,12); „Ti vagytok a világ világossága” (Mt 5,14).

December 28.

„Az én uram, az Úr, megtanított engem mint tanítványát beszélni, hogy tudjam szólni igéjét az elfáradtaknak.” (Ézs 50,4a)

„Hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket.” (2Kor 1,4)

Vigasztalás nélkül nehéz, egyes esetekben lehetetlen élni. Isten szívéből jövő indulat ez, ami hozzátartozik a teremtésbeli hasonlatossághoz is.

A sátán (vádoló) a mi Istenünk színe előtt „éjjel-nappal vádol” (vö. Jel 12,10). Megaláz, kigúnyol, kétségbe ejt, feladásra késztet. Hazug és embergyilkos. Jézus ennek ellenkezőjét tette, és teszi ma is.

Milyen lélek, indulat van bennünk?

Az tud vigasztalni, aki maga is megjárta a mélységet, ismeri a bukást, kudarcot, szégyent, fájdalmat, reménytelenséget, gyógyíthatatlan betegséget, halálfélelmet. Keresztýének, egy kicsit koszolódjatok össze, törjön össze kegyes kegyetlen szívetek! Ne legyetek „igegolyósórók”!

Nem baj, ha néha vizeletes, széketes lesz a kezetek, vagy tartani kell órákon át a lavórt az öklendezőnek, végighallgatva a jóbi fájdalmat, akár a lázadó, Istent káromló szavakig. Meghánytatni a gyógyszert beszédőt, azután kórház, orvos, lelkigondozás, közösségi, holisztikus segítség következhet.

Sok esetben a bűn magában hordja a büntetést. A bajban lévő nem kell még jól fejbevágni, elítélni, összetörni a törvénnyel. Főleg nem keményfedeles Bibliával. Jézus evangéliumot hozott, ami örömhír, jó hír. Ennek lényege: bármi történt eddig, Isten szeret.

„De nem hiszek, nem imádkozom, bűnben élek, szörnyű dolgokat követtem el, nincs számomra esély!” – Isten szeret! Ebből következik minden: a fájdalom felismerése, a megrendülés, csend, a könnyek, az összeszorult szív és a mentőprogram. Aminek gyümölcse lehet a bűnbocsánat, szabadulás, új élet.

A szeretetnél semmi nem hatékonyabb. A bűn ebben a közegben ismerhető fel, és ilyenkor fáj igazán. A Szentlélek az igazi vigasztaló. Ebben az atmoszférában már a törvény is megszólalhat.

Évtizedekkel ezelőtt átélt krízisemben sokat jelentett ez az ige: „Ő testi élete idején könyörgésekkel és esedezésekkel, hangos kiáltással és könnyek között járult az elé, akinek hatalma van arra, hogy kiszabadítsa őt a halálból” (Zsid 5,7).

Ha én is belekapaszkodhatok ebbe, akkor számomra is van vigasztalás.

December 29.

„De fölragyog majd az igazság napja számotokra, akik nevemet félitek, és sugarai gyógyulást hoznak.” (Mal 3,20a)

„A saját világába jött, de az övéi nem fogadták be őt. Aki pedig befogadták, azoknak hatalmat adott arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazoknak, akik hisznek az ő nevében...” (Jn 1,11–12)

Azt mondta nekem a zöldséges hölgy, hogy olyan sokan meghalnak mostanában. Erre csendesen megjegyeztem: Mi is meg fogunk halni. Ez igaz, válaszolt kicsit zavartan.

De Isten gyermekei vagyunk. Nem vagyunk árvák. „...Ha élünk, az Úrnak élünk; ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Azért akár éljünk, akár haljunk, az Úréi vagyunk.” (Róm 14,8)

Lelkünkre sokan pályáznak, jó és rossz erők. Isten gyermekei nem tutyimutyi, infantilizált, bamba hívők. Törekenységük ellenére isteni hatalmat kaptak. A mi Édesapánk a teremtető, örökkévaló Isten. Fiai és lányai részesülnek lényéből, személyéből, Lelkéből, Szelleméből.

Bármilyen helyzetben is vagyunk, ebben a tudatban élhetünk. Jézus, amikor a legerőtlenebbnek látszódott, akkor volt a legerősebb. Nézd, ahogy Pilátussal beszél, megköttözve, meggyalázva, véresen. Pilátus a globalista hatalom embere. Ki itt a szabad, és ki a rab?

Csak higgy az ő nevében, szabadításában! Fogadd el, hogy benne vagy tervében, akaratában. Érted is szenvedett, hogy ne legyél kiszolgáltatott a bűnkényszernek, a halálnak, a világ hazugságainak.

Belső derű, nyugalom, béke, bizonyosság származik ebből. Isten gyermekei vagyunk. Dicsértessék az ő neve!

December 30.

„Mert én új eget és új földet teremtek, a régire nem is emlékeznek...” (Ézs 65,17)

„Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is...” (Mt 6,10)

Számtalan elmélet született a végidőkkel kapcsolatban. Egyes bibliai könyvek (Dániel, Jelenések) alapján évszázadok óta pontos menetrendet állítanak fel, mindent értelmeznek, mai szereplőkkel, intézményekkel, eseményekkel hozzák összefüggésbe. A legszebb, amikor a másik felekezetet azonosítják a gonosszal.

Nem veszik figyelembe az irat keletkezési körülményeit, műfaját, akkori üzenetét. Komolyan veszik magukat, és hallgatóikat is elkápráztatják, hiszen „meg van írva”. Csakhogy elmélet sok van, és nem lehet mindenkinek igaza. Az a gond, hogy nem a lényeggel foglalkoznak.

Mit ér a végmenetrend összeállítása, ha bennem nem teremtet Isten új eget és új földet? Ha nem valósul meg szívemben, életemben az ő országa és akarata?

A teremtetés nem ért véget a hetedik napon. „Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom” (Jn 5,17) – mondja Jézus. Ő az, aki dönt az időkről, a kezdetről és végről. Az új ég és föld, az ő országa, akarata megvalósul, eljön a mi imáink, böjtünk, „prófétálásaink” nélkül is.

A Jézustól kapott imában Luther magyarázata szerint azt kérjük, hogy jöjjön el hozzám is, a szívembe is mindez. Ott érjen össze az ég és a föld, ott valósuljon meg akadálytalanul Isten jó akarata. Ez számít egyedül.

Mit érünk azzal, ha távoli, misztikus eseményekről elmélkedünk, de nem tudunk megbocsátani és bocsánatot kérni, ha nem adtuk oda a Megváltónak elrontott, méltatlan múltunkat, ha elnézzük a mellettünk élők szükségleteit, hiányait, ha nem formálódik ki rajtunk a Krisztus képe? Mit érünk ezekkel a romok alatt, az intenzív osztályon, a maró magányban, félelemben? Ha nem tudjuk, hogy van örök életünk?

Az új teremtetésnek ez a célja: „...gyermekeim, akiket újra fájdalmaik között szülök meg, amíg kiformalódik bennetek Krisztus” (Gal 4,19). Ezek után lehet imádkozni, közbenjárni a családjáért, az egyházzáért, a világgáért a Lélek szorongatásában, de józanul, a Fennvalóra bízva a döntéseket.

Testvér, ami lényeges az életünkben, az a szívünkben dől el. „Szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által. Mert amikor még erőtlenség voltunk, a rendelt időben halt meg Krisztus az istentelenségért.” (Róm 5,5–6)

December 31.

**„Kezedben van sorsom.” (Zsolt 31,16)
„Mindörökké uralkodik az Úr! Nem-**

zedékről nemzedékre dicsérjétek az Urat!” (Zsolt 146,10)

2020 végére értünk. Akik itt vagyunk, élünk; ha nem is úgy, ahogy az év elején. Szinte minden megváltozott. Személyes élet, család, munka, gyülekezet, társadalom, nemzetek, országok közötti kapcsolat, gazdaság, biztonsági helyzet.

Nincs vége a történetnek, még nem láthatjuk a távolabbi hatásokat. A baj előhívja a méltatlan és a szép emberi reakciókat. A maffia, a szélhámosok, a politikai erők eszközként használnak egy ilyen helyzetet is. Nincs rá mentség.

Mások egyszerűen angyallá váltak: egészségügyi dolgozók az első helyen, szociális munkások, lelkesek és mások. Többen bele is haltak ebbe a szolgálatba. A bezárt intézmények – iskolák, színházak, templomok – felelősei rendkívüli kreativitással léptek ki, elsősorban a világhálóra.

A keresztyéneknek is át kellett és kell élni, hogy nem a falak, a liturgia tartja meg az egyházat, hanem az élő Úr és az igéje, „amely nincs bilincsben” (2Tim 2,9).

Mindezek mellett egész évben folytak a szörnyűséges helyi háborúk, a terror, a kontrollálatlan népvándorlás, a teljes ideológiai zavar, káosz, a vallási, nemzeti, családi ősi rend szervezett szétzilálása, a keresztyénüldözés, a mértéktelen fogyasztás, a hedonizmus, az új világrend erőltetése.

Globális felmelegedés, tűzvészek, áradások, katasztrófák történnek szerte a világban. A föld egyre aktívabban válaszol. Még itt a szomszédban is megrendült a föld. A helyi polgármester sajtótájékoztató közben élte át az újabb rengést, ijedt arccal a mikrofonba kapaszkodott.

Kezedben van sorsom, életem, múltam, jelenem, jövőm, Uram. Egyedül te vagy a biztos pont, lényed, szereteted, szavad. A hozzád térés segíthet rajtam, az egyházon és a világon.

Az általad teremtet világ törvényeid szerint tud csak megmaradni. Ez a korszak is lezárul, ennek idejét csak te tudod. Irgalmad tart még.

Bocsásd meg bűneinket, add meg napi kenyerünket, életető igédet, adj kijózanodást a döntéshozóknak.

Az istennélküliség Covidnál halálosabb vírusától szabadíts meg minket, Uram, aki mind-örökké uralkodsz! Ámen.

2021. január 2.

„Szakaszokra osztva olvasták a könyvet, Isten törvényét, és úgy magyarázták, hogy a nép megértette az olvasottakat.” (Neh 8,8)

„[Pál] pedig ott maradt két teljes esztendeig saját bérelt szállásán, és fogadta mindazokat, akik felkeresték. Hirdette az Isten országát, és tanított az Úr Jézus Krisztusról teljes bátorsággal, minden akadályoztatás nélkül. (ApCsel 28,30–31)

Az emberek többsége nem érti az egyház nyelvét, szóhasználatát. Ennek több oka van. Az egyik, hogy meg sem ismerték a bibliai tanítást, akik pedig megismerték, eltávolodtak tőle, vagy nem tudjuk úgy elmondani nekik, hogy megértsék.

Az évezredes beidegződés és a diktatúra nyomása burok alá, szinte gettóba helyezte a gyülekezetet. Akik keresik az igazságot, valami élő, az életükön segítő forrást, nehezen tudnak bekapcsolódni egy zártnak tűnő, vallásos nyelvezetű szertartásba. Van erre is példa, de ez így nem megnyugtató, nem elég. Ki kell lépni a kánaáni nyelvezetből, a patetikus, teológiai formulákból, a vallásos burokból!

Jézust értette a korának embere. Az őket körülvevő világból vett példákat: madarak, naplemente, föld, gabona, szőlő, sok érdekes történettel fűszerezve. A legkülönbözőbb helyszíneken tanított. Nem úgy beszél, mint az írástudók – mondták róla (vö. Mt 7,29). Lehetett kérdezni, kételkedő kérdéseket is bedobni.

Az üzenet szent, szakrális. Azt nem szabad profanizálni, de az ige „testet ölt” emberi szavakban is. Ezt a természetes, érthető, fogyasztható beszédet szükséges tanulni, hogy ne legyen szakadék a hit és a gyakorlati élet között.

Az ige Istenről, rólunk, egészséges vágyainkról, szükségleteinkről, az élet értelméről, céljáról, a normális, emberhez méltó életéről szól.

Január 4.

„Így szól az Úr: Bárcsak mindig ilyen lenne a szívük, így félnének engem, és megtartanák minden parancsomat; akkor örökké jó dolguk lenne nekik és fiaiknak.” (5Móz 5,29)

„Mert az a jó, ha kegyelemmel erősödik meg a szív...” (Zsid 13,9b)

Az élet törvényének megtartásával a föld, az emberiség szinte minden baja orvosolható lenne. Banális, naiv megállapítás? Mégis érdemes belegondolni. Van annyi pénz, tudás, lehetőség, adottság, eszköz, hogy ez megvalósulhatna. Egyetlen és döntő akadály az emberi önzés, romlottság, törvénytelenység, istentelenség.

Nem szabad sutba dobni az ősi hitet, a bibliai alapokat. Ez vonatkozik személyes és közösségi életünkre is.

A nyugati világ a történelemben először vallástalan társadalmat épít. Hátborzongató, életveszélyes, mint a bábéli akció.

A világ, világ. Mi nem tudjuk hordozni a vállunkon, nem vagyunk megváltók. De amit tudunk, azt meg kell tenni: ima, tanúságtétel, példamutatás, a jó cselekvése... A Megváltó sem akar senkit erőszakkal megtéríteni, ez nem is lehetséges. A bűnnek kifutást engedélyez.

Mi, akik mindezekről tudunk, adjunk hálát az életért, a törvényért, és azért, hogy ha botladozunk vagy egyenesen orrunkkal zuhanunk a padlóra, kegyelemmel, Isten jóságával erősíthetjük szívünket.

Jó kegyelemből, irgalomból, isteni szeretetből élni.

Január 5.

„Bizony, jóságod és szereteted kísér életem minden napján, és az Úr házában lakom egész életemben.” (Zsolt 23,6)

„Jézus mondja: Én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek.” (Jn 10,10)

Hogy lehet egy háromezer éves szöveg ilyen élő? Sok ezer embernek, gyermekeknek is imádságává vált „Az Úr az én pásztorem” kezdetű, 23. zsoltár.

„Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy.” (4. vers) Lőárokbán, kivégzés előtt, küzdelmekben, családi kríziseknél, és még ki tudja, mikor imádkozták és mondják ma is. Énekek, festmények, egyéb alkotások születtek hatására. Beépült a hitünkbe, annyira ismert, mint az Úrtól tanult ima. Én valamikor műtét előtt, leszedálva ezt suttoztam.

Ez azért van, mert a Szentlélek ihlette Dávidot. Így lett ebből élő ige. Mai igénk az utolsó versszak: „Bizony, jóságod és szereteted kísér életem *minden* napján, és az Úr házában lakom egész életemben” (6. vers). A minden nap az minden nap. Erre sokszor nem is gondolunk.

Napjaink nem egyformák. Szép, egészen csodás időket is megélünk, máskor befeketedik minden. Hitéletünk elsősorban nem szubjektív érzések, megtapasztalások sorozata: én most hiszek, szeretem Istent, hűséges, aktív, győztes hívő akarok lenni; még azt a mocskos szájú szomszédot is elviselem, egye csuda... Máskor pedig ezt mondom: belefáradtam az egészbbe, megloptak, kavarnak a hátam mögött, kudarcok érnek. Isten sem segít, talán elaludt, vagy nincs is.

A hit alapja Isten objektív szeretete, amely nem a mi állapotunktól függ. Isten lényege a szeretet, amit mi tényleg nem tudunk felfogni. Akkor is szeret, ha rútak, nyomorultak, hitetlenek, elesettek vagyunk. Erre gondolj, amikor jön a kísértés, a szurokfekete éjszaka! Jósága, szeretete akkor is kísér.

Arra is rájöttem, hogy megtérésem előtt is ő kísért kereső és téves útjaimon. Ő azért jött, hogy életünk legyen.

Január 7.

„Tied vagyok! Szabadíts meg...” (Zsolt 119,94)

„Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjete, és megadatik nektek.” (Jn 15,7)

Van némi zavar a keresztyénségen belül ezzel a jézusi biztatással kapcsolatban: „...bármit akartok, kérjete, és megadatik nektek”.

Láttunk, átéltünk már biológiai, fizikailag megmagyarázhatatlan csodákat, gyógyulásokat, máskor pedig többezres imaláncon futó kérések sem teljesültek. Könnyörögnek megkínzott foglyok szabadulásáért, mégis lefejezik őket. Kéri az Urat a házasság, család gyógyulásáért, és egyre rosszabb a helyzet. Karizmatikus pásztor bizonygatja, hogy őt nem tudja a vírus megbetegíteni, majd néhány hét múlva megvallja gyülekezetének, hogy ő is kórházba került. Sorolhatnám a sikeres és kudarcos kérések útját, hatását.

A mai igékben nem imateljesítő mennyei üzemről olvasunk. Nem arról, hogy érdemes hívőnek lenni, mert bármit kérek, Isten megadja: pénz, egészség, hívő gyerekek, tökéletes gyülekezet, jó állás, ellenségeim meggyőzése, nekem tetsző politikai kurzus, Brüsszel evangélikációs centrummá alakulása, világbéke, lelki ébredés, amelyben még a fókák is megtérnek...

Itt kapcsolatról van szó: „Tied vagyok, szabadíts meg!”; „Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek...”

Édesanyánkkal a kapcsolat, az összhang, a megértés volt a döntő. Ismertük, szerettük egymást. Szavak, fizikai közelség sem kellett ehhez. Nem kértünk egymástól akármit. Így vagyunk az istenkapcsolattal is. Aki megkapta a legnagyobb ajándékot, hogy az övé lehet Jézus, megismerte személyét, tanítását, akaratát, szuverenitását és egyben irgalmát, az érzi, tudja, hogy nem lehet itt bármit rendelni, mint a neten, ami megérkezik másnap.

A Bibliát soha ne szelektálva olvassuk, kiemelve egy gondolatot, mondatot a nagy összefüggésből: De hát meg van írva, itt van, halálosat isznak, és nem árt nekik... Megissza szegénykém, és meghal. Volt rá példa. Halottakat támasszatok! Bemegy a kórházba a prédikátor és a család előtt éli át a kudarcot.

Az Úrhoz mondott imánk a vele való intim kapcsolatban, csendben, a Lélek vezetésében, indítására, őreá hallgatva születik. Imádkozzunk, kérjünk, zörgessünk őreá figyelve, csendben, alázattal, nyitottan, tudva, hogy ő nagyon szeret és éppen ezért nem ad meg mindent, hanem csak azt, amire az előrehaladáshoz valóban szükségünk van. Ezekről ő szívesen beszélget velünk, ha nem csak a kérést akartuk teljesíttetni vele.

Január 8.

„Csak [Isten] az én kősziklám és szabadítóm, erős váram, nem ingadozom.” (Zsolt 62,7)
„Ezért tehát a lankadt kezeket és a megroskadt térdeket erősítsétek meg, és egyenes ösvényen járjatok...” (Zsid 12, 12–13)

Nagy létszámú ifjúsági konferenciánkra meghívtunk előadónak egy tehetséges színészházaspárt. Az ebédnél a férfi kritikusan megjegyezte, hogy sok „bóbita”, (beteg, elesett) fiatal van közöttünk. „Hová menjenek? Ők a mi barátaink. Némelyeknek az egyetlen családja vagyunk” – válaszoltam. Jézus azért hozta el a földre az ő országát, hogy befogadja azokat, akiknek nincs hová menni, akik szüleiket sem ismerték, belefáradtak az életükbe, a legkülönbözőbb okok miatt bajban vannak.

A neten olvastam, hogy a gyülekezet nem a tökéletesek csapata, hanem olyan hely, ahol gyógyulni lehet. Ez igaz, de nem a teljes igazság. A gyülekezet ennél színesebb, összetettebb közösség. Minden tagnak van gyengéje és erőssége. Mindenkinek van valamiből többlete és hiánya.

Veretes budai gyülekezetben voltam lelkész. Az első hetekben megterhelte, hogy az akkor negyventagú presbitérium tele volt értelmiségivel; orvosokkal, tanárokkal, fizikusokkal.

Első prédikációmát megköszönte egy jogász, de hétfőn ott állt az asztalomnál a római jog néhány passzusa, pontosítva a Filemon levél kapcsán mondott szavaimat. Örület, itt nem lehet akármit mondani, hiszen tudósok hallgatnak...

Az is okozott némi gátlást, hogy ugyan sok száz igehirdetéssel, előadással a hátam mögött, de olyan elődök szószékére kellett lépnem, mint Ordass Lajos püspök. Megosztottam a gondomat egy lelkésszel, aki ezt válaszolta: „Hirdesd az evangéliumot, mert az orvosnak, iparosnak, mindenkinek erre van szüksége”. Nem tudományos előadást kell tartanom, magasröptű eszmefuttatásokat, hanem segíteni a bűneivel, félelmeivel küzdő, megroskadt térdű, lankadt kezű embertestvéreimnek.

A jézusi szellemű, atmoszférájú gyülekezethöz nincs jobb hely a világon. Itt lehetek gyenge, beteg, árva, de pár nap múlva én erősíthetem a másikat, és minden adottsággal segíthetjük egymást. A gyülekezet az isteni terv szerint a legjobb hely a világon, ahol a levegőben is Isten szeretetét érezzük. Élő, tőle jövő ige hangzik, működik a lelkigondozás, egymás számontartása és a teljes személyiségnek megfelelő közösségi formák. Ebbe belefér a párkereséstől kezdve a sport, a kirándulás, a kerti parti, a költöztetés, az idős tagok házi gondozása, bármi, amire szükség és igény mutatkozik.

A gyülekezet csak részben kórház. Isten dicsőségének, szeretetének helye, ahol akár énekekkel, de még inkább életükkel dicsőítik Istent, ahol mennyei erők is segítenek. Lehetőség van megtérésre, életújulásra, ahol az éppen most „erősek” hordozzák a gyengéket.

Január 9.

„Igaz vagy, Uram, ha perlek is veled. Hadd tegyem szavá mégis azt, ami igazságtalan!” (Jer 12,1a–b)

„Amikor az elsők jöttek, azt gondolták, hogy többet kapnak, de egy-egy dénárt kaptak ők is. Amikor átvették, zúgolódni kezdtek a gazda ellen, és ezt mondták: Ezek az utolsók egyetlen órát dolgoztak, és egyenlővé tetted őket velünk, akik az egész nap terhét hordoztuk, és szenvedtünk a hőségtől.” (Mt 20,10–12)

Isten országa nem úgy működik, mint egy multicég. Néhol mégis jelentkeznek a gyülekezetben is hasonló vonások. Pontosított, jól körülírt belépési szabályok, tagsági feltételek, időpontok, rend, öltözet, viselkedési szokások; lelki, szellemi, hitmennyei hierarchia a tagok között, a vezetők túlexponált szerepe, a teljesítmény, például az adakozás hatása...

Nem általánosítok, és nincs ez így mindenütt. Azt is tudom, hogy egy folyamatosan működő közösségben rendnek kell lenni.

A mai igében a példa másról is szól, ebben az esetben az „isteni igazságtalanságról”. A szőlősgazda ugyanannyi bért ad a hajnalban munkába állónak és a délután kezdőknek.

Jézus mondanivalója: „Nem tehetek azt a javaimmal, amit akarok? Vagy azért vagy irigy, mert én jó vagyok hozzájuk? Így lesznek az utolsókból első, és az elsőkből utolsó.” (Mt 20,15–16)

Kalapot le a hajnali hívők előtt. Apám hatra járt dolgozni, ötkor már imádkozott. Sok hűséges, átadott életű keresztyén így él évtizedeken keresztül. Becsüljük meg őket! Ugyanakkor Istent nagyon érdeklik a későn jövők, a bizonytalanok, a megtevesztettek, a lusták, a kételkedők, a „hitetlenek”, a „libsik”, a szenvedélybetegek, a kisiklott életűek... Nagy vizsgálja ez a „hajnali hívőknek” is.

Jézusnak több gondja, harca volt az elkötelezettekkel, mint a „későn jövő” bűnösökkel. Aki elsőnek képzei magát, könnyen lehet, hogy lényegében már ma is utolsó indulata, „hívó gőgje”, elitizmusa, mindent kritizálása miatt, de nem tud róla.

Abba kell hagyni a felekezetek, kegyességi irányzatok, hitmennyei, kenet, dicsőítési színvonal, pénzmennyiség mérítkelésének versenyét. Az egyetlen, ami számít: Isten irgalmas atyai szíve. Nem azt nézi, kit hogyan lehet vizsgáztatni, netán kizárni, hanem hogy kit milyen módon lehet bevonni az ő ellenállhatatlan szeretetével.

Köszönöm, Uram!

Január 11.

„Így szól az én Uram, az Úr (...): Még gyűjtök azokhoz, akiket összegyűjtöttem!” (Ézs 56,8)
„A mi üdvözítő Istenünk (...) azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és eljusson az igazság megismerésére.” (1Tim 2,3–4)

A diabolosz szétdobál, megrontja az egységet. Kiszúrja a legelkötelezettebb hívőket, legjobb házasságokat, közösségeket, kezdeményezéseket. Fúr, farag, vádol, kétségbe ejt.

Isten összegyűjt, újjáteremt akár szétesett, halottnak tűnő életdarabkákból is, és helyreállítja az egységet Isten és ember, ember és ember, teremtettség és az embervilág között.

Izrael engedetlensége miatt szétesett, szétszóródott. A mai társadalom és az egyház egy része is ezt éli meg. Különös, meg nem érdemelt kegyelemből kaphatunk bűnbocsánatot, de tudnunk kell, hogy a bűnnek van következménye. Nem lehet mindent rendbe hozni. Dávid bűnben fogant gyermeke meghalt; egy szétvert család szenved, a tönkretett test nem biztos, hogy meggyógyul, akit megöltek, nem jön vissza.

Féljünk vétkezni! – tanította a drága békéscsabai lelkész, Povázsay Miska bácsi nekünk, vasárnapi iskolásoknak, a bűn következményeire utalva. Négy-öt éves voltam, mégis emlékszem a szavaira.

A mai igék arról az isteni indulatról, akaratról és megvalósulásról szólnak, hogy az Örökkévaló a csontokból is új embert tud és akar teremteni (vö. Ez 37). Ne mondd, hogy rólad már elfeledkezett, „neked már annyi”, olyan nagy a bűnöd, hogy nem lehet megbocsátani, annyira elfáradtál, megsérültél, hogy nincs remény.

Megnyitja szentélyét a pogányok előtt: „Az én házam neve imádság háza lesz minden nép számára, összegyűjti a szétszóródott Izraelt: még gyűjtök azokhoz, akiket összegyűjtöttem” (Ézs 56,7–8).

Ebben te is benne vagy! Isten akarata, hogy minden ember üdvözüljön. Tudtad? Akarja üdvösségedet! Erre figyelj, ezt fogadd el, és ne a vádló, kárhozató, reménytelen gondolatokat.

Az ítéletet az Atya arra a Krisztusra bízta, aki meghalt értünk. Az út végén is ő fog várni.

Január 12.

„Összegyűjtöm nyájam maradékát minden országból (...), és visszahozom őket legelőjükre, ahol szaporodni és sokasodni fognak.” (Jer 23,3)

„Ha valakinek közületek száz juha van, és elveszít közülük egyet, vajon nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy-e addig az elveszett után, amíg meg nem találja?” (Lk 15,4)

A jó pásztor pulijával együtt figyel, számol, vigyáz, örködik, véd. Aki lemarad, megvárják, visszatereleik. Aki bajba jut, megzuhan, érte mennek, megmentik.

Talán most is hallod a pásztor hívó hangját: Jöjj haza! Istennél nincsenek „kisemberek”, nélkülözhetők, leírhatók, fölöslegek. Egy bűnös megtérésén ujjongás tör ki a mennyben.

Mintha az arány ma megfordult volna: kilencvenkilenc elveszettért kell imádkozni, tenni. Szegény nyugati ember azt hiszi, hogy szabaddá tette magát. Ez illúzió. Nincs nagyobb rabság, elveszettség, mint az egoizmus, az öntörvényűség.

Nincs nagyobb szabadság, mint a „szeretet által munkálkodó hit” (Gal 5,6). Legyen áldás a pásztorlelkűeken!

Január 13.

„A fiú tiszteli atyját (...) Ha én atya vagyok, miért nem tisztelnek? – mondja a Seregek Ura...” (Mal 1,6a)

„Egy embernek volt két fia. Az elsőhöz fordulva ezt mondta: Fiam, menj el, dolgozz ma a szőlőben! Ő így felelt: Nem akarok. Később azonban meggondolta magát, és elment.” (Mt 21,28b–29)

Úgy tűnik, nem csupán a földi apa–fiú kapcsolat lehet nehéz, feszült. A mennyei Atya is panaszkodik: „Ha én atya vagyok, miért nem tisztelnek?” Apák, fiúk, az átoknak meg kell törni!

Ismerünk ideálisnak tűnő apa–fiú viszonyt. Ennek oka lehet a felmenők mintája, az érintettek neveltetése, alkata, problémamegoldó képessége. Ugyanakkor sok a dráma, a nehézség, a fájdalom, a sérülés, a harag, a törés, a szakadás, az örökségből való kitagadás, a sírig és azon is túlra nyúló fájdalmak.

Az apa büszke akar lenni, saját képére szeretné nevelni fiát. Néha nem nevel, szurkol, enged, hanem leural, erőltet, kioktat, megszegyenít, gátlásokat okoz, akár erőszakkal is.

A fiú belecsúszik a kamaszkor apáról is leváló, önállósodási folyamatába, fellázad, kritizál, látja az apa hibáit, bűneit, ellenáll. Így eljuthat apja megvetéséig. Ezt az időt túlélheti a kapcsolat, de el is hidegülhetnek egy időre, vagy akár végleg. Számtalan ilyen dráma játszódott már le.

Nem véletlen, hogy az Ószövetség így fejeződik be: „Én pedig elküldöm hozzátok Illés prófétát (...) Az atyák szívét a gyermekekhez téríti, a gyermekek szívét az atyákhoz, hogy pusztulással ne sújtsam a földet, amikor eljövök” (Mal 3,23–24).

Két férfin sok múlik. Konfliktusukkal a környezetet is leterhelik, összefogással áldás lehet kapcsolatuk sokak számára.

A jézusi példázatban az apa a szőlőbe küldi két fiát dolgozni. Az egyik igent mond, de nem megy, a másik nemet, és mégis kimegy. Van itt gond...

Mindezek után, mai fiúk, apák, mi tegyünk? Nem szabad, nem lehet feladni. Ha unjuk is ezt a szöveget, meg kell, meg lehet térni, lehet változni, átértékelni, felismerni, bocsánatot kérni, rendezni, gyógyulni. *Kölcsönösen!*

Apa, kértél már bocsánatot a fiadtól? És te, fiú? Utólag is, akkor is, ha nem él az egyik szereplő? Akkor is, ha a másik nem akar változni? Az átoknak meg kell törni!

Mennyei Atyánk így tett. Mi fiak (lányok), elkanászodtunk, felláztunk, öreg, felesleges „kaporszakállúnak” tartottuk őt. Mégis atyánk lett Krisztus által. Ő biztatott, így szólítsd meg: Abba, apácska. Sokan nem tudják, amikor a Miatyánk imát kezdik, hogy ezt a szót használja Izraelben a gyermek apja megszólítására.

És végül, gondoljunk arra az életadó, feltámasztó ölelésre: „Még távol volt, amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott, nyakába borult, és megcsókolta őt” (Lk 15,20). Legyen így!

Január 14.

„Menjünk eléje hálaadással, ujjongjunk előtte énekszóval! Mert nagy Isten az Úr...”
(Zsolt 95,2–3)

„A királyok Királya és uraknak Ura. Övé egyedül a halhatatlanság, aki megközelíthetetlen világosságban lakik, akit az emberek közül senki sem látott, és nem is láthat: övé a tisztelet és az örökkévaló hatalom.” (1Tim 6,15–16a)

Nincs jobb, mint Isten jelenlétében lenni. Erre teremtettünk. Amikor szívünkbe árad szeretete Lelke által (vö. Róm 5,5), átéljük létünk lényegét, okát, célját.

Az ő dicsősége, szentsége semmihez nem hasonlítható. Isten dicsőségében lenni óriási erőforrás. A világkeresztyénség az utóbbi évtizedekben fedezte fel ezt szélesebb körben. Ahogy lenni szokott, némelyek túlzásba estek, és hirtelen minden dicsőítéssé lett. Könnyen elmarad ilyenkor a csend, a bünfelismerés, az igaz megtérés. Az ő dicsőségében lenni nem csupán gyülekezetben, zenekarral, lelkes énekléssel lehet. Átélted tömött vilamoson, unalmas értekezleten, autózás közben, betegágyban, bárhol, bármikor. Képzeld, akkor is, ha éppen kiabál veled valaki... Nem egyszerű, de működik.

A kivégzett mai mártírok gyakran őt dicsőítették az utolsó pillanatokban.

„Dicsőítsétek tehát Istent testetekben!” (1Kor 6,20), írja Pál. Az egyház évszázadokon át lenézte a „bűnös testet”. Görög hatás is érzékelhető ebben: a „test a lélek börtöne”. A test a hívőnek ellensége, meg kell sanyargatni, netán korbácsolni, szeges övet viselni, mint például a királyleány, Margit, ott, a szigeten. Ő a nemzetért vezetelt. Sokan ilyen módon küzdöttek a testi vágyak ellen. Nagy félreértés ez, sok elhajlás, bűn forrása lett a test elnyomása, megvetése.

Ennek az egészségtelen prüdériának, törvényeskedésnek esett áldozatul az egyház. Részben ennek hatásra jelent meg a szex-drog-rock jelenség, a szabadosság, a lázadás, amely napjainkban még inkább gyorsul, sok kárt okozva a teremtetési rendben.

Isten teremtette a testet is, minden részével, funkciójával együtt. A test a Szentlélek temploma, írja Pál. Isten ott van gyermekeinek testében. A bennünk lakó Szentlélek (pneuma) megtisztítja, megszenteli, karbantartja a pszühét (értelem, érzélem, akarat) és a testet.

Adja Isten ezt az összhangot, harmóniát mindannyiunknak!

Január 15.

„Az asszony (...) szakított hát a gyümölcséből, és evett. Adott a vele levő férjének is, és ő is evett.” (1Móz 3,6)

„Vajon vezethet-e vak világlatant? Nem esnek-e mindketten verembe?” (Lk 6,39)

Ha olyan egyértelmű, igaz, hiteles a bibliai, jézusi tanítás, út, akkor miért nem ismerik fel ezt többen? A magukat keresztyénnek vallók – ha nem is hangoztatják – nem feltétlenül hiszik el, hogy lehet a hegyi beszéd, a szeretethimnusz, a boldogmondások kihívása, a törvény szív szerinti betartása alapján élni: adakozás, ellenségszeretet, az arany szabály...

Szépnek tartják, de idealisztikusnak, hiszen az élet kemény, nem lehetünk balekok. Sok hársító érvet megismertem az elmúlt évtizedekben, melyekkel többen távol tartják magukat a keresztyén élettől: az egyház hibái, keresztes háborúk, az inkvizíció, a papok bűnei, körmöst adó hitoktató, törvényeskedő gyülekezet, szülők, a Biblia látszólagos ellentmondásai, a templomba járók képmutató, megbotránkoztató élete.

Ezekben lehet igazság, ilyen módon meg is sérültek némelyek. Ugyanakkor a valóság egészének ez csak egy része, hiszen minden említett téma összetett. Egy példa: a Szentírás nagyjából ezer éven át íródott. Csak alapismeretekkel (kortörténet, szövegismeret, kontextus) és az írókat ihlető Lélek által lehet megérteni a lényegét.

Nagy kérdés a mai íge alapján, miért bukott el az első emberpár. Nem magyarázott el nekik a Teremtő mindent világosan? De, igen: Minden a tiétek, ami körülvesz benneteket. Veletek együtt mindent szeretetből szeretetre, teljes, boldog életre teremtettem. De itt is vannak határok, hiszen teremtmények vagytok. Van, ami isteni jog, kompetencia. Nem ti mondjátok meg, mi a jó és mi a rossz. Ne istenkedjete! – A gonosz éppen erre játszott: Irigy az Isten, nem akarja, hogy olyanok legyetek, mint ő.

Szó sincs itt almáról és „ádámcsutkáról”. Ez a leírás nem helyszíni riport, hanem Lélek általi kijelentés. A bukás lényege: bizalmatlanság, irigység, nagyravágás, magunk istennek képzelése. Kísértő pedig mindig akad. Ez ma is így történik.

Megintcsak a szívig jutottunk el. „Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent.” (Mt 5,8)

„Tiszta szívet teremts bennem, Istenem...” (Zsolt 51,12), hogy ne legyek vak, aki világtalanokat akar vezetni, mert abból csak gödör-program következhet!

Január 16.

„Az Úr védelmez téged, az Úr a te oltalmad jobb kezed felől. Nem árt neked nappal a nap, sem éjjel a hold.” (Zsolt 121,5–6)

Jézus így imádkozott: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.” (Jn 17,15)

Nem menekülhetünk ki a világból, nem is kell, de nem kell mindent elfogadnunk. Vannak határok. A gonosztól őrizkedjünk.

Csodálkoztam az USA-ban élő unokatestvéremen, aki harminc-negyven évvel ezelőtt arról számolt be, hogy mielőtt gyermekét iskolába adja, utánanéző, hogy mit is tanítanak ott, milyen az intézmény szellemisége, és csak azután dönt.

Ma már itthon is értjük ezt a kérdést. Nagy a kínálat a piacon. A hatvanas, hetvenes években nem volt alternatíva, de voltak felelős szüleink, akik segíthettek a tájékozódásban, ha akartak, mertek. Apám elmondta nekünk, hogy a leckét meg kell tanulni, de nem kell mindent elhinni, és konkrét példákat sorolt fel. „Ezeket úgy tanuld, mintha fogat mosnál: vedd a szájadba, öblöges, azután köpd ki.”

Igen, a világban kell élni. Nem lehet minden konfliktus, nehézség okán kilépni a házasságból, a munkahelyről, a településről. A hívőknek is edzésben kell lenniük. Amikor jön a „szent hányinger”, talán jogosnak tűnő kritika, nem az a megoldás, hogy elhúzódnak a „igei alapon”, merthogy „mi köze a hívőnek a hitetlenhez” (vö. 2Kor 6,15)?

Tragédia, amikor a nagy kegyes szortíroz maga körül; lenézi, kritizálja a „hitetleneket”. Vannak nyugtalan „vándorkeresztyének”, akiknek egyik gyülekezet, közösség sem felel meg.

Tanulnunk kell azt a helyzetet elfogadni, kezelni, amelyben vagyunk. Talán mégsem a másik megváltoztatása lenne az igazi feladat, hanem az én indulataimmal, személyiséggem gondjaival kellene valamit kezdeni.

Minden együttélés nagy iskola, és lehetőség a formálódásra. Adjak hálát, ha van hitem, de tudnom kell, hogy ezzel nem vagyok még kész. Az alakulás, tanulás a kilépésig tart.

Január 18.

„[Uram,] te adsz életet mindnyájunknak. Téged imád a mennyei sereg.” (Neh 9,6c–d)
„Bizony, őtöle, őáltala és őreá nézve van minden: övé a dicsőség mindörökké.” (Róm 11,36a)

Isten! kit a bölcs lángesze fel nem ér,
Csak titkon érző lelke óhajtva sejt:
Léted világít, mint az égő
Nap, de szemünk bele nem tekinthet.

(Berzsenyi Dániel: Fohászkodás – részlet)

Istent megfejtetni, megérteni, meghatározni, birtokolni nem lehet. Ő az, aki mindig a „nagyobb”. Nem mi találtuk őt ki, hanem ő minket. Nem ő a része gondolkodásunknak, hanem mi az övének.

Amit tudhatunk róla, tőle tudjuk. Megszólalt, kijelentette magát a próféták által. Számunkra érthető módon, világosan, Jézusban. Ez bőségesen elég nekünk földi pályánkhoz és az üdvösséghez.

A mennyei tanács: „...Fényes felhő borította be őket, és hang hallatszott a felhőből: Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm, őt hallgassátok!” (Mt 17,5).

A keresztyének kísértése, hogy hitük emberközpontú legyen: én kerestem Istent, én hiszek benne, én tértem meg, én igyekszem, én így látom, gondolom, én, én, én... Törékeny, veszélyes út ez.

Az egészséges hit Krisztus-központú: „Őtőle, őáltala és őreá nézve van minden”. Ő keregett, szólított meg, adott hitet, életet, ő hordoz, tart meg. Az ő szavára, személyére épül az életem, hitem.

Január 19.

„[Az Úr] elküldött (...), vigasztalok minden gyászolót.” (Ézs 61,1b–2)

„Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak.” (Mt 5,4)

Az evangélium örömhír, jó hír a kegyelemről. Isten szuverén döntése a romlott, elfajzott, istentelenné vált ember felől. Nem rója fel a bűnt, nem büntet, hanem elenged.

Tizenkét-tizenhárom éves lehettem, amikor egy este úgy alakult, hogy szüleimmal olvastam igét. Mindig nagy körben ültünk, de ezen az estén csak hárman voltunk. Apám próbálkozott valami lelki látást adni nekem. Elmondta, hogy nagy adósságunk van Isten felé. Megkérdezte: „Fiam, mit akarsz, tenni ezzel az adóssággal?” Mivel nem nagyon éreztem a kérdés súlyát, de válaszolni kellett, annyit kinyögtem, hogy törleszteni fogom. „Látod, anyukám, milyen sötét ez a gyerek?” – mondta erre anyámnak.

Hát, így. Mi törleszteni akarjuk, törvénnyel, jó cselekedetekkel, hívő nyüzsgéssel és még mi minden mással, amivel nem lehet. Azt tapasztalom, hogy az evangéliumban, Isten kegyelmi döntésében még a keresztyének egy része sem hisz valójában. Valószínűleg azért, mert hihetetlen, felfoghatatlan.

A kegyelem az, ami nem jár, ami „igazságtalan”. Nincs megtorlás, büntetés, mert valaki helyettünk fizetett. A drága Bárány, Isten Fia. A kegyelem állapotába úgy kell beugrani, mint egy csodálatos tóba. A hihetlent hinni nehéz. Elfogadott vagy! Bárki utálhat, ítélkezhet feőled, akár te magad leköpheted a tükröt, de nincs rá jogod, mert a Teremtő látja benned az új embert. Vissza lehet ezzel élni? Hát persze!

Jézus a názáreti zsinagógában azt az ézsaiási szakaszt olvasta fel, amelyben a mai ige szerepel. Maradjunk mi is ennél.

„Uramnak, az Úrnak lelke nyugszik rajtam, mert felkent engem az Úr. Elküldött, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, bekötözzem a megtört szíveket, szabadulást hirdessek a foglyoknak, és szabadon bocsátást a megkötözötteknek. Hirdetem az Úr kegyelmének esztendejét, (...) vigasztalok minden gyászolót.” (Ézs 61,1–2)

Január 20.

„Biztossá teszed lépteimet, nem inognak bokáim.” (2Sám 22,37)

„Ahol az Úr Lelke, ott a szabadság.” (2Kor 3,17)

Harcunk van testtel, világgal, ördöggel (Luther). Nem a mi háborúnk ez, hanem Istené. Ez nem spórolható meg. Kegyelemből élünk, de ez nem jelenti azt, hogy nincsenek konfliktusok, támadások, kísértések, néha szinte vérig menő tusák. Elsősorban a szívünkben.

Ott van a nagy tét, ott kell győzni mennyei erők segítségével „Góliáton”, „filiszteuson”... A Lélek kipótolja a hiányzó erőnket. Ezt kérni kell.

Földi világunk is bizonyos értelemben lelki-szellemi harctér. Ma is folyik a háború. John Bunyan *A szent háború* című világhírű könyve is erről szól.

Igénk Dávid énekéből való. Magát kellett legyőznie bukdácsolások, összetörések, bűnök, feloldások helyzeteiben. Nem akart elszakadni Istentől. Ő volt az erőforrása: „Biztossá teszed lépteimet, nem inognak bokáim.”

Dönteni kell jó és rossz között. Ma is ilyen időket élünk. Nagy a zavar, a kavargás; a nagy „turmixmester” formában van. Isten élő igéje, Szentlelkének világossága, mint az operáló szike pengéje, elválasztja a tisztát, a menthetőt a tisztátalantól, a kukába valótól.

A világ nem tutyimutyi, bólogató, kiegyező, mindenevő fél-hívőkre vár, hanem Isten fiaira, akik alázatosan, de biztosan állnak a krisztusi alapon, és szóban, tettben az igazságot képviselik. Mindezt a Lélek szabadságában.

„Ne féljetelek, és ne rettegjetelek ettől a nagy tömegtől, mert nem a ti háborútok ez, hanem Istené...” (2Krón 20,15)

Január 21.

„Azután megformálta az Úristen az embert a föld porából, és az élet leheletét lehelte az orrába. Így lett az ember élőlény.” (1Móz 2,7)

János írja Gájusznak: „Szeretett testvérem, kívánom, hogy mindenben olyan jó dolgod legyen, és olyan egészséges légy, amilyen jó dolga van a lelkednek.” (3Jn 1,2)

1979-ben jelentkeztem a teológia lelkészképzésére. Felvételi után azonnal bevittek katonának Lentibe, négyszázötven kilométerre városomtól. Tizenhat felvett hallgató közül ketőnket soroztak be, a jól működő békéscsabai ifiből. Ez nem volt véletlen.

„Megbízhatatlan” alakulatba, sok büntetett élőléletű közé kellett bevonulnom. Negyven teológus, öt felekezetből próbáltunk összetartani. Bibliát tilos volt bevenni, ketten sem mondhattunk egy imát együtt hivatalosan, mert az közös vallásgyakorlatnak számított.

Késő este egy pincében összejöttünk néhányan, imádkoztunk, igét olvastunk, még úrvacsorát is vettünk néha. Öt felekezetből!

Kiképzés alatt rendszeresen politikai oktatást kaptunk. A tiszt támadta a Bibliát, a hitünket. A cél az átnevelés volt. Időnként kiabált: „Maguk miatt esik el Magyarország, mert nem akarnak ölni!” Üvöltve ugrasztott minket egyenként: „Ön, honvéd elvtárs, ölne embert?!”

„Főhadnagy elvtárs, Szeverényi honvéd jelentem, nem ölnék!” „Üljön, le!” Így ment ez... „Csak nem hisznek a teremtésben? Az mese!” – folytatta. Bencés katonatársam válaszolt: „Főhadnagy elvtárs jelentem, a teremtéstörténet nem helyszíni riport, hanem kinyilatkoztatás. Isten teremtette az embert, ő adta lelkünket, szellemünket, értelmünket”. Erre már nem válaszolt a tiszt. Nem tudta, nem akarta követni érveinket.

Testünk ugyanabból az anyagból áll, amiből minden élőlényé. Értelmet, gondolkodást, hitet, hasonlatosságot a Teremtő adott. Erről szól mai igénk is. Az isteni hasonlatosságot az új teremtésben kaphatjuk vissza.

„Jézus így válaszolt: Bizony, bizony, mondom neked: ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát. Nikodémus ezt kérdezte tőle: Hogyan születhetik az ember, amikor vén? Bemehet anyja méhébe, és megszülethet ismét? Jézus így felelt: Bizony, bizony, mondom neked, ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába. Ami testtől született, test az, és ami Lélektől született, lélek az. Ne csodálkozz, hogy ezt mondtam neked: Újonnan kell születnetek.” (Jn 3,3–7)

„Az Isten Lélek, és akik imádják őt, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk.” (Jn 4,24)

Január 23.

„Így szól az Úr: Örömmel (...) tesztek jót velük.” (Jer 32,41)

„Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elvesztett.” (Lk 19,10)

Az isteni hasonlatosságra alkotott embernek jelentős szabadság jutott. A féltés ellenére szakított a jó és rossz tudásának fájáról, öntörvényűen maga döntött életéről. Így nem maradhatott a kertben, a védettségben, harmóniában, istenközelségben. Jöttek is a gondok, bajok, bűnök, konfliktusok, gyilkosságok. Két lehetőség van: alkotómat tartom Istenemnek vagy magamat teszem istenné.

Éjjel megnéztem Jankovics Marcell huszonkét éven át készített, háromórás rajzfilmjét Madách Imre *Az ember tragédiája* című alkotásáról. Erről az elveszettségről, a bűnnek való kiszolgáltatottságról írt ez a világszínvonalú nógrádi zseni.

Miközben írt, anyja és felesége konfliktusait is szenvednie kellett. Sokat volt a szobájában. Az eredeti mű kilenc órás hosszúságú...

Az ember tragédiája az istentelenség. A mi Európánk először a történelemben vallástalan, istentelen világot épít. Tételesen negligálja, tagadja, átírja az ősi törvényeket, tudást. Ez egy elveszett nemzedék.

No, keresztyének, hiszünk-e még az evangéliumban? Vagy lemondunk az egésztől? Vigye az ördög, a vírus, a krízis, az ítélet, a világvége az egészet?

„Az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet.” Ugye nem gondoljuk, hogy ezzel csak neki kell bíbelődni? Mi lennénk a tanítványok, követők, kiküldöttek. Tegyük meg, amit a Lélek erejével, az ő vezetésében megtehetünk. Ne szortírozzunk, utálkozunk.

Vége a tömeggyháznak, de só, világosság, jó kovász lehetünk – legyünk! Európában sok ilyen lelki-szellemi műhely létezik. Legyen a te szíved is ilyen. A többit bízunk arra, akinek kezében van a függöny.

Barcelonában a Sagrada Família (Szent Család-templom) előtt fotóztam az előző oldalon látható férfit. Szívszorító látvány volt a nyüzsgő tömegben. Senki nem szólt hozzá, és ő se senkihez. Csak állt és várt...

Január 25.

„De neked nem vetek véget. Megfenyítelek igazságosan, mert nem hagyhatlak büntetés nélkül.” (Jer 31,11b–c)

„Alázátok meg tehát magatokat Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején.” (1Pt 5,6)

Sokszor írtunk az evangéliumról, a kegyelem idejéről, amelyben élünk. Ez így igaz, de nem a teljes valóság. Isten ígéje ma is elválaszthatatlanul törvény és evangélium. A kegyelem értelmezhetetlen törvény nélkül. A kegyelem csak langyos puding ítélet nélkül.

Isten a világot kettős módon kormányozza: törvénnyel és evangéliummal. Az átokfutót ártalmatlanná kell tenni, azután lelkizhettek vele a cellában. A törvényt, a rendet (közlekedés, a haza megvédése, családvédelem) büntetlenül nem lehet felfüggeszteni. Teljes káosz lenne.

Isten nem bolond, szenilis, aki mindent eltűr, mindenre rábólint, ahogy a vallásos társadalom egy része is gondol rá. Vagy már nem is számol vele... Barth szerint a legnagyobb ateizmus Istenre hivatkozni Isten nélkül.

Lesz egy végső, nagy szétválasztás, ítélet, amikor mindenki „megáll a királyi szék előtt”, de addig is sok esetben látható, hogy Isten megfékezi, bünteti a gonoszt. Enélkül az ember nevű szörnyeteg már mindent elpusztított volna. Az egyik hatalommal üti a másikat. A zsarnok ellen felkelnek a nemzetek.

A bűn természete, hogy bünteti az elkövetőt is, nem csak az áldozat szenved. Az önvádban sokan testi vagy lelki öngyilkosságot követnek el. Izrael, és később az ide-oda csúszkáló egyház is rettenetes következményeit élte át bűneinek.

Dávid házasságtörésével együtt hazudott, megölette a megcsalt férjet, bevont másokat is ebbe a mocsokba. A gyermek halálán kívül a következmény: ezután „nem távozott el Dávid házától a fegyver” (vö. 2Sám 12,10). Még a fia is meg akarta ölni, állandóan háborúzott. Isten nem engedte templomot építeni véressé vált kezei miatt...

A kegyelem, amit Jézus hozott, egy végső szalmaszál. A lelki-szellemi halottnak az isteni csók és ölelés. Utolsó esély az életre. Jézusból tilos Mózeset faragni. Ő valóban kegyelmet, új életet hozott.

A Sinai hegyen az Örökkévaló Mózes által adta át a Tíz igét népének és a világnak. Ezt azóta sem vonta vissza. Nem hagyja az Úr – értünk való szeretete miatt – büntetés nélkül a törvény megszegőit.

Gondoljuk át mindezeket csendben. Adjunk hálát az élet törvényéért, Isten féltő szeretetéért és a kegyelem felfoghatatlan ajándékáért!

Január 27.

„A tévelygő lelkek észhez térnek, és a zúgolódók levonják a tanulságot.” (Ézs 29,24)

„Ha pedig valakinek nincsen bölcsessége, kérjen Istentől, aki készségesen és szemrehányás nélkül ad mindenkinek, és meg is kapja.” (Jak 1,5)

A bölcsesség nem azonos az ismerettel, a diplomák számával, okossággal, genetikai örökséggel. Magasan képzett értelmiségiek is lehetnek gonoszak, akik kiszolgálják az alvilágot, a csak abortuszt végző „kórházakat”, a gyógyszerlobbit, háborús bűncselekményeket követnek el, nemzet- és családellenes politikát folytatnak.

A bölcsesség nem zárja ki a tudást, sőt a kettő együtt igen áldott lehet, de nem azonosak. Salamon bármit kérhetett volna Istentől, de ő bölcsességet kért. Az igazi bölcsesség isteni ajándék. Egészséges látás, életerzés, tájékozódási, döntési képesség, értékközpontúság.

Elég csak meghallgatni egy székely, gyimesi vagy bárhol a vidékünkön élő egészséges lelkű, józan parasztembert, iparost, bárkit, aki az évezredes jó hagyományok szerint gondolkodik. Neki nem lehet bármit bemagyarázni, eladni. Őket kell megkeresni, meghallgatni.

Néhány éve fent voltam a Gyimesben, ezernégyszáz méter magasan, és együtt éltem egy családdal a kalibájukban. Csak másfél hétig tartott, de sokat tanultam ezalatt. Belemártóztam az évezredes, természetes életformába, amely tiszta, működő, egészséges, holisztikus. „Csak tiszta forrásból” szabad inni.

Jézus ácsműhelyben nőtt fel. Talán ma fel sem vennék például a teológiára. Nem is felvételizne. Tanítványai egy része írástudatlan volt. Ugyanakkor nem volt értelmiséggellesség. Bárkivel beszélgetett, bárkivel szót értett.

A keresztyénség nagy értéke Pál, aki magasan képzett teológus is volt, akinek tudását megszentelte a Lélek, és a szolgálatába állította.

Napjainkban, amikor annyi a tévelygés, bizonytalanság, zúgolódás, kérjünk isteni bölcsességet!

A fotót a Gyimesekben készítettem.

Január 28.

Jákób ezt mondta: „[Uram!] Méltatlan vagyok mindarra a hűségre és szeretetre, amiben szolgádat részesítetted.” (1Móz 32,11a)

„Jézus így felelt [Zákeusnak]: Ma lett üdvössége ennek a háznak, mivelhogy ő is Ábrahám fia.” (Lk 19,9)

Közösségenként változó az úrvacsorai gyakorlat. Több helyen a felkészülésre teszik a hangsúlyt. Feladatok napokkal a gyülekezeti közös úrvacsora előtt: vizsgáljuk meg magunkat, kérjünk bocsánatot azoktól, akiket megbántottunk, rendezzük dolgainkat, menjünk fodrászhoz, vágjuk le körmünket... Ha nem tesszük, méltatlanul vesszük magunkhoz az Úr testét és véré.

Érdemes az eredeti evangéliumi történetre gondolni, arra a bizonyos csütörtökre. Ott Jézus a rendező, a dramaturg, a házigazda. Az egész program fokozódó meglepetéssorozatból áll. Kezdődik a lábmosással, ami a szolgák dolga volt. Az Isten fia mossa a tanítványok legkoszosabb testrészét. Nem csoda, hogy Péter teljesen kiakad.

A vacsoránál nincsenek „gyónási kérdések”, nem számoltatja be a fiúkat az elmúlt hét vagy hónap kisiklásairól. Ezek helyett bejelenti a pézsah vacsora két pontján, hogy a kenyér az ő teste, a bor az ő vére, amelyet ő ad, ajándékozik a bűnök bocsánatára.

Ő a bárány, aki hordozza, viseli, elveszi azt a terhet, amit mi nem bírunk cipelni. Készen van a szabadulás útja. Olyan a légkör, hogy az árulást mindegyik el tudja magáról képzelni: „Talán csak nem én vagyok az, Uram?” – kérdezik (Mt 26,22). Pedig lehetett volna tizenegy ujj, amely Júdásra mutat: Csak ő lehet, hiszen ismerjük!

Azután elindul a kertbe, ahol elfogják, és másnap, kínzások után felszegezik egy fára, ahol halálával kivívja a szabadulásunkat a bűnből, a halálból, az ördög hatalmából. Ez a hitünk szent titka, és nem az emberi teljesítmény.

A változást – például Zákheus életében – csak az ő jelenléte, szava, szerető, isteni kisugárzása hozta el. Így lehet biblikus, élő, működő a gyülekezeti élet is: Isten jelenléte, teremő igéje ad világosságot, helyes bűnismeretet, erőt a változáshoz.

Úgy tűnik, a megtért ember is javíthatatlanul vallásos, ami azt jelenti ebben az esetben, hogy saját erőből, hitből akarja méltóvá tenni magát. Ez illúzió, zsákutca. A pogány, római százados többet tudott erről, mint sok kegyes: „Uram, nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgám” (Mt 8,8).

Január 29.

„Azok közül, akik a föld porában alszanak, sokan felébrednek majd: némelyek örök életre, némelyek gyalázatra és örök utálatra.” (Dán 12,2)

„Mert a bűn zsoldja halál, Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.” (Róm 6,23)

Sokan összeegyeztetetlennek tartják Isten szeretetét az utolsó ítélettel, kárhozattal, pokollal. A teológusok egy része megalkotta „üdvuniverzalizmus” gondolatát: végül, mindenki mennybe jut. Erre a Szentírás, Jézus tanítása és az igazság nem ad alapot. Nekünk nem dolgunk senkit mennybe küldeni, sem elkárhoztatni, hiszen kegyelemből van üdvösségünk.

Isten célja, indulata, akarata nem a kárhoztatás, hiszen az egész üdvörtörténet az elveszett ember megmentéséről szól. Hiszem, hogy Jézus a világért, minden emberért adta életét. Nem hiszem, hogy eleve kárhozatra szánt volna bárkit is. Ennek egyik bizonyítéka, hogy különösen nagy gazemberek, bűnözők térnek meg, akikről környezetük régen lemondott.

Azt azért talán nem gondolhatjuk, hogy Hitlerrel, Sztálinnal, Mengelével, Rákosival, Péter Gáborral és sok ezer szörnyeteggel fogunk halleluját énekelni a tökéletes tiszta, szent világban.

Az elválasztás már ezen a földön elkezdődik, megtörténik. A pokol és a menny lelki-szellemi valóság. Itt a „gonoszok” is részesülnek Isten jóságából, és Isten gyermekei is átélik a világ nyomorúságait. A kilépés után ezek az állapotok kiteljesednek. A pokol az az állapot, amelyben már semmi jó nincs, az üdvösség pedig az, amelyben semmi rossz nincs. Felejtsük el a középkori egyház elferdült pokolkultuszát, patás ördögöket, fortyogó üstöket és mai idők szektás, beteges, szadista, lelki terrorprédikációit.

A szeretet csak az igazsággal együtt teljes. A bűnnek „zsoldja”, következménye van. Akik kívül maradnak, maguk döntöttek arról, hogy gyűlölik Isten jó, tiszta, igaz, szent világát.

Mi a dolgunk? Világítani, tenni a feladatainkat, személyválogatás, ítélkezés nélkül. A többit bízzuk arra, aki életét adta a bűnösökért. Csak neki van joga az ítéletre.

Február 1.

„Van-e valami lehetetlen az Úr számára?” (1Móz 18,14a)

„Az apostolok így szóltak az Úrhoz: Növelj a hitünket!” (Lk 17,5)

Én nem csodálkozom az idős Sára értetlenségén, akinél „már megszűnt a női életfolyamat” (1Móz 18,11), mégis azt ígéri neki az Úr, hogy egy év múlva gyermeke lesz. Ez lehetetlen, ilyen nincs. Egy ok lehet mégis komolyan venni a kijelentést: a teremő Isten mondta. Ez a lényeg.

Ő nem vásári mutatványos, felfokozott légkörű, eksztatikus állapotba került közösség megidézendő szelleme, akit rávehetünk ilyen-olyan általunk megálmodott csodatételre, hanem szuverén Isten, aki jelzi, hogy számára nincs lehetetlen.

Ő cselekszik, ő adja az idős párnak Izsákot, ő köt szövetséget Ábrahámval, ő vezeti népét lehetetlennek látszó utakon. Isten népének története tele van „lehetetlen” emberekkel, esetekkel.

A gazdag ifjúval való találkozás kapcsán merült fel az üdvözülés kérdése: „Akkor ki üdvözülhet? Jézus rájuk tekintett, és ezt mondta: Az embereknek lehetetlen, de Istennek nem, mert Istennek minden lehetséges” (Mk 10,26–27).

Talán a megtérésed is ilyen lehetetlen esemény volt. Az enyém mindenképpen. Azóta nincs jogom azt gondolni bárkiről is, hogy eleve lehetetlen kategóriába tartozna. Ugyanakkor nem én vagyok a zsűri, nem én mondok emberek felett ítéletet.

„...Ő ad mindenkinek életet, lehetetet és mindent.” (ApCsel 17,25)

Február 2.

„Az én ígém (...) nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem.” (Ézs 55,11)

„Add meg szolgálódnak, hogy teljes bátorsággal hirdessék ígédet; nyújtsd ki a kezedet gyógyításra, hogy jelek és csodák történjenek a te szent Szolgád, Jézus neve által.” (ApCsel 4,29–30)

A pesti városháza egy aktivistája betiltaná a keresztelést. 2021-ben... Arra van ideje, energiája újságoknak, karikaturistáknak itthon és külföldön, világkrízis idején, hogy gúnyrajzokat készítsenek, többek között Jézusról.

Amik igazán segíthetnének a világ legegésőbb gondjain, azok a bibliai alapok, törvények. Többek között az „aranszabály”: „Amit csak szeretnétek, hogy az emberek tegyenek veletek, mindenben ugyanúgy tegyetek ti is velük, mert ezt tanítja a törvény és a próféták” (Mt 7,12); továbbá az evangélium, a hegyi beszéd, a szeretethimnusz tartalma és megvalósulása.

Az eltelt kétezer év csodája, hogy a napjainkig tartó gyűlölet, a keresztyének lényegében szünet nélküli üldözése ellenére is él az egyház. Ehhez hozzávehetjük az elvilágias-

sodott, a jézusi tanítástól távoli egyházrészek antikrisztusi, káros, botránkozató életét a történelem folyamán. Sok esetben a hivatalos intézmény üldözte saját „szentjeit”.

Az egyház ereje, titka a mai igékben is olvasható: az élő Isten teremő szava, igéje. Nincs olyan elhárítás, besúgórendszer, diktatúra, amelynek hatalma lenne felette. Működik az ige a hívőket ma is fogva tartó koncentrációs táborokban, börtönökben, ateista államokban, ahol egy Bibliáért is kivégeznek például egy nagymamát.

Isten szava káoszból rendet, sötétből világosságot, megkötözöttségből szabadságot, reménytelenségből reménységet, halálból életet teremt.

Február 3.

„Hiszen nem istenek azok, akiket istenként készít magának az ember!” (Jer 16,20)

„De tudjuk, hogy eljött az Isten Fia, és értelmet adott nekünk, hogy megismerjük az Igazat, és ezért vagyunk az Igazban, az ő Fiában, Jézus Krisztusban. Ő az igaz Isten és az örök élet.” (1Jn 5,20)

Nem lehet Istent bizonyítani, mint egy egyenletet, tárgyat, jelenséget, mert akkor ő már nem lenne Isten. A bálványok, istenek minden kultúrára jellemző, szerteágazó világa számomra mégis mind az egy, igaz, láthatatlan, definiálhatatlan Isten hiányáról és pótlásáról tanúskodnak.

Izrael gondban volt, mert minden nép be tudta mutatni istenét, de ők nem. Ezért is hatott a választottak egy részére a környező kultúrák sok esetben lenyűgöző világa.

Az Örökkévalóval, a Forrással való találkozásig a hiányt pótolni akarja az ember, mert elvonási tünetei vannak, hiszen ő a vele való közösségre alkotott minket.

Ne nézzük le a „bálványimádókat”! Minden túsúrás, tudatmódosító, szenvedélybetegség, szektás kilengés, személy-, tárgy-, természetkultusz, a vallások több ezer istensége az igaz, teremő Istenre és a hiányára utalnak.

Ezen a téren a keresztyének is „mindenre képesek”. Jézusból, más bibliai és azon kívüli egyháztörténeti személyekből, kultuszból, liturgiából, liturgia nélküliségből, szokásokból, épületekből, földrajzi helyekből, felekezeti sajátosságokból, prédikátorból bálványt tudnak gyártani. Emiatt is hálások vagyunk, hogy ő megszólalt a próféták által, kijelentette magát Jézusban. Őt hallgassuk, olvassuk csendben, nyitott szívvel, ennek tudatában: „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket...” (Jn 15,16).

A Lélek segít, hogy meghalljuk a hívását, hangját, hogy semmivel, senkivel ne tévesszük őt össze.

Február 4.

„Közel van az Úr a megtört szívűekhez, és a sebzett lelkűeket megsegíti.” (Zsolt 34,19)

„Mert amilyen bőséggel részünk van Krisztus szenvedéseiben, olyan bőséges Krisztus által a mi vigasztalásunk is.” (2Kor 1,5)

Gyökössy Bandi bácsi sok száz lélek gondozója, gyógyítója hívta fel a figyelmet a „lelki bemosakodásra”. Mielőtt hozzászólnánk bárkinek az életéhez – a mai igék alapján a „szív-ügyekhez” –, arra fel kell készülni. Egy szív-műtétnél is nagy körültekintéssel járnak el az orvosok.

Megtört szívű, sebzett lelkű talán már mindenki volt, vagy most is az. A spirituálék egy része nem íróasztalnál, hanem szenvedések között született: „Nem tudja senki, mi fáj nekem (...), csak egyedül Jézus.”

Az ilyen ember szenvedését fokozhatja a felületes, közhelyes, kioktató lelkigondozás, tanácsadás. Inkább ne mondjak semmit, ha nem a Lélek adja a csendet, a szavakat, a gondolatokat.

Egy biztos: közel van az Úr a megtört szívűekhez. Nem részletezi az ige, hogy mitől, kitől tört össze az a szív. Jézus látta, mi lakik az emberben. A keményszívűekkel nem sokat bajlódott. Róluk sem mondott le, és bizonyára volt is ennek eredménye, de amikor összetört életekkel találkozott, az ő szíve is összeszorult. Hosszadalmas kikérdezés, kioktatás, „gyomrozás” nélkül gyógyított, hirdette a bűnbocsánatot.

Szenvedhetünk magunk és mások hibái, bűnei miatt. Megpróbálhatjuk megérteni, feldolgozni, elrendezni a múltat, a jelent, de a bűnök szövevénye sok esetben olyan, mint a kibogozhatatlan gyökérrendszer.

Az egyedüli gyógyszer az irgalom. Ebből az indulatból születhetnek a gyakorlati életre vonatkozó segítő, gyógyító gondolatok. Ezen a reggelen is hálát adhatunk az irgalmas Jézusért, akinek a szíve meghasadt a kereszten a bűnösökért, az összetört szívűekért, a sebzett lelkűekért.

Az éneket gyermekkoromban tanultam.

Irgalmas Jézusunk keble és karja,
Hű szíve tárva vár, várva vár rég.
Miért veszne életed ott a viharba,
Bár az üdv réve int hívón feléd?
Jézus így szólongat: Jöjj hozzám, jöjj el!
Bünterhelt szívedet add nekem át!
Jól tennéd-e, ha nem hallgatnál arra,
Ki érted áldozta önnönmagát?

Ő békéltette meg mind e világot,
Életén nyerte meg váltságodat.
Szögektől átjárva függött a fán ott,
S lett mindönk bűnéért szent áldozat.
Vérével törli el mind a mi vétünk,
Golgota fáján az ítéletet.
Ő, a bíró, halt meg önmaga értünk,
S immár az üdvösség miénk lehet.

Indulj hát, bűnös, és vedd a kegyelmet,
Téged az irgalom bősége vár.
Míg régi Ádámod bűnben vesztegett,
Ím, az új boldogan megváltva jár.
Miért térne vissza a rab, ha szabad lett,
Önként rabéletre szánva magát?
Nem! Inkább zengjük kegyelmes Atyánknak
Szívből a hála dalát.

Húséges Úr, lelkem jegyese, Jézus,
Váltságod, érdemed mind az enyém.
És te sajátodnak ismersz el mindig,
Ezt hiszem, s boldogan áldalak én.
Kárhozat útjáról hívtál ki engem,
El többé senki sem ítélhet már.
Ujjongó énekkel egyre csak zengem:
Vége a rabságnak, száll a madár.

(Énekem az Úr énekeskönyv)

Február 5.

„Hiszen megmentettél engem a haláltól, lábamat az elbukástól, hogy jár hassak Isten színe előtt az élet világosságában.” (Zsolt 56,14)

„És íme, az Úr angyala odalépett hozzá, és világosság támadt a cellában; oldalát meglökvé felébresztette Pétert, és így szólt hozzá: Kelj fel gyorsan! És lehulltak a bilincsek Péter kezéről.” (ApCsel 12,7)

A kamasz Dávid esélytelenként legyőzte Góliátot, mert az Úr volt vele. Számtalan sikert ért el élete során, de az ellenség gyűlölete és haragja is kísérte. Mai igénkben a filiszteusokkal való halálos küzdelmét viszi imában Isten elé.

Akik szívből követni akarják Isten útját, azoknak számolniuk kell a gyilkos erővel. Jézus az „ördög-atyát” hazugnak és embergyilkosnak írja le. „Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt, mint titeket. Ha a világból valók volnátok, a világ szeretné a magáét, de mivel nem a világból valók vagytok, hanem én választottalak ki titeket a világból, azért gyűlöl titeket a világ. (...) Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak, ha az én ígémet megtartották, a titeket is meg fogják tartani.” (Jn 15,18–19.20b)

Pétert lecsukták, elszeparálták a gyülekezettől. Igénkben azt olvassuk, hogy az angyal a cellában „oldalát meglökvé felébresztette Pétert”. (Ez a jelenet tetszik nekem.) Ebben az esetben a bilincsek lehulltak, az apostol kiszabadult. A későbbiekben pedig mártírhálál lett földi szolgálatának a vége.

A mai igék „mennyei vakcinák”, melyek erősítik lelki-szellemi ellenállóképességünket küzdelmeinkben. Isten gyermekeinek szolgálata ma sem könnyebb, mint volt Dávidé vagy Péteré. De van egy jó hírünk: a győzelem már megszületett, ennek erejéből élünk. Jézus él.

Február 6.

„Jób így felelt az Úrnak: Eddig még csak hírből hallottam rólad, de most saját szememmel láttalak. Ezért visszavonok mindent, bűnbánatot tartok porban és hamuban.” (Jób 42,5–6)
„Hirtelen mennyei fény ragyogott fel körülötte, és amint a földre esett, hallotta, hogy egy hang így szólt hozzá: Saul, Saul, miért üldözöl engem? Ő pedig megkérdezte: Ki vagy, Uram? Az így válaszolt: Én vagyok Jézus, akit te üldözöl.” (ApCsel 9,3–5)

Ugye nem gondoljuk, hogy Istennek örömet okoz, ha az ember hajlong előtte, reszket, fél, mint egy kiszámíthatatlan keleti kényúr trónja előtt?

Jób és Saul (Pál) útja nem volt egyszerű, közhelyes. Mindketten mélyen hittek az Örök-kévalóban, komolyan vették küldetésüket.

Jób mindent és mindenkit elveszített. Maradék, morzsányi erejével a hitéért küzdött. Saul képzett, elkötelezett zsidó; Istenéért, hitéért, vallásáért, népéért rajongó hívő volt. Ő a mondás szerint, a fától nem látta az erdőt. Teljes meggyőződéssel küzdött az új „szekta”, a keresztyének ellen. Nem ismerte fel a Messiást.

Mindkettőjük tiszteletet, elismerést érdemel. Senkinek sem volt sok esélye meggyőzni, megváltoztatni őket. Egy valami, illetve valaki hozott életükbe fordulatot: Isten megjelenése, hozzájuk szóló, élő szava.

Talán meglepő némelyeknek, de a kételkedés, töprengés, hitharcok végigkísérték az életemet, a szolgálatomat is. Ennek egyik oka, hogy sok „hívő” tévutat láttam; lelkekkel való visszaélést, emberek megalázását, kihasználását. Megtérésem bizonyos értelemben hasonló volt Páléhoz. Nem terveztem, nem akartam. Váratlanul, meglepetésszerűen ölelt át Isten. Ekkor valóban minden megváltozott. Ezzel együtt, ennek ellenére a kételkedés is jelentkezett: mi van, ha ez az egész csak csoportlélektani hatás, pszichés átélés? Ugyanis ilyen is van a vallások világában bőséggel. Elhatároztam, hogy ha egyszer ez bizonyossá lesz számomra, nem leszek gyáva, lesz erőm kilépni. Ma azért írhatok nektek, mert nem én tartottam meg Istent, hanem ő engem. Mindig adott olyan jelenlétet, ígét, eseményt, életváltozást, ami bizonyosságot adott létéről, szeretetéről, irgalmáról.

Ez győzte meg Jóbot és Sault is. Ezt kívánom minden kételkedőnek, mindenkinek, aki nem ad magának vagy másoknak esélyt az élő istenkapcsolatra. Isten döntött felőled.

Február 8.

„De akik szeretnek, [Uram,] legyenek olyanok, mint a felkelő nap ereje teljében!”
(Bír 5,31b)

„Jézus így imádkozott: Én azt a dicsőséget, amelyet nekem adottál, nekik adtam...”
(Jn 17,22)

Sok szó esik a keresztyén élet nehézségeiről, harcairól, kísértéseiről, a szenvedésekről.

A lelkészavatási ígém ez volt: „Úgy határoztam, hogy nem tudok közzétenni másról, csak Jézus Krisztusról, róla is, mint a megfeszítettéről” (1Kor 2,2). Ezt a kegyességileg heterogén gyülekezetnek írta Pál.

Hitünk középpontjában csakis a kereszti evangéliuma lehet. Minden döntő és lényeges esemény a Golgotán történt, oda lehet visszatérni terheinkkel, bűneinkkel. Isten szeretetét ott láthatjuk igazán. Ott dőlt el a jövőnk, Jézus halálával győzött a bűn, a halál, az ördög felett. A hívők mai szenvedései ebben az összetört, sok esetben démonikus világban a kereszti jegyében, szellemében folytatódnak. Így követjük a Megváltót.

A kereszten túllépve, menekülve a szolgálattól, a követés szenvedéseitől egyes csoportok – ahogy Korinthusban is – belebújnak a perfekcionizmus burkába: mi már nem vétkezünk, „lehoztuk a mennyet a földre”, mindenki meggyógyul, gazdag lesz, és már csak az elragadtatást várjuk...

A mai igékben olvasunk az Istent szeretők ragyogásáról és Jézus tanítványainak dicsőségéről. Csakhogy ez a napfényes hasonlat Debóra éneke végén szerepel, aki nagyon kemény csaták után fogalmazta meg imáját. Aki gondtalan életről álmodozik, olvassa el ezt a szöveget.

Jézus szenvedése, halála előtti főpapi imájában szerepel a dicsőség átadásáról szóló mondat. Szép kis dicsőség kísérte a megelőző három év alatt (vö. Mt 8,20: „...az Emberfiának nincs fejét hová lehajtani”), és iszonyú órák vártak ekkor rá.

Mégis, miről lehet itt szó, mi ez a napfény és dicsőség? A személyválogatás nélküli, magát szétosztó, önfeláldozó, másokért élő, a bűnösöket mentő isteni szeretet ez. Aki ezt Szentlélek által éli, a szívének, személyiségének középpontja olyan, mint a nap, az Isten jelenvaló dicsőségétől. Belső bizonyossággal, titkos mennyei erőforrással rendelkezik. Élete, munkája az Atya akaratával egyezik. Milyen boldogság is ez!

Életünk értelme, tartalma és célja ez az isteni program, létforma: élni a kereszti gyalázásban, a feltámadás és a Lélek erejében.

„Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz. Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy Krisztus ereje lakozzék bennem. Ezért Krisztusért öröömöm telik erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldöztetésekben és szorongatásokban, mert amikor erőtlenség vagyok, akkor vagyok erős.”
(2Kor 12,9–10)

Február 9.

„Istenben [bízom], akinek igéjét dicsérem, az Úrban, akinek igéjét dicsérem...” (Zsolt 56,11)
„A rád bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szentlélek által.” (2Tim 1,14)

Isten igéje Istentől érkezik és megszólít, megítél, felzaklat, kétségbe ejt, szíven üt, megvigasztal, terem, táplál.

„Nem a mennyben van, hogy azt kellene mondanod: Ki megy fel a mennybe, hogy lehozza és hirdesse azt nekünk, hogy teljesíthessük? Nem is a tengeren túl van, hogy azt kellene mondanod: Kicsoda kel át a tengeren, hogy elhozza és hirdesse azt nekünk, hogy teljesíthessük? Sőt inkább nagyon is közel van hozzád az ige: a szádban és a szívedben; teljesítsd hát azt!” (5Móz 30,12–14)

„...beszéded megelevenít engem.” (Zsolt 119,50)

„A Lélek az, aki életre kelt, a test nem használ semmit: azok a beszédek, amelyeket én mondtam nektek: Lélek és élet.” (Jn 6,63)

„Ezeket hirdetjük is, de nem emberi bölcsességből tanult szavakkal, hanem a Lélektől jött tanítással...” (1Kor 2,13)

„Mert Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, mélyre hatol, az elme és a lélek, az ízületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait.” (Zsid 4,12)

„Az ő akarata szült minket az igazság igéje által, hogy mintegy első zsengéje legyünk teremtményeinek.” (Jak 1,18)

Teremtő igék, amelyekre ma is szükségünk van:

„Legyen világosság!” (1Móz 1,3)

„Térjete meg...” (Mk 1,15)

„...megbocsáttattak a te bűneid.” (Mk 2,5)

„Leányka, neked mondom, kelj fel!” (Mk 5,41)

„Lázár, jöjj ki!” (Jn 11,43)

„Elvégeztetett!” (Jn 19,30)

„Békesség nektek!” (Jn 20,21)

„Vegyetek Szentlelket!” (Jn 20,22)

Isten igéje nem elmélkedés, meditálás, előadás, saját élményeink, látásunk, teológiánk ismertetése. Mindezek nem fölöslegesek, de tudnunk kell különbséget tenni az emberi és az isteni szó között.

Az ígét lehet kérni, kívánni, szomjazni, de nincs a hatalmunkban. Akkor is, és ott is megszólal, ahol nem várnánk és gondolnánk.

A sokaságból egy asszony felemelte szavát, és így szólt hozzá: „Boldog az az anyaméh, amely téged hordozott, és boldog az az emlő, amely téged táplált! Erre ő így felelt: De még boldogabbak azok, akik hallgatják az Isten beszédét, és megtartják” (Lk 11,27–28).

Február 10.

„[Az ég és a föld] elpusztulnak, de te megmaradsz.” (Zsolt 102,27a)

„Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.” (Zsid 13,8)

A 102. zsoltár a „nyomorult ember imádsága, amikor eleped, és kiönti panaszát az Úr előtt”. Jó tudni, hogy Jézus is ismerte ezeket az imádságokat. Egy hasonló zsoltárt idézett a kereszten.

Közel jött hozzánk a halál. Napi hír lett belőle. A zsoltáros azt kéri, hogy Isten ne vigye el napjai felénél. Szeretne még élni. Tudja ő, hogy minden mulandó, az ég és a föld is.

Keressük azt, ami örök, ami nem múlik el! „...Aki hisz énbenem, ha meghal is, él...” (Jn 11,25) – mondta Jézus Lázár szaglő sírboltja előtt. Ez igen, ebbe kapaszkodhatok ma is, én is.

Február 11.

„Van-e olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi népe maradékának büntetését? Nem tartja meg haragját örökké, mert abban telik kedve, hogy kegyelmet ad.” (Mik 7,18)

„[Isten,] aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?” (Róm 8,32)

A bűn rendezése a büntetés, nem a megbocsátás. Ezt különösen akkor gondoljuk így, ha minket ér kár, bántás. A bűn eltérés a normálistól, és minden esetben negatív következményekkel jár. Tényleg mindig, mindenkinek meg kell bocsátani? Van itt kérdés bőven.

Mikeás a választott nép súlyos bűnlajstromát sorolja a kijelölt megbocsátós idézet előtt. Isten nem gép, automata. Nem a megbocsátás a foglalkozása. Szent Isten ő, akinek annyi köze van a bűnhöz, mint a tűznek a vízhez. Ezt tudnunk kell egy lazán „bocsizó” korban. Irgalom, szájalom, megbocsátás valóban csak a mi Istenünk sajátja. Ő a szeretet.

Ebben a fejezetben olvasunk arról is, hogy életünk során elesünk, de fel is kelhetünk, így az „ellenség” öröme elpárolog. A másik erős ige is itt szerepel: tenger mélyére veti bűneinket, és azokra többé nem emlékezik.

A bűnbocsánat eltérés a logikától, a törvénytől, az igazságtételtől. Nem jár automatikusan. Amikor Istennel beszélünk mindezekről, olyan világosságot kapunk, hogy szívből megbánjuk, megvalljuk vétkeinket és eltökélten rendbe akarjuk tenni, amit csak lehet. Nagy példánk erre Zákeus.

A kegyelem nem „jár”. Ajándék, a legdrágább kincs ezen a földön. Isten Fia vérével, életével fizetett, ezért ma reggel is kérhetem: „Bocsásd meg a mi vétkeinket!” (Mt 6,12).

Február 12.

„Ne tartsd bölcsnek önmagadat, féld az Urat, és kerüld a rosszat!” (Péld 3,7)

„Mindenki a saját tetteit vizsgálja meg...” (Gal 6,4)

Egy keresztyén férfi számára kértek segítséget, tanácsot, aki depressziós állapotban az öngyilkosság gondolatával foglalkozott. A közvetítőn keresztül elírányítottam egy hívő szakemberhez. Túl van a mélyponton, segítőjével naponta beszélget az interneten keresztül, igét olvas, imádkozik.

Ez a segítő barát elmondta, hogy nem gondolta volna, hogy keresztyén ember is lehet depressziós. Pedig lehet. És lehet önértékelési zavarokkal küzdő, lehet anyagiasság, netfüggőség, gőgös, másokat leuraló...

Szembe kell néznünk a mai igék alapján azzal a ténnyel, hogy Isten népe körében is megtalálható az elfojtás; a bajok, bűnök, pszichés zavarok elhallgatása, bebetonozása.

Roszsabb eset, ha mindezeket a hibákat, negatív tulajdonságokat „megkereszteljük”, és erényként tüntetjük fel. Például ha valakinek az anyagiasság a gyengéje, és aránytalanul sokat prédikál a pénzről; uralkodni szeret lelkeken, és megtalálja hozzá a bibliai idézeteket; a szexualitással van gondja, és nyolcvan éveseknek is erről a témáról beszél.

Tudom, kényes kérdések ezek. Nem szoktunk ilyenekről beszélni, inkább kritizáljuk a „hitetleneket”. Ma egy kis józanító kúrát kaptunk: „Ne tartsd bölcsnek magadat”, és „mindenki a saját tetteit vizsgálja meg”.

Február 15.

„Izráel fiai ekkor azt mondták az Úrnak: Vétkeztünk. Tégy velünk bármit, ahogy jónak látod, csak ments most meg bennünket!” (Bír 10,15)

„Egyetlen megtérő bűnös miatt nagyobb öröm lesz a mennyben, mint kilencvenkilenc igaz miatt, akiknek nincs szüksége megtérésre.” (Lk 15,7)

Nem mondom, hogy nagyon lekötötte figyelmemet gyermekkoromban a családi bibliaolvasás, de a mai ige már akkor tetszett: nagy öröm van a mennyben egy bűnös megtérése miatt.

Ezek szerint az Örökkévaló, az angyalok és a mennyiek csapata szurkol az esendő, botladozó, vétkező embereknek. Földi tapasztalatunk sokszor ennek ellenkezője: „Látod, ilyen vagy, kutyából nem lesz szalonna...” Bárki is mond és képvisel ilyet, ő a vádló, a sátán szócsöve, eszköze, akár tud róla, akár nem.

Ezzel szemben bárhol jelent meg, bárkivel találkozott, Jézus személye, kisugárzása, szavai lábra állították az elesetteket, szabadulást adtak a foglyoknak, bűnbocsánatot a bűnösöknek.

Egészen különleges, szinte felfoghatatlan, hogy megkínzottan, halála előtt még Pilátussal beszélget küldetéséről és az igazságról. Agónia közben is foglalkozik a két latorral. És az egyik megtér!

A megtérés nem más, mint amikor helyére kerül az életünk, mint egy kifecsközött végtag. Ezt Isten vonzó, ellenállhatatlan szeretete munkálja. A példázatbeli tékozló csak látszólag tér haza „magától” (vö. Lk 15,11–31). Persze, elverte a vagyont, elszegényedett, kiégett, de ez még mindig nem elég ok az igaz megtérésre, életváltásra. Az elvesztett otthon emléke, az Atya szeretete vonzotta haza.

Február 16.

„Hadd tudja meg a föld minden népe, hogy az Úr az Isten, nincs más.” (1Kir 8,60)
„Ki ne félne téged, Urunk, és ki ne dicsőítené a te nevedet, hiszen egyedül te vagy szent: mert a népek eljönnek mind, és leborulnak előtted, mert nyilvánvalóvá lettek igazságos ítéleteid.” (Jel 15,4)

Salamon nagy templomszentelési imájából való az első ige, amiben ezt is mondja: „De vajon lakhat-e Isten a földön? Hiszen az ég, sőt az egeknek egei sem fogadhatnak magukba téged, hát még ez a ház, amelyet én építettem!” (1Kor 8,27). Ha tudta ezt, akkor miért ez a nagy építkezés?

A zsidóknak egy temploma volt, amit időnként a megszállók a földdel tettek egyenlővé. Jézus áldozata óta a siratófalnál találkoznak az imádkozni vágyók. A zsinagógák gyülekezési helyek, nem templomok.

Istennek házat építeni ezen a földön képtelen vállalkozás. Ki az a vakmerő vallásos, aki azt gondolja, reméli, hogy a végtelen, örök, mindenható Istennek szüksége lenne ilyen épületre; hogy beszorítható teológiai rendszerbe, felekezetbe, vagy kifaragható, lefesthető? Még ilyen kis „kedves” példát is hallok: Isten a mennyben lakik, de vasárnap délelőtt a templomban rendel... Milyen aranyos és milyen megtévesztő.

A keresztyének csak a konstantini államegyházi korszak óta építenek templomokat. Tudom, valahol találkoznia kell Isten népének.

Örülök, ha azt látom, hogy a mai közösségi életre alkalmas épületegyüttes születik. Ma, a 21. században mégis építenek középkori templomokra emlékeztető, néha ablak nélküli, rögzített pados „szent” tereket. Ez véleményem szerint zsákutca.

Értsük meg: „De eljön az óra, és az most van, amikor igazi imádói lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is ilyen imádókat keres. Az Isten Lélek, és akik imádják őt, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk” (Jn 4,23–24).

Egyetlen templomnak van hitele, létjogosultsága: az emberszívnek! Tegye szívünket, agyunkat, idegrendszerünket, testünket a Lélek Isten a templomává. Ámen.

Február 17.

„Benned bízik mindenki a föld széléig és a messzi tengereken...” (Zsolt 65,6b)

„[Jézus Krisztus] engesztelő áldozat a mi bűneinkért, de nemcsak a miénkért, hanem az egész világ bűnéért is.” (1Jn 2,2)

Az utóbbi években felgyorsult a világban tapasztalható korszakváltás. A folyamatokat szinte már lehetetlen követni. A sok pozitív eredmény mellett erőteljes a romlás, pusztítás, leépülés.

A Nyugat (teljes Európát is értem ezen) most szembesül azzal a ténnyel, hogy mégis létezik a bűn. Bűn kívágni az őserdőket. A sok negatív következmény közül az egyik az, hogy az emberekhez közelebb jönnek a fertőzést okozó állatok.

Bűn beszennyezni az óceánokat, kipusztítani állatfajokat, hedonista módon zabálni, pazarolni. A mi súlyfeleslegünk, amely számtalan betegséget okoz és a gyógyszeripart pénzeli, hiányzik a milliárdos tömegű éhezőkről.

Bűn az állandó háborúzás, olajért, területért, hatalomért. Erőszak erőszakot, bosszút eredményez. Bűn lerohanni országokat, igazságos háború címén a civil lakosságot is irtani.

Bűn a jó hagyományoktól való eltérés. Egy új, identitást veszített, céltalan, szaporodásra, gyarapodásra, fejlődésre képtelen nemzedéket hoz létre az ilyen élet.

Bűn ezt liberálisnak nevezni (mert nem az), kötelezővé tenni és törvényesíteni.

Bűn elszakadni az élet forrásától, alkotójától, mert olyan lesz a társadalom, mint az áramról lekapcsolt készülék.

Ma még átgondolhatjuk ezt. Első ígénk szerint a föld széléig mindenki Istenben bízik. Valamiben valóban bízik. Például a vakcinában, de nagyon.

Hogy folytathassuk ott, ahol abbahagytuk?! A természet nagyon erőteljesen sír, kiált, és napjaikban már büntet is. Az eddigi hazug, gyenge válaszok már nem elégítik ki. Az Örökkévaló ezeket a következményeket, csapásokat a megtérésünk érdekében engedi meg.

A második íge szerint Jézus engesztelő áldozat a bűneinkért és egész világ bűneiért. Van megoldás, feloldás a fentiekre is. Nála van az igazi, valóságos kiút. A gonosz szellemiség ezért akarja kiirtani már a gyermekszívekből is őt, tanítását és a megváltás ajándékát. A bűnnek két helye van, ahogy Luther is tanította: rajtunk vagy az Isten Bárányán.

Évekkel ezelőtt egy kis könyvecskémnek ezt a címet adtam: *Megtérsz vagy meghalsz*. Az elfogadás mellett kritika is ért emiatt. Hiszem, így kellett tennem. Minden nap erősödik ennek a mondatnak az üzenete. Jézus a silóami torony tragédiája kapcsán mondta: „Ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképpen elvesztek” (Lk 13,3).

Isten még mindig nem adta fel az érted, az egyházért és a világért való küzdelmét.

Február 18.

„Uram, ha elnyertem jóindulatodat, kérlek, ne kerüld el szolgálodat!” (1Móz 18,3)

„[Jézus] így szólt [Zákeushoz]: Ma a te házában kell megszállnom.” (Lk 19,5)

Isten megjelent Ábrahámnak egy tölgyesben, és megosztotta vele Sodoma és Gomora tragikus ügyét. Amikor az Úr érkezik, nem mindig örömhírt hoz. Éppen ezért ma is kellenek az Ábrahámhoz hasonló közbenjárók, imádkozók, „szent alkudozók” (vö. 1Móz 18. rész).

Az „idők teljességében” megérkezett a nagy Közbenjáró, a Názáreti Jézus. Amikor Jerikóba ért, a nagy nyüzsgés, hangzavar, protokoll sem zavarta meg abban, hogy megkeresse, megszólítsa és meglátogassa azt a fickót, akit a városban talán mindenki a legjobban utált. Ez az ő stílusa, indulata, programja.

Sokan töprengenek az egyház megújulásán. Könyvek, módszerek százai születtek az elmúlt években erről. Sokat tanulhatunk belőlük. A titok mégis az, amit Jézustól lehet tanulni: irgalom, kreatív isteni szeretettől sugárzó közösség, az ige (törvény és evangélium) érthető hirdetése, és annak hétköznapi megélése. Nehéz az ilyennek ellenállni. Zákeusnak sem sikerült. Azon az estén minden megváltozott.

Amikor Isten meglátogat, teremő erővel találkozunk.

Február 19.

„Uram! Te már megmutattál szolgádnak valamit nagyságodból és kezéd erejéből.”

(5Móz 3,24a–b)

„Isten tudtul akarta adni, hogy milyen gazdag e titok dicsősége a pogány népek között. Ez a titok az, hogy Krisztus közöttetek van: reménysége az eljövendő dicsőségnek.” (Kol 1,27)

Mózes és Pál szavai nem maradtak volna fenn, ha Isten nem szólítja meg őket valamilyen módon. Az ő jelenléte, szava, az elhívás és a kijelentés tette őket Mózes és Pál.

A hit Isten ajándéka. Tiszteljük a kételkedőket, a hinni nem tudókat, a csalódottakat. Az emberi jó szándék, „vallás”, hinni akarás nem egyenlő az Istentől kapott élő hittel. Sokan küzdenek ezzel a kérdéssel. Ma sem mondhatunk mást, mint amit Jézus mondott Nikodémusnak: „Ami testtől született, test az, és ami Lélektől született, lélek az. Ne csodálkozz, hogy ezt mondtam neked: Újjonnan kell születnetek. A szél fúj, amerre akar; halad a zúgását, de nem tudod, honnan jön és hová megy: így van mindenki, aki a Lélektől született.” (Jn 3,6–8)

A vágyódás, a szomjúság már a Szentlélek munkája bennünk. Tudjuk, minden töredékes ebben a világban, még szent evangélikus egyházunkban is, és egész lényünkkel vágyódunk a teljességre. Minden sejtünkben ott van a távoli otthon üzenete. A tékozló fiú is visszaemlékezik az elvesztett házra, családra.

Mózes, Pál és sok millió hívő átélte az Atya élénk jövő, bűnöst is átölelő szeretetét. Ott van élet, hit, egyház, ahol ő jelen van, megszólal. A titok maga Krisztus, aki a hitet aján-dékozza.

Drága Uram! Köszönöm, hogy keresésemben, hiányaimban, vágyódásaimban te már jelen voltál. Köszönöm, hogy megkerestél, megszólítottál, magadhoz öleltél. Köszönöm a meg-váltást, az újjászületést, Szentlelkedet. Köszönöm, hogy senki és semmi nem szakíthat el szeretetedtől. Ámen.

Február 20.

„[Az Úr] maga szabadította meg őket: szeretetével és könyörületével ő váltotta meg őket. Felkarolta és hordozta őket ősidőktől fogva.” (Ézs 63,9b–c)
„És ha megtalálta [az elveszett juh]ot, felveszi a vállára örömeiben...” (Lk 15,5)

Talán némelyek azt gondolják, hogy templomellenes vagyok. Ez nem így van. Szeretem a kis fehér falú templomokat. Több felekezetben átéltem áldott alkalmakat. Csodálom a középkori, klasszikus épületeket is.

Ugyanakkor Jézus, tanítványai és követői a mai napig úton vannak, mert az egész Bib-lia arról szól, hogy Isten keresi az elveszett embert. Minden esetben ő a kezdeményező, mert aki távol él az ő országától, az nem tudja őt elérni semmilyen varázslattal, vallásos cselekedettel. A vallások szerint nekünk kellene elérni őt, de a létra egyszer csak véget ér az ég alatt.

Az ézsaiási szakaszban arról olvasunk, hogy Isten a prófétán keresztül súlyos diagnózist állít fel népéről, de itt szerepel ez az üzenet: „Az Úr hűségét magasztalom, az Úr dicső tetteit: mindazt, amit értünk tett az Úr, jótéteményeinek sorát Izráel háza iránt, mert irgal-masan bánt velünk, nagyon hűségesen. Mert ezt mondta: Mégiscsak az én népem ez, fia-im, akik nem fognak rászedni. Ezért szabadította ki őket minden nyomorúságukból. Nem követ vagy angyal, hanem ő maga szabadította meg őket: szeretetével és könyörületével ő váltotta meg őket. Felkarolta és hordozta őket ősidőktől fogva” (Ézs 63,7–9).

Jézus arról beszél, hogy a pásztor keresi az elveszett juhott. Tehát terepen van, otthagyja a nyáját, és amikor megtalálja a kis bolondot, örömeiben vállára veszi! Ez a program, ez a dolgunk, és nem elsősorban az, hogy zártkörű, gettósított, vallásos, némely esetben a betévedők számára érthetetlen nyelvű programra várjuk az elveszetteket.

Nem csupán arra gondolok, hogy az egyébként is megterhelt lelkészek szaladgáljanak mindenfelé. A biblikus gyülekezet missziói közösség. Egy jó gyülekezeti programra a tagok hívják el, vezetik be barátjukat, rokonukat.

A „kilencvenkilenc igaznak” és az elveszett fiú bátyjának is – aki szintén tékozol, aki „templomba járó”, otthoni elveszett – megtanulható mindez. Szeretettel írom ezeket én, aki buzgó hívő családban, rendszeres bibliázással együtt elveszett voltam. Tizen-nyolc évesen kiléptem ebből egy klasszikus tékozló fiúi életbe. Barátom ott kint talált

rám. Szeretetteljes unszolására elindultam vele, és ahogy az írásban olvassuk, fokozatos, pozitív meglepetéssorozat ért. Hazaértem az Atya szeretetébe, aki biztosította az erős, igei közösséget, ahol Jézus volt jelen, és azonnal terepre is küldött. Mentünk örömmel.

Egy év „edzés” után katonaság következett, azután öt év teológia és sok-sok út, szolgálat – a szocializmusban besúgókkal, ellenerőkkel is találkozva. Egy mostanában megjelent könyvben olvastam, hogy (kegyelmi?) hajszálon múlt, hogy lelkésszé avattak annak idején a túlzottnak tartott aktivitásom miatt...

Hajrá, keresztyének! Az Úr vár benneteket kint is.

Február 22.

Anna így imádkozott: „Seregek Ura! Ha részvétellel tekintesz szolgálóleányod nyomorúságára, gondod lesz rám, és nem feledkezel meg szolgálóleányodról.” (1Sám 1,11) Mária pedig ezt mondta: „Magasztalja lelkem az Urat, és ujjong az én lelkem megtartó Istenemben, mert rátekintett szolgálóleányának megalázott voltára.” (Lk 1,46–48)

A Biblia a Lélek általi ihletettségen kívül (mert ez a legfontosabb) attól is hiteles, hogy nem szépíti a valóságot. Amiken mások talán megütköznek, azok számomra biztatást jelentenek.

Kain megöli testvérét az oltár mellett, Jákób hazudozik, csal, Sámson egy korabeli Rambo, fenegyerek... Hosszú a sor. Istennek bűnösökkel van dolga.

Mai igénkben Annáról, egy gyermektelenség miatt elkeseredett hívő asszonyról olvassunk, akit az öreg pap részegnek gondol, mert olyan megindultan imádkozik a silói szent helyen. Nem beszélve Máriáról, akinek még esküvője sem volt, és az angyal szerint a Lélektől lesz a fogantatás. Mindkét fiú megérkezik majd, az egyik neve Sámuel, a másiké Jézus.

A megváltásra, életváltozásra nem lehet felkészülni. Nincs olyan negyven napos böjt, amely megszabadíthatna a bűn fogságából. A problémák, botrányok, méltatlan állapotok nem véletlenül jöttek létre. Lehetek hívő, szkeptikus vagy ateista, a bűn, a gonosz és a halál erősebb nálam. Kérni, kiáltani, vágyakozni lehet, de abból még nem lesz gyermek, új kezdet. A teremtmény szó, ige hatására lesz, lehet változás. Az isteni szó cselekvés, történés, létezés, teremtés.

Uram, te ismersz, jobban, mint én magamat. Köszönöm, hogy így is szeretsz, és látsz bennem jövőt, látod a megújult embert. Érintsd meg szívemet, adj új reményt, segíts a megtérésben! Itt vagyok, szólj hozzám! Köszönöm, hogy te előbb szeretted engem. Ámen.

Február 23.

„Majd az Úr szavát hallottam, amint ezt kérdezi: Kit küldjek el, ki lesz a követünk? Én ezt mondtam: Itt vagyok, engem küldj!” (Ézs 6,8)

„Tehát Krisztusért járva követésben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljetek meg Istennel!” (2Kor 5,20)

„Kit küldjek el, ki lesz a követünk?” – kérdezi az Úr mai igénkben. Nem azért kérdezi, mert tanácstalan. Jó példa ez az ige is arra, hogy mindig környezetével együtt szabad csak olvasni egy kiragadott mondatot. Sok félreértés adódik a szabálytalan biblia-olvasásból.

Itt Ézsaiás elhívásáról van szó, aki különleges istenélményben, tapasztalatban részesült: Isten dicsősége jelent meg számára a templomban. Olyan mennyei valóságot látott, amelyet máskor nem láthatott. Tisztátalannak, elveszettnek érezte magát. Oltárról vett parázs tisztította meg az ajkát. Hallotta a megbocsátó feloldozást. Csak ezek után került szóba a küldetés.

Nem olyan egyszerű kérdés tehát a világban és az egyházban a küldetés. Az önjelöltek eltűnnek, rosszabb, ha maradnak, és nincs mandátumuk. Az elhívottak pedig megszenvedik saját méltatlanságukat, a környezet elutasítását, számos esetben az üldözést.

A lényeg mégsem a küldött személye, hanem a megbízó, az Isten, és az üzenet. Így lett évezredek át működő, teremő ige Ézsaiás, Jeremiás és mások beszéde. Az ige örök. „Ég és föld elmúlik, de az én igém nem múlnak el.” (Mt 24,35)

A második igénkben Pál mint követ jelentkezik a békéltetés szolgálatával. Ő sem önjelölt. Ismerjük az ő elhívását is.

A keresztyének többsége mégsem lehet Ézsaiás és Pál. Nem mindenki igehirdető, de minden hívőnek van feladata. Valamiképpen mindenki misszionárius. Sokat írunk arról, hogy lépünk ki a megszokott egyházi közegből és éadjuk el a „távoliakat” is. Ez lehet egy utcai missziós program vagy stadionos evangelizáció, de néha a családban is adódnak lehetőségek az evangélium megszólaltatására. Leginkább mégsem direkt igehirdetésről van szó, hanem emberségről. Ugyanis Jézus szerint gyümölcseről lehet a fát felismerni: „A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívésség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás” (Gal 5,22).

Könnyebb osztani az észt, prédikálni a hitetlennek, mint ezeket teremni a hétköznapiakban: ügyeket intézni, szomszédot látogatni, felvenni emberek terhét. Ez huszonnégy órás misszió. Csodálatos küldetés.

Február 24.

**„Jóllakásig ehetitek kenyereteket, és biztonságban lakhattok az országban.” (3Móz 26,5b)
„Miután valamennyien ettek és jóllaktak, összeszedték a maradék darabokat, tizenkét tele kosárral.” (Mt 14,20)**

A mai igék arról adnak jelzést, hogy a teremtségi szándék és rend szerint az életnek ilyennek kellene lennie. Mózes a törvény megtartásához köti az elégséges kenyér áldását. Jézus messiási jelként vendégtelt meg több ezer embert a mezőn. Az éhezés, hajléktalanság, nyo-

mor, igazságtalan társadalmi berendezkedés és ezek lelki következményei nem fogadhatók el. Mindezek a bűneset következményei.

Gyermekkorom nagy élményei közé tartozik a működő tanyák világa. Mindennek volt helye, értelme, mindent megtermeltek, amire szükség volt. Még az asztalterítőt, házi eszközöket is otthon készítették. Jó esetben a hit tartotta össze ezeket a családokat. A tanyák kis mini paradicsomok voltak.

Nem szeretném idealizálni, nyilván voltak gondok, bajok is, de a modell normális, biblikus, holisztikus, élhető volt. A tanyasi és falusi élet sokkal természetesebb, egészségesebb, mint a tömött városok világa. Manapság egyre többen próbálnak visszatérni ebbe az elfelejtett „paradicsomba”.

Ugye, hogy a pulton is előbb a tanyasi csirkét vesszük észre? No, tehát ezek a kenyeres igék is arról üzennek: vissza a forráshoz, vissza a földhöz, az Isten kertjébe!

Február 25.

„Menedékem és szabadítóm, megszabadítasz az erőszaktól.” (2Sám 22,3b)

„Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket Isten szeretetétől, amely megjelent Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.” (Róm 8,38–39)

Semmi, senki nem szakíthat el Isten szeretetétől – írta Rómába a számtalan megpróbáltatást megélt Pál, akit többször megverték, meggyaláztak, besúgtak, lecsuktak, megköveztek.

Az elmúlt századokban sokan kaptak reményt ezekből a szavakból. Én is. Nem egyszer ezt olvasom fel szolgálatom végén áldásként az előtte való versekkel együtt, ahol például ezt találjuk: „Ki választana el minket Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver? Amint meg van írva: »Teérted gyilkolnak minket nap mint nap, annyira becsülnek, mint vágójuhokat«” (35–36. versek).

A kommunizmus áldozatainak emléknapja van. A Bibliából vett fogalmakkal dolgoztak a fiúk: szabadság, egyenlőség, testvériség. El kell ismerni, hogy egyes helyeken a világi és egyházi uralkodó réteg nem segített a nyomorúságban élőkön.

A forradalmak sok esetben vértengerré váltak, ezrével ölték papokat, gazdagokat, akiknek csak volt valamije, és a szabadságharcosok végül egymást gyilkolták halomra. Mi volt a hiba? Földi paradicsomot akartak létrehozni Isten és belső szellemi változás nélkül. Az eredmény: pokol, százmillió áldozat. Ugyanez volt a lényege a náciizmusnak, és más hasonló világmegváltó akcióknak.

Ne felejtjük el a vallási fanatizmus áldozatait sem. Saul (Pál) „öldöklő lihegéssel” és hivatalos egyházi megbízással üldözte a hívőket, és egyetértett István vértanú kivégzé-

sével. Évszázadokon keresztül százezrek, milliók haltak bele a vallási háborúságokba. A politika mindig is igyekszik felhasználni a hitet céljaira. De nincs mentség, mert ahol gyűlölet, hazugság, öldöklés van, ott a sátán tombol, akkor is, ha a zászlóra Jézus nevét írják.

Nehézségben, betegségben, félelemben nézz a golgotai keresztre, és megtudsz mindent, ami lényeges, ami megtartó erőt jelent életben és halálban.

Február 27.

„Ahogy a sas, röptetve a fészekalját, fiókái fölött repdes, úgy vette [népét] kiterjesztett szárnyaira [az Úr], evezőtollán hordozva őt.” (5Móz 32,11)

„És Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat Krisztus Jézusban.” (Fil 4,7)

Átéltünk talán már mindent: fészekmeleget, védelmet, gondoskodást, fészekhagyást, fészekből való kiebrudalást, zuhanást, földhöz vágódást, vergődést, újabb próbálkozást anyánk vagy mások szárnyán, emelkedést, szárnyalást. Láttuk közelebbről a röpgöt, fájt az ütközés, azután kitágult a horizont, a világ. Így tanultunk élni, hinni, repülni.

A megtéréskor jöttünk rá, hogy a Teremtő fogantatásunk óta tud rólunk, kísér minket. Magunkban és másokban csalódhatunk, de az ő szárnyain, az ő szárnyai alatt menedékünk van, és minden értelmet meghaladó békességünk.

Március 1.

„Jákób azt mondta Józsefnek: Eredj és nézd meg, hogy jól vannak-e testvéreid és a nyáj!” (1Móz 37,14a)

„És senki se a maga hasznát nézze, hanem mindenki a másokét is.” (Fil 2,4)

Gyakran hallok keresztyén körökben arról, hogy tagadjuk meg magunkat, és csak másokkal törődünk. Találnak ehhez kiragadott bibliai idézeteket is. Mégsem vállalható és egészséges ez a gondolat így önmagában.

A mai második idézetet is ilyen módon értik félre sokan, pedig ez a haszonszerző önzés kritikája. A becsületes munkának lehet haszna, amiből eltartja az ember magát, szeretteit, és másokat is segíthet.

Egy ember gyógyulása, helyreállítása ott kezdődik, amikor átéli Isten személyválogatás és feltétel nélküli, elfogadó szeretetét. Ő már akkor szeretett, amikor én még nem is tudtam róla. Ez megszabadít az önzéstől, a magunk körül forgó beteges önbizalomhiánytól vagy önimádattól. Nemcsak a felebarátra vonatkozik a „parancs”, hanem önmagunkra is: úgy szeresd felebarátodat, mint magadat. Mint magadat!

Fogadd el és szeresd magad hiányaiddal, sérüléseiddel együtt, és táplálkozz lelki-szellemi-testi jókkal. Vigyázz magadra! Ennek hiánya felszínessé, súlyosabb esetben kiégetté tesz. Mindezek gyakorlása közben lehetünk igazán áldássá mások számára.

Isten szeretet. Ezért vitte véghez a megváltás világprogramját, az üdvösség csodaművét. Szeretetét átélve lesznek az emberek új közösséggé.

Nem kis feladat az „új közösség” építése, gondozása. Kudarccokkal, csalódásokkal is járhat. Életem nagy élményei, erőforrásai közé tartoznak a jézusi szeretetben (agapében) élő közösségekkel való találkozások.

Március 3.

„Azután ezt mondta az Úristen: Nem jó az embernek egyedül lenni...” (1Móz 2,18)

„Amikor Jézus meglátta, hogy ott áll anyja és az a tanítvány, akit szeretett, így szólt anyjához: Asszony, íme, a te fiad! Azután így szólt a tanítványhoz: Íme, a te anyád! És ettől az órától fogva otthonába fogadta őt az a tanítvány.” (Jn 19,26–27)

A büntetés egyik hatékony és kegyetlen eszköze a magánzárka. A járvány miatti karantén semmi ahhoz képest, amit átélnek az elítéltek néha éveken keresztül.

A teremtésben Isten megosztotta velünk személyét, szeretetét. Mint az ötezer ember megvendégeléskor: minél többeknek adtak a halból és kenyérből, annál több jutott az ott levőknek, és maradék is volt tizenkét kosárral. Ilyen az isteni matematika.

Az üdvösség, a mennyország a találkozás, a közösség, a megosztás, a beteljesedés örök öröme. A diabolikus mentalitás ennek ellenkezője: csak nekem legyen, a többiek ne is tudjanak róla. Az ilyen még azt is elveszíti, amiről azt gondolja, hogy az övé. A pokol a magány, a hiány állapota.

Adja Isten, hogy helyreálljon életünkben a teremtési rend: közösség a mennyei Atyával, közösség családtagjainkkal és a körülöttünk élőkkel. Jézus agónia közben is gondoskodott az édesanyjáról.

Március 4.

„Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az Úr –: jólétet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövő az, amelyet nektek szánok.” (Jer 29,11)

„Mert tetszett az egész Teljességnek, hogy [Krisztusban] lakjék, és hogy általa békéltessen meg önmagával mindent a földön és a mennyben úgy, hogy békességet szerzett a keresztfán kiontott vére által.” (Kol 1,19–20)

Izzadhatnak a jövőkutatók, és a minden héten mást prédikáló, önjelölt próféták, akik egy év után csendesebbek lettek. Megfeszített munkát végeznek a kutatók, orvosok, a hajnalonként is is egyeztető „operatív törzs”, és a vírus mintha kacagna az egészen. Úgy tűnik, önálló életet él, kreatívan módosulgat, és a jövő mintha az ő titka lenne.

Mai igénk szerint a jövőt csak az Örökkévaló tudja, és fogságban lévő népének azt békésnek és reménytelinek írja le. Itt meg is állhatnánk, hiszen ez szuper. A valóság ennél azért összetettebb.

A választottak egyik letragikusabb tapasztalata volt a babiloni deportálás és fogság, sok halottal, szétszóródott gyülekezettel, a templom lerombolásával. Hetven év száműzés. Egyedül Jeremiás hirdette, hogy ezt vállalni kell, mert Isten engedte meg büntetésül a hűtlenségük miatt.

A hamis próféták „szabadságharcról” prédikáltak, de ezt nekik nem mondta az Úr. A nagy különbség Jeremiás és a hamis atyafiak között az, hogy ő beszél a bűnökről, azok következményéről, a megtérésről, és ennek következtében a „reményteli jövőről”; a hamis- kás igehirdetők pedig az emberek százíze, elvárása szerint kihagyják a megtérést.

Pedig második igénk nélkül a múlt, a jelen és a jövő is értelmezhetetlen, békétlen és reménytelen: „Mert tetszett az egész Teljességnek, hogy [Krisztusban] lakjék, és hogy általa békéltessen meg önmagával mindent a földön és a mennyben úgy, hogy békességet szerzett a keresztfán kiontott vére által”.

Március 5.

„Erős torony az Úr neve, oda fut az igaz, és védelmet talál.” (Péld 18,10)

„Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt...” (Fil 4,6)

És aki nem tud futni? Aki elesett és képtelen felkelni, fekszik, mert elájult vagy éppen gép pumpálja zsugorodott tüdejébe a levegőt? Aki eltévedt egy másik irányba, akit elcsábítottak, elraboltak, aki a saját idióta döntése miatt szenved?

Nagyon szép és jó ez az igé: „Erős torony az Úr neve, oda fut az igaz, és védelmet talál.” Van is rá példa, hogy az igazak „futnak, ... és nem fáradnak el” (vö. Ézs 40,31). Hajrá, de jó nekik!

Az evangélium, az örömhír mégsem ez. Ugyanis Krisztus a fáradtakért, az ájultakért, a szenvedélybetegekéért, az elesettekért, a hinni nem tudókért, az eltévedtekért, a bűnösökért, a templomkerülőkéért jött.

Senkit nem rángat be valamilyen elvont, érthetetlen vallásos burokba. Egyszerűen ránk talál, és a szeretet ellenállhatatlan „kényszerével” bevon egy új világba, dimenzióba. Szívünket teremti újjá a bűnbocsánat által, és teszi erős toronnyá, erős várrá. Ez az az állapot, amelyből senki és semmi nem szakíthat ki.

Ó, jöjj szívembe, áldott Jézus!
Így száll imám most feléd.
A lelkem oly csüggedt és fáradt,
Jöjj szívembe, jöjj ma még!

Refr.:

Szívembe jöjj! Szívembe jöjj!

Jöjj szívembe most, Úr Jézus!

Ó, jöjj még ma, és lakj abba,

Jöjj szívembe most, Úr Jézus!

Ó, jöjj szívembe, áldott Jézus!

Segíts, a bűn terhe nyom,

Hogy bátran álljak majd elődbe

Amaz utolsó napon!

(Hermann Devilo Clarke éneke)

Március 6.

„Világosságodhoz népek jönnek, és királyok a rád ragyogó fényhez.” (Ézs 60,3)

„Jöjjön el a te országod!” (Lk 11,2b)

A Napot nem kell keresni, felismeréséhez nincs szükség különleges hitre. Létezik, meleget, életet, fényt ad, függetlenül attól, hogy évszázadokon át mit gondolt róla az emberiség. Sokáig azt feltételezték, hogy a mi hatalmas földünk körül forog ez kis fénygömb. Akik mást hirdettek, azokat elnyomták vagy megégették.

Úgy gondolom, hogy hasonló fordulatot hozott a bibliai üzenet értelmezése is. Nem a Nap, az Isten forog körülöttünk; nem a Föld, az ember, az egyház hoz döntéseket és irányít.

Egy csillagásztól hallottam, hogy a Föld a Nap részeiből áll össze. A Nap élteti bolygónkat, ahogy Jézus is beszélt erről: „...ő felhossa napját gonoszokra és jókra” (Mt 5,45).

Ami önazonos, ami működik, aminek jók a gyümölcsei, azt nem szükséges magyarázni, védeni, kikönyörögni. Ezért írta Luther a „Jöjjön el a te országod!” magyarázatában, hogy az ő országa eljön a mi kérésünk nélkül is. Itt azért imádkozunk, hogy a mi életünkbe, szívünkbe is érkezzon meg.

Értelmezhetetlen gyakorlat, amikor hívők „meghívják” az Urat egy istentiszteletre. Az evangélium által, a pünkösdi ajándék után ő már véglegesen a szívünkben, testünkben él. Talán a legbizarrabb megnyilvánulása ennek az Istent meghatározott időre hívó ima-gyakorlatnak a „Jövel Jézus, légy vendégünk, áldd meg, amit adtál nekünk!” ima.

És előtte? És utána? Eszünk, iszunk (néha mértéktelenül), szövegelünk, ő meg mint vendég (?) ezt végignézi? Hát nem ő a Nap, a Forrás, a Házigazda a szívben és a házban?

Ó, maradj vélem, az est közelget.

Nő a sötétség, ne hagyj engemet!

Nincs más segítő, ki fogná kezem.

Gyengék gyámola, te maradj vélem!

Sebten elmúlik rövidke időm.
Földi fény tűnik, fakul az öröm.
Változik, pusztul minden körülem.
Te, ki nem változol, maradj velem!

Többet kívánok röpke szavadnál:
Mint tanítványid között lakoztál
Otthonos, meghitt, szent közösségben,
Jöjj, ne vendégnek, de maradj velem!

(Evangélikus Énekeskönyv, 121. ének – részlet)

Március 8.

**„Uram, te vagy a mi Istenünk, mutasd meg, hogy ember nem tehet ellened semmit!”
(2Krón 14,10c)**

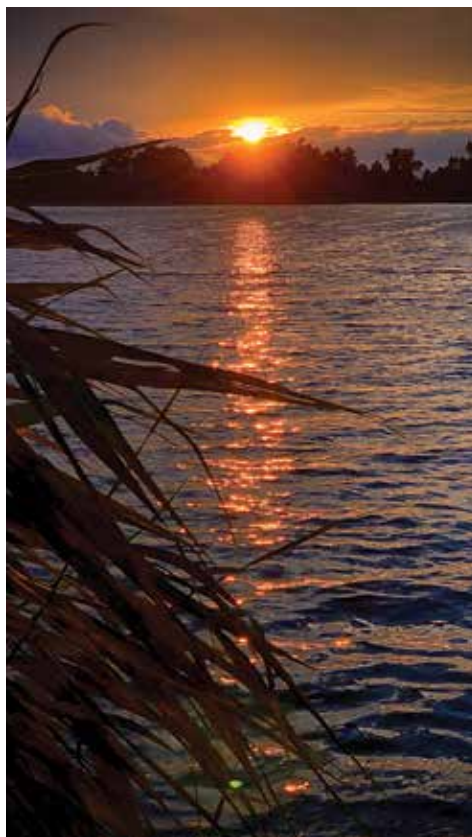
„Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy Krisztus ereje lakozék bennem.” (2Kor 12,9b)

Ezerféle módon lehet értelmezni, magyarázni a világ, az ország, az egyház és a kisebb közösségek életét. Szoktuk mondogatni, hogy a valóság nem fekete és fehér, nincsenek csak jó, és csak rossz emberek. Most mégis egyszerűsíték, részben egyetértve az előző mondattal.

Az első idézet Ászá imádságából való, aki Izraelt megtisztította a bálványoktól, „...azt tette, amit jónak és helyesnek tartott Istene” (2Krón 14,1).

A második ige Páltól származik, akit az Úr megragadott, szolgálatba állított. Ő fennmaradó életében teljes szívvel az Úrnak szolgált, sok-sok kortársának hirdette az istenes új életet.

Ahogy lenni szokott, mindkettőjük életét végigkísérte a harc, a küzdelem is. Törékeny követői nem kerülhetik el a Megváltó programjából fakadó feszültségeket, küzdelmeket, sebeket, és néha a mártíromságot.

Így van ez ma is. Két nagy erő feszül egymásnak a világban. A szabados, öntörvényű, materialista oldalon is találhatunk jó gondolatokat, jó szándékot. És az Isten útját komolyan vevők csapatában sem ritka a hiba, az emberi gyengeség. Az irány, a motiváció a lényeg.

Némelyek szkeptikusak: „Ez egy megváltott világ? Nem úgy néz ki!” Én viszont azt gondolom, hogy rövid időn belül végleg összeomlana minden, ha kivonnák Ászá, Pál és mások csapatait, szervezeteit, embereit a világból. Az emberiség egy része gyártja a bajokat, a másik fele pedig gyógyítja azokat.

A közeli Naplás-tónál, egy szép kirándulóhelyen szoktunk sétálni. Nagyszerűen rendszerben tartott hely. A napokban valakik szétverték egy a tó leírását tartalmazó táblát.

Majd jönnek „Isten bolondjai”, és helyreállítják.

Az előző oldalon látható fotó a Naplás-tónál készült.

Március 9.

„Ha sötétségben lakom is, az Úr az én világosságom.” (Mik 7,8)

„Hiszen valamennyien a világosság és a nappal fiai vagytok...” (1Thessz 5,5)

Akinek sötét a szíve és az értelme, azon nem segít, ha fény veszi körül. Akinek világosság van a szívében, értelmében, annak a szurokfekete éjszaka sem árt.

Jézus a világ világossága, mégis megjárta a sötét mélységet a Gecsemánében, a kínzatásban, a kereszt gyalázatos agóniájában. Három nap múlva a feltámadás fénye mindent beragyogott.

„Ti vagytok a világ világossága” (Mt 5,14) – mondta az Úr a tanítványoknak. Ők szintén átérték a szellemi, démoni sötétséget. Kétségbeestek, elfutottak, féltek, elbújtak. Életüket, szolgálatukat mégis a feltámadás ereje és a Szentlélek tüze éllette.

Testvér, ha néha besötétedik is körülötted minden, az Úr a te világosságod! Egy kicsi, mécsesnyi mennyei fény képes megtörni a legsötétebb éjszakát.

Március 10.

„Így szól az Úr: Örök szeretettel szerettelek, azért vontalak magamhoz hűségesen.” (Jer 31,3)

„Isten szeretet, és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és Isten is őbenne.” (1Jn 4,16b)

Nincs kis, közepes vagy nagy szeretet. Létezik szimpátia, kedvelés, erotika, szerelem... De a szeretetnek, ha az valóban szeretet, nincsenek fokozatai. Önmagában létező, indokolhatatlan valóság.

Nem üzlet, nem fifty-fifty kategória. Sokan így értelmezik az Istennel való viszonyukat. Nem hiszik el, hogy ő állapotunktól függetlenül szeret. Láttál már anyamacskát, ahogy a kölykeit védi? Ez a mancsos, szőrös kis ragadozó élete árán is harcol értük. A jószág is képes erre.

Az Isten szeretet, aki örök, teljes, tökéletes módon megosztja lényét a teremtésben. Az ember döntési képessége, a törvény, a próféták, a megváltás, az üdvösség mögött ez a szeretet található.

„A messzeségben is megjelent az Úr, örök szeretettel szerettelek, azért vontalak magamhoz.” Erős, igaz, reményteli ige ez a számunkra. Azt gondolod, hogy „messzire” kerültél? Ott van az Isten.

Sok gyakorló hívő egy életen át nem tudja elengedni a viszonzás izzadságos gyakorlatát: akkor szeret az Isten, ha megjavulok. Ez pont fordítva történik. Igen, „ez hitünk szent titka”. Ő előbb szeretett. Nem lehet megelőzni. Ő látott meg a messzeségben, ő jött utánunk, ő szólított meg, ő vont magához. Ez az ölelés ma is tart.

Földi utunk végén sem az intenzív osztály, a hűtő, a kemence és egy doboz a helyünk, hanem az ő értünk átszegzett keze, karja, amely átvisz az ő országába.

Március 11.

„Szeressétek [a jövevényt], mint magatokat...” (3Móz 19,34b)

„Gyakoroljátok a vendégszeretetet.” (Róm 12,13)

A Ceaușescu-diktatúra idején, az 1980-as évek első felében négyfős csoportokba szerveződve látogattuk a moldvai csángókat. Vittünk (akkor így mondták: csempésztünk) könyvet, gyógyszert, élelmet. Fotóztam, címeket cseréltünk. Ez akkor túlment a kaland határán, ugyanis házaknál nem szállhattunk meg, a helyi lakosoknak kötelessége volt jelenteni a rendőrségen, ha idegent látnak a faluban. A vonaton is igazoltatták az embereket civilek és egyenruhások.

Zuhogó esőben, órákon át jártuk kettesével a falvak (Pusztina és Lészped) sáros utcáit, de senki nem mert ránk nézni, visszaköszönni. Az egyik település szélén egy nénike sutogva behívott kicsi házukba. Úgy beszélt velünk, mintha Mátyás király vagy maga a Megváltó érkezett volna hozzá. Megkínált levessel, amelyben a són, kicsi zsíron kívül néhány hagymalevél volt csak.

Ez a vendéglátás számomra maradandóbb, fontosabb tapasztalat, mint sok rongyrazós lagzi és más hasonló találkozás. Ezt a családot (másokkal együtt) harminc év után is meglátogattam.

A mai igék a jövevények, a vendégek befogadását helyezik szívünkre. A mózesi törvény azzal érvel, hogy „ti is jövevények voltatok Egyiptomban” (2Móz 22,20). Pál arról ír, hogy „a szentekkel vállaltok közösséget szükségükben, gyakoroljátok a vendégszeretetet” (Róm 12,13). A gyülekezetben szolgálókat tartsák számon, segítsék őket. Mind-

Fotó: 2010-ben, harminc év után egy moldvai családnál

Március 12.

„Anyám méhében is te voltál Istenem.” (Zsolt 22,11b)

„Tehát akár éljünk, akár haljunk, az Úréi vagyunk.” (Róm 14,8b)

A '60-as, '70-es években ateista nevelés folyt az iskolákban. Több tanár komolyan vette ezt a nyomorúságos, megalázó feladatot. Osztályfőnökünk felszólított minket, hogy álljon fel az, aki abban az évben konfirmál. Ketten voltunk. Tizenkét évesek. Így hallgattuk az előadást az egyház, a hit végéről: „A mai, felvilágosult ember már nem hisz angyalokban, Istenben, hiszen Gagarin sem látott ilyeneket...” Pedig az ateizmushoz mindennél nagyobb hitre van szükség.

Én sem hívőnek születtem. Lázadtam családom átlagon felüli keresztyén elkötelezettségével szemben is. Ezt nevezhetjük kétfrontos harcnak. Ami igazán nagy feladvány lett

ezek mögött Isten „közelieket” és „távoliakat” is befogadó szeretete fedezhető fel.

A mai népvándorlásos, zavaros időkben azt is hangsúlyozzuk, hogy nem kell mindig mindenkit befogadni, és főleg nem kell átadni a „jövevényeknek” a terepet. A tékozlót az apa visszafogadta, de nem azért, hogy az atyai házból kupleráj legyen. A vendég, a jövevény alkalmazkodik a ház rendjéhez. Nem lehet visszaélni a befogadással. A keresztyének elfogadó, befogadó szeretetét manipulálni igazolhatatlan erkölcstelenség. A szeretet nem zárja ki, sőt feltételezi a józan ész használatát.

Távolban is megláttál, Uram. Meghívtál, befogadtál, adoptáltál. Fiad vagyok. Tedd irgalmassá szívemet, és adj hozzá Lélek által megvilágosított értelmet is. Ámen.

számomra, hogy az eredetileg élettelen anyagból hogy lett élő, és az élő, formálódó lények hogy jutottak öntudatra, önértelmezésre. Kezdetben volt az anyag... Hogy lehet akkor lelkünk, szellemünk; hogy szerethetünk, miért keressük létünk értelmét, célját?

Más megvilágításba került a téma, amikor iskolán kívüli forrásból megtudtam, hogy nagy tudósok is hittek a teremtésben, a Teremtőben. De ettől még nem lettem hívő. Hívővé válásom akkor történt meg, amikor az élő Isten Lélek által a szívemben, értelmemben megszólalt: Itt vagyok, én vagyok, akartalak, tudok rólad, szeretlek, megbocsáttattak a bűneid, örökre enyém vagy.

Bizonyossá vált, hogy nem véletlenül fogantam édesanyám méhében, mint tizenegyedik gyermek.

„Anyám méhében is te voltál Istenem.” Életemben és halálomban is az övé vagyok.

Március 13.

„Az ember végzi a sorsvetést, de mindig az Úrtól való a döntés.” (Péld 16,33)

„Inkább ezt kellene mondanotok: Ha az Ű akarja, akkor élünk, és ezt vagy azt fogjuk cselekedni.” (Jak 4,15)

Ki írja életünk forgatókönyvét? Egyáltalán van-e beleszólásunk életünk fontos eseményeibe? Ha mindenről Isten dönt, akkor mi csak bábok vagyunk?

A régiek alkalmazták a sorsvetést. Találunk rá példát a Bibliában is. Ez nem valami babonás szokás volt. Isten akaratát keresték ilyen módon. Júdás helyére – Péter tanácsa szerint – sorsvetéssel választották Mátyást két ember közül. Bizonyára derék ember volt mindkettő, és Mátyás betöltötte a küldetését, de a továbbiakban nincs nyoma az ösgyülekezetben a sorsvetés gyakorlatának. Inkább a Szentlélek vezetésére hagyatkoztak.

Én úgy gondolom, hogy a tizenkettedik hely betöltésére a Fennvalónak már volt ötlete: Saul, aki ekkor még üldözte a keresztyéneket. Egyes esetekben Isten belement ezekbe a fizikai eszközöket is használó szertartásokba.

A hívők egy része a mai napig akkor nyugszik meg, ha megfogható bizonyítékot talál Isten létére vagy akaratára. A felnőtt keresztyén viszont tudja, hogy Istent nem érdemes vizsgáztatni, és gondolatait, terveit feltétlenül megérteni. Ki szavazta volna meg a kereszttutát?

„Ki hitte volna el, amit hallottunk, és az Úr karjának ereje ki előtt volt nyilvánvaló?” (Ézs 53,1) Milyen jó, hogy Isten országában nem a többség dönt.

Életünk során számtalan döntést hozunk, nem vagyunk robotok. Isten szeretete közegében tévedéseinkből is áldás fakadhat. Némelyek minden csip-csup ügyben az Urat zaklatják, mások viszont annyira autonómok lettek, hogy életük fontos eseményeinél (hívás, párválasztás) sem igénylik a mennyei útmutatást, vezetést.

Lényeges szempont, hogy a Központtal kapcsolatban legyünk, keressük, kérjük, igényeljük Isten szent és jó akaratát. Az ő döntése a mi üdvösségünk. Erre mondjunk ma reggel áment.

Március 15.

**„Van nekünk Istenünk, akit mi tisztelünk: ő ki tud minket szabadítani az izzó tüzes kemencéből [...]! De ha nem tenné is, tudd meg, ó, király, hogy mi a te isteneidet nem tiszteljük, és nem hódolunk az aranyszobor előtt, amelyet felállítottál!” (Dán 3,17–18)
„Mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk.” (ApCsel 4,20)**

A nyomulós, úton-útfélen térítő hívők sokat ártnak. Ugyanakkor eljőhet életünkben egy olyan helyzet, amikor valóban színt kell vallani. Ez a hitvallás ideje.

Dániel könyvében azt olvassuk, hogy a zsidókat deportálták; nemzeti, vallási, családi tragédiát éltek át. Idegen földön megtanulták fogvatartóik nyelvét, munkát vállaltak, megküzdöttek egy élhető, kompromisszumos megoldásért.

De volt egy határ. Nem borultak le a bálványszobor előtt, nem tagadták meg Istenüket. Ezért halálbüntetés járt, ebben az esetben a tüzes kemence. A kiírt idézet ebben a helyzetben született.

Tudjuk azt is, hogy ez a sátáni műsor a mai napig tart. Ki gondolta volna, hogy a 21. században is kínzás és kivégzés járhat a keresztyén hitért egyes országokban? De ne menjünk messzire. Európában, hazánkban is egyre nagyobb hitre, erőre van szükség ahhoz, hogy életünkkel, szavainkkal tanúságot tegyünk az egy, élő, igaz Istenről, Jézus Krisztusról, tanításáról, a Tíz ígéről és a megváltásról.

„Nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk.”

Március 16.

„Mutasd meg nekem dicsőségedet!” (2Móz 33,18)

„Fülöp így szólt [Jézushoz]: Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és az elég nekünk. Jézus erre ezt mondta: Annyi ideje veletek vagyok, és nem ismertél meg engem, Fülöp? Aki engem lát, látja az Atyát.” (Jn 14,8–9b)

Spirituális lények vagyunk, vágódunk az öt érzékszervünkkel nem tapasztalható élményekre. Ez is jelzi, hogy az ember több, mint a matéria.

A teljesből, az egészből, az örökből való kiesés, kiszakadás miatt nem egyszerű ennek a vágnak a beteljesítése. A távolság áthidalhatatlan. Jézus azért jött, hogy „megkeresse az elveszetteket”, és visszasegítse őket igazi otthonukba, Isten országába. Ő lett a híd.

Időnként Isten dicsősége átlépi a földi határokat, korlátokat: égő csipkebokor, tenger szétválása, angyali jelenések, megdicsőülés hegye, halottak feltámasztása... Ezeknek minden esetben határozott céljuk volt. Mégsem ezek a csodák az általános eszközök Isten embermentő munkájában. Ő nem csodagyár, nem extra élményekre specializálta magát.

Isten Jézusban elérhetővé, érthetővé, megélhetővé tette Isten országának a valóságát. A kereszten ezt is elengedte, teljesen megüresítette magát, átokká és bűnné lett. Ott istensége „elrejtőzött”. Ez igazi botrány. „...a zsidóknak megütközés, a pogányoknak pedig bolondság, de maguknak az elhívottaknak, zsidóknak és görögöknek egyaránt az Isten ereje és az Isten bölcsessége.” (1Kor 1,23–24)

Hiteles, igaz istenismeretre vágyódunk? Olvassuk nyitott értelemmel és szívvel az evangéliumokat. Ezt tanácsolja Jézus Fülöpnek is: Nézd meg, mit teszek, hogyan tanítok; „Aki engem lát, látja az Atyát” (Jn 14,9).

Március 17.

„Te vagy a látás Istene.” (1Móz 16,13a)

„A vámszedő pedig távol állva, még szemét sem akarta az égre emelni, hanem a mellét verve így szólt: Istenem, légy irgalmas nekem, bűnösnek!” (Lk 18,13)

A bibliai történetek nem szépítik a valóságot. Ezért is hitelesek, és segíthetnek minket, csetlő-botló maiakat.

Abrámnak és Szárajnak nem született gyermeke. Az asszony ötlete volt, hogy Abrám az egyiptomi szolgálóval oldja meg ezt a kérdést. Ahogy Hágár terhes lett, feltámadt a féltékenység az ötletgazdában, elviselhetetlenné téve Hágár életét. Az egyiptomi szolgáló elmenekült a nagy hívőktől a pusztába. A kiutált, elűzött pogány nőre rátalált az Úr angyala. Ekkor hangzott el a mai idézet: „Te vagy a látás Istene”.

Sok tanulság van ebben:

- A hívők is tudnak olyan bolondságot csinálni, aminek életre szóló következményei is lehetnek.

- Isten ügyeiben ne maszekoljunk! Ne akarjuk mi megoldani azt, amit csak Isten tud elvégezni.

- A házasság egy férfi és egy nő szövetsége Isten szeretete által. Igazán egyvalakit tudunk szeretni.

- A szexualitás Isten ajándéka, a teremtés része, a házasságban élhető meg egészségesen. A házasságon kívüli akciók elrontják az igaz szerelmet, szeretetet. A szabadosság nem szabadság, hanem rabság.

– Isten számontartja a „pogányokat”. Látja, szereti őket, szól hozzájuk, akkor is, ha a választottak lemondtak róluk.

Pusztai magányodban ma is lát, szeret és szán téged az Úr; terve van veled. Talán lehet ma reggeli imánk az az egy mondat, amit a „bűnös” vámszedő mond el csendesen, összetört szívvel, lehajtott fejjel: „Istenem, légy irgalmas nekem, bűnösnek!” (Lk 18,13). Ő nem merte szemét az égre emelni, de az égben lakó meglátta és meghallotta ezt az imát. Mert ő a látás Istene.

A te Istened is, ha el is feledkeztél róla. Ő nem feledkezett meg rólad.

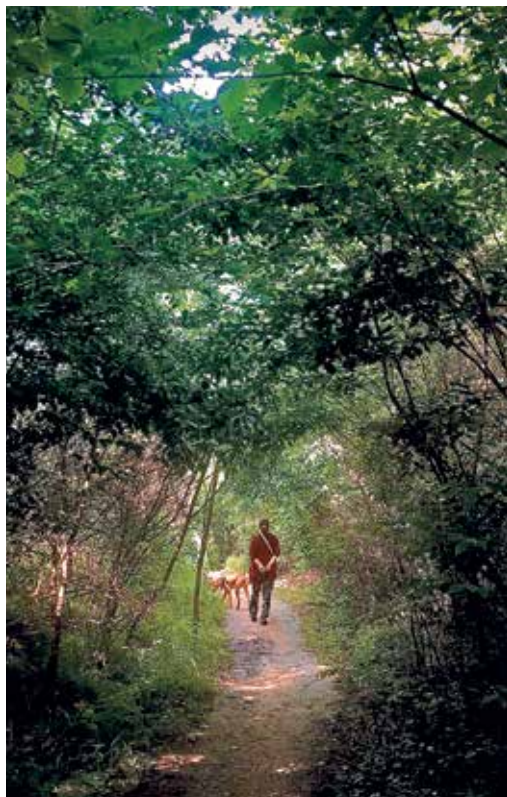

Március 18.

„Az embernek az értelme terveli ki útját, de az Úr irányítja járását.” (Péld 16,9)

„Nem mintha önmagunktól, mintegy a magunk erejéből volnánk alkalmasak arra, hogy bármit is megítéljünk; ellenkezőleg, a mi alkalmasságunk Istentől van.” (2Kor 3,5)

Az Istenre hagyatkozás nem azt jelenti, hogy ne használjuk értelmünket, erőnket, kreativitásunkat. Ezeket is a teremtesben kaptuk.

Óvakodok az olyanoktól, akiknek arcán mindig mosoly ül, minden pillanatban tudják a mennyekiek akaratát, megvetik a testet, a világot, az emberi teljesítményt, mindent kritizálnak, kezükben Bibliával, amit golyószóróként használnak. Ők a farizeusok. Urunknak velük volt a legtöbb baja.

Az emberi erőfeszítés, tervezés, odaszánás nemhogy bűn lenne, inkább érény. A kulcsszavak a mai igék összefüggésében a tanítványság, a vezethetőség, a kapcsolat, az együttműködés.

Sámson Isten kiválasztottja volt, de önfejlő, aki nem tudott ösztönein uralkodni. Jónás aktív volt, mozgott, de rossz hajóra szállt. Párról tudjuk, hogy megtervezett útját több esetben átírta a Szentlélek. Ők nagyszerű adottságokkal rendelkező emberek voltak, akiket Isten bekapcsolt a programjába, kisebb-nagyobb sikerrel.

Segítsen Urunk minket abban, hogy „belső antennánk” kierzékenyüljön, hogy a mai hangzavarban meghalljuk a Pásztor hangját, és hátralévő időnkben a tőle kapott alkalmasággal az ő útja és a miénk azonos legyen.

Március 20.

„Gedeon azonban ezt mondta [az Úr angyalának]: Kérlek, Uram, ha velünk van az Úr, miért ért bennünket mindez?” (Bír 6,13a)

„[Jézus] pedig a hajó hátsó részében a vánkoston aludt. Ekkor felébresztették, és így szóltak hozzá: Mester, nem törödsz azzal, hogy elveszünk?” (Mk 4,38)

A Bírák könyvében több alkalommal ezt olvassuk a választott népről: „azt cselekedték, amit rossznak lát az Úr”, eltértek a szövetségtől. Isten rájuk engedte az ellenséget, a bajt. „Amikor Izrael fiai (...) segítségért kiáltottak az Úrhoz, az Úr egy prófétát küldött...” (Bír 6,7–8) Így választotta ki Gedeont, aki a mai igében az angyalt kérdezi: „Ha velünk van az Úr, miért ért bennünket mindez?”

Napjainkban sok baj ér minket. Kérdés: vannak olyan imádkozók, akik kiáltanak az Úrhoz személyes és közösségi bűneink miatt? Látjuk, hogy korosztályunk időnként velünk együtt azt cselekszi, amit rossznak lát az Úr? Ez lehet hallgatás, együttműködés, kiegyezés. Isten ma is elküldi embereit, igéjét. Komolyan vesszük?

A baj, nyomorúság, krízis ma is lehet Isten figyelmeztetése. Vegyük ezt a szívünkre! Ugyanakkor nem minden betegség, megpróbáltatás, „vihár” a bűn következménye.

Lásd második ígénket. A tanítványi hajó viharba keveredik. Itt a kérdés csak az, hogy Jézus tanítványai mindezt hogyan élik meg. Jézus meg is inti őket, hogy kevés a hitük.

Uram, könyörülj nemzedékünkön, a tőled eltérő világon és egyházon! Bocsásd meg hűtlenségünket, kiegyezésünket, bűneinket! Állíts helyre minket! A megpróbáltatásokban növeld hitünket, téríts magadhoz, mert nélküled elveszünk. Ámen.

Március 22.

„Kiáltott az elesett, az Úr meghallgatta, és minden bajából kiszabadította.” (Zsolt 34,7)

„Mert mindaz, aki kér, kap, aki keres, talál, és aki zörget, annak megnyitatik.” (Lk 11,10)

Amiben biztosak lehetünk: minden imát hall az Isten. Kiáltani, kérni, keresni, zörgetni kell és érdemes.

Nem minden kérés teljesül. A zsoltáros az ószövetségi viszonzás-teológia alapján állítja, hogy a jól teljesítő hívőt „minden bajából” kiszabadítja az Úr. Van erre példa, ezt nem zárhatjuk ki. Mégis az a tapasztalat, hogy ezt nem mindenki így éli meg. Elkötelezett emberek életében is ott a baj, a próba, a nyomorúság. Némelyek egy letaglózó diagnózis után térnek

meg, szabadulnak meg szenvedélybetegségből, rendezik kapcsolataikat, keresik Isten országát. Ilyen esetben külön ráadás, ha testi gyógyulást is átél az illető.

Uram, légy közel hozzám, mert bajok vettek körül. Könnyörülj rajtam! Gyógyíts meg testi-
leg, lelkileg! Segíts, hogy rendezzem életem veled és embertársaimmal. Ámen.

Március 23.

„Megparancsoltam neked, hogy légy erős és bátor.” (Józs 1,9a)

„Mert nem a félelem lelkét adta nekünk Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.” (2Tim 1,7)

A mai biztató, erősítő ígére szükségünk van. Ezért küldte ezeket nekünk az Úr.

Mintha kiestünk volna az időből a második járványos évben. Ránk telepszik a félelem, az erőtlenség, a bátortalanság. Némelyek mintha józanságukat is elvesztenék. Sokunk számára az egyik leginkább terhelő motívum, hogy a világjárvány kapcsán esnek egymásnak emberek, pártok, ezzel is növelve a bizonytalanságot. Ez túlmegy minden határon. Ez bűnselekmény.

Érje el a szívünket Isten teremtő ígéje: „Megparancsoltam neked, hogy légy erős és bátor.” Add oda félelmedet Istennek, és fogadd el az erő, szeretet és józanság lelkét! Ne hallgass a gonosz hangra, amely lenyom, megaláz, reménytelenné tesz.

Az Úr közel van a megtört szívűekhez, a fáradtakhoz, az elveszettekhez, az elbizonytalanodott hívőkhöz. Ő nagyobb a mi szívünknel.

Ezt mondja az Úr: Tudok rólad, szeretlek! Ismerem a keserű poharat, az egyedüllétet, a szomjúságot és a levegőtleniséget. Életemet Atyám kezébe tettem. Ő a te mennyei Édesapád is. Bármilyen is a világban, bármilyen történjen is veled, az ő kezében vagy. Ezért ne félj, légy bátor és erős!

Március 24.

„Azután megáldotta őket Isten, és ezt mondta nekik Isten: Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be a földet, és hajtsátok uralmatok alá!” (1Móz 1,28a)

„Minden a tietek. Ti viszont Krisztuséi vagytok...” (1Kor 3,22–23)

Isten eredeti terve, akarata, ajándéka szerint szeretetből szeretetre, örök, teljes életre álmódott és teremtett meg minket. Áldását adta ránk. Nekünk ajándékozta ezt a csodálatos bolygót, ránk bízta a teremtettséget. Képessé tett minket a szeretet, a szerelem, a szexualitás által a gyarapodásra, a családi életre. Mindent nekünk ajándékozott. „Minden a tietek.” Krisztus is, a legnagyobb ajándék is a tietek.

A bizalmatlanság, a lázadás, az istenkedés miatt a kapcsolatunk megszakadt. Hittünk, és hiszünk a kísértő gondolatnak: „...olyanok lesztek, mint az Isten...” (1Móz 3,5).

A következmény a mai helyzet is: a szeretet meghidegült, „minden egész eltörött” (Ady), a gonosz erők az áldást átokra fordítják, megrontva a teremtettségi állapotot.

A föld szenved miattunk, a család szétesett, az ember árva lett, mert kizárta magát az örökségből, a teljességből, az Istennel való kapcsolatból.

Az atyai ház ajtaja mégis nyitva van még: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek” (Mt 11,28).

Március 25.

„Te vagy az én segítségem, ne vess el, ne hagyj el, szabadító Istenem!” (Zsolt 27,9b)
„[A gonosztevő] így szólt: Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz a te királyságodba! Jézus így felelt neki: Bizony mondom neked, ma velem leszel a paradicsomban.” (Lk 23,42–43)

Jézus személyéből, tanításából, cselekedeteiből végtelen empátia, irgalom sugárzik. Indulat, ítélet a magukat igaznak tartó és másokat elítélő kegyesekkel szemben nyilvánult meg részéről. Az ige ezt tanácsolja: „Az az indulat legyen bennetek, amely Krisztusban is megvolt...” (Fil 2,5).

A pandémia kiüt, leterít, összetör személyválogatás nélkül bárkit. Nagyobb a félelem és a szenvedés, ha más súlyos alapbetegséggel is küzd valaki.

Amiről esetleg évtizedeken keresztül prédikálunk másoknak, most átélhetjük mi magunk is; hogy mit jelent a gyengeség, a kiszolgáltatottság, a halálfélelem. Más dolog a keresztről beszélni, énekelni, azt szemlélni, és megint más a kereszten szenvedni, vele együtt. Igen, akár gonosztevőként, „latorként” is.

Ilyen szélsőséges, borzasztó helyzetben is megszólíthatjuk őt: „Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz a te királyságodba!”. Van-e ennél reménytelibb válasz: „Bizony mondom neked, ma velem leszel a paradicsomban”. Jézusnak ez a válasza, és ez nekem elég.

Június 27.

„Nagy a mi Urunk, és igen erős, bölcsessége határtalan.” (Zsolt 147,5)
„Istennek minden lehetséges.” (Mk 10,27)

Aki nem hisz Istenben, nem a semmiben hisz, hanem bármi másban. A földhözragadtság ellenére mindenki szívében ott van a spirituális vágy és a teremteskor kapott törvény. A Biblia és az egyház elutasítói is erkölcsi, etikai érveket használnak. Szabadságra hivatkoznak. Kiszolgáltatták magukat saját döntésüknek, szabadságistenüknek.

Ezen az úton nincs megállás. Mint a kormányozhatatlanná vált kamion, minden korlátot ledöntenek, minden szembejövőt elgázolnak. A szabadságra hivatkozva egyre agresszívebben támadják a másként gondolkodókat.

Nem velünk van bajuk, hanem az örök rend megalkotójával, az erős és bölcs Istennel. Ez a „szabadságharc” nem más, mint az ősbűn, a lázadás pusztulásba rohanó tragédiája.

Ez a jelenség nem új a történelemben. Ne háborogjunk, ne ítélkezzünk! Az isteni irgalom nélkül mi is abban a csapatban fociznánk. Inkább sírjunk, imádkozzunk, világítsunk, és teljen meg szívünk irgalommal, Krisztus indulatával.

Június 30.

„Ki hitte volna el, amit hallottunk, és az Úr karjának ereje ki előtt volt nyilvánvaló?” (Ézs 53,1)

„Harcold meg a hit nemes harcát, ragadd meg az örök életet, amelyre elhívattál...” (1Tim 6,12)

Lenin rafinált vezető volt. Gyűlölte az egyházat, a papokat. Több száz templomot felrobbantatott vagy bezáratott, és sok papot megöletett. Istene Marx volt. Utolsó éveiben betegen, elszigetelten élt. Csalódott a forradalmárokbán és úgy általában az emberekben. Hiányolta a kommunista embertípust. Sokszor sírt, nyöszörgött, és ezt mondogatta: Isten, Istenke... Paradicsomot akart létrehozni, de Isten nélkül. Ennek az eredménye: pokol. Hite, mozgalma vallásos karakterű volt. A fentieket egy róla készült dokumentumfilmben láttam, hallottam.

A hit önmagában nem érték. Lehet fanatikus, rajongó, embertelen, babonás. Az igazi hit ajándék Istentől. Nem emberi produkció. Ezt az ajándékot megragadhatjuk, egy életen át a Lélek erejével megharcolhatjuk, és megérkezhetünk a teljességbe.

Július 10.

„Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké tart szeretete!” (Zsolt 106,1b)

„Amit pedig szóltok vagy tesztek, mind az Úr Jézus nevében tegyétek, hálát adva az Atya Istenek őáltala.” (Kol 3,17)

A legtöbb ima a kérés műfajába tartozik. A dán labdarúgóért, aki meccs közben lett rosszszul, milliók imádkoztak a stadionban és szerte a világban. Bizonyára egy kis csapat hálát is adott gyógyulásáért.

Kérni, kiáltani nehéz helyzetben olyanok is szoktak, akik máskor nem imádkoznak. Zuhanó repülőgépen nincs ateista (vagy mégis?). Hálát azok adnak, akik kapcsolatban vannak az Örökkévalóval.

Öröm és hála önkéntelenül is megszülethet például akár egy falat körte ízlelése közben. Ugyanakkor meg kell vallani, hogy hívő emberek is átélhetnek olyan próbákat, sötét mélységeket, szünni nem akaró jóbi szenvedéseket, amelyekért nem tudnak hálát adni, sőt még imádkozni sincs erejük. „Hol vagy, Uram? Meddig még...?”

„Az Istent szeretőknek minden javukra válik” – juthat eszünkbe az ige. Igen, utólag (lehet, hogy majd mennyországban) megláthatjuk az összefüggéseket. A kereszten Jézus sem adott hálát a szenvedéseiért. „Miért hagytál el?!” Utólag látjuk, tapasztaljuk, hogy az ő áldozata a világ üdve lett.

Július 13.

„Sokan mondják rólam: Nem segít rajta Isten! (...) De te, Uram, pajzsom vagy nekem, dicsőségem, aki fölemeled fejem.” (Zsolt 3,3–4)

„Mária ezt mondta: Nagy dolgokat tett velem a Hatalmas, és szent az ő neve...” (Lk 1,49)

A falu szélén lakott. Több súlyos betegsége volt. Kicsi nyugdíjból élt. Amikor beléptem hozzá, áradt belőle a derű, az öröm, a hit, a szeretet. Nem panaszkodott. Problémáit, nehézségeit csak unszolásomra mondta el. Egyszer ellopták a fűtőolaját éjjel az udvarából. Mászor összeesett a konyhában, és a szomszéd talált rá. Ez a „jó” szomszéd a mai ige szavait mondogatta neki: „Hol van a te Istened? Miért nem segít?”

Később bekerült a helyi szeretetotthonba. Az ő szobájában tartottunk istentiszteletet és bibliaórákat. A vezetőnő, hivatkozva a helyi veterán kommunisták tiltakozására, zavartan megkért, hogy ne szervezzünk ilyen programot. Idegesítette őket a szobából kiszűrődő éneklés. Pedig Annus nénihez szívesen belépett a vezetőnő, a tanácselnök és mások (én is) a derűs, áldott légkör miatt. Később az Állami Egyházügyi Hivatal megyei vezetője engedélyezte a bibliaórákat...

Mindig áldó szavakkal búcsúzott, és ígérte, hogy imádkozik értem. Meg is tette, tudom.

Július 23.

„Ébren van szemem az éjszakai őrvéltáskor is, és elmélkedem ígéreteiden.” (Zsolt 119,148)

„Mária pedig mindezeket a beszédeket megjegyezte, és szívében forgatta.” (Lk 2,19)

Gyermekkoromban, a békéscsabai ócskapiacon a földön, a porban megláttam egy nagy családi Bibliát. „Anyu, mennyiért adjuk a Bibliát?” – kérdezte a leányzó a távolabb álló anyjától. Megvettem a Könyvek könyvét száz forintért.

Istentelen korunkban is a legnagyobb példányszámban megjelenő könyv a Szentírás. Egy ázsiai országban kivégzés jár a birtoklásáért, mégis olvassák, mégis él ott is Isten népe. Nyugati világunkban sok Biblia a polcon marad, vagy ha olvassák, kritizálják, félremagyarázzák, üzenetét szelektálják.

A kijelentésnek vannak az adott korhoz igazodó részei, amelyek nem érvényesek ma. De a keresztyénség Jézus tanításán keresztül olvassa, értelmezi az Ószövetséget is. Például a mózesi törvény szerint megkövezték a házasságtörőket, de Jézus feloldozta őket. Viszont a kegyelemre hivatkozva nem dobhatjuk ki az élet törvényét. Jézus a törvény betöltését

szorgalmazta. Nem saját erőből való, eleve kudarcra ítélt produkció ez, hanem az újjászületett ember Lélek általi életvitele.

„Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el.” (Lk 21,33) A zsoltáros és Mária nem felejtették el Isten ígését. Megjegyezték, szívükben forgatták, „éjszakai őrváltáskor” is elmélkedtek róla.

Amikor szellemi-lelki éjszaka van, akkor sem feledhetjük el az örök ígét. Nem adhatjuk fel az alapokat, a Tízparancsolatot, a hegyi beszédet és a többi érvényes, aktuális, megváltó üzenetet.

Adjon Isten világosságot, józanságot, lényeglátást megzavarodott korunkban!

Augusztus 11.

„Kímélje meg az én életemet is az Úr, és mentsen meg engem minden nyomorúságtól!” (1Sám 26,24)

„Aznap éjjel pedig odaállt Pál mellé az Úr, és ezt mondta: Bízzál...!” (ApCsel 23,11)

Jóléti országokban hívők és nem hívők küzdenek a tűzzel, víz- és sáradattal, vírusokkal, gazdasági nehézségekkel, beáramló tömegekkel... Egyes hívők pedig még mindig azt gondolják, hogy őket nem érheti baj. Legyen hitük szerint! Valóban hallunk csodás esetekről is. Ugyanakkor a baj globális, mindenkit érint.

Dávid és Pál több esetben túlélte a támadásokat, gyilkossági kísérleteket. Dávidot a valóságos, öntörvényű Saul akarta megölni. (Lásd az első ígét.) Dávid öregén halt meg, de tele volt a szíve, a családjá sérüléseivel.

Pált végül lefejezték. Mindketten hitben mentek el. Nem úszhatjuk meg a küzdelmeket. Globálisan és lokálisan is egymásnak feszül a jó és a rossz.

Beszéltem egy nagyszerű lelkésszel, aki agydaganatos lányát gondolja. „Békességem van” – mondta. Bármilyen állapotban vagyunk, csak Isten jelenléte adhat békét, reménységet, és küzdelmek, bukások és győzelmek után örök, teljes, boldog életet.